Viața studențească

REVISTĂ A UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI DIN ROMÂNIA

Nr. 39 ● Miercuri 12 noiembrie 1969 ● 16 pagini ● 0,50 lei

FORMAREA MULTILATERALĂ A VIITORILOR SPECIALIȘTI — ÎN ATENȚIA ORGANIZAȚIILOR DE PARTID UNIVERSITARE

Convorbire cu conf. univ. CORNEL PACOSTE, prim-secretar al Comitetului de partid al Centrului universitar București

— Prezentul an universitar a debutat sub auspiciile înalte ale înfăptuirii mărețului program elaborat de Congresul al X-lea al P.C.R., în ale cărui prevederi sînt înscrise la loc de frunte problemele formării cadrelor necesare dezvoltării economiei, științei și culturii. Însemnătatea acestor sarcini a fost încă o dată subliniată de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în importanta cuvîntare rostită cu prilejul deschiderii anului universitar. Am vrea de aceea să știm cum vor acționa organizațiile de partid din facultățile și institutele universitare pentru a da curs indicației Congresului al X-lea referitoare la faptul că, în prezent, hotărîtoare este munca organizatorică pentru înfăptuirea integrală a măsurilor de îmbunătățire a procesului instructiv-educativ ce decurg din Directivele C.C. al P.C.R. și Legea învățămîntului. Dreptul de control, principiul răspunderii comuniștilor față de partid pentru modul cum își îndeplinesc sarcinile în funcțiile încredințate se vor exercita în așa fel încît să dea un nou impuls acestei munci?

—Este bine cunoscut că Directivele Comitetului Central privind dezvoltarea învățămîntului și Legea învățămîntului oferă o orientare clară și un cadru corespunzător, pe o lungă perioadă de timp, pentru perfecționarea continuă a conținutului și structurii învățămîntului superior. Problema cea mai stringentă, astăzi, este într-adevăr aceea de a trece de la activitatea de multe ori declarativă privind importanța obiectivelor fixate, la mobilizarea tuturor forțelor de care dispunem în institute și facultăți pentru a da viață măsurilor cuprinse în aceste documente programatice ale dezvoltării școlii românești.

În acest spirit, de stabilire pe baza sarcinilor cuprinse în aceste documente a unor obiective și măsuri concrete în fiecare facultate și catedră, de sporire a răspunderii senatelor și consiliilor profesorale, a fiecărui cadru didactic, pentru îndeplinirea lor integrală, de urmărire competentă a modului în care se înfăptuiesc măsurile stabilite, înțelegem noi realizarea indicației privind rolul hotărîtor al muncii organizatorice. Organizațiile de partid își vor spori în acest sens exigența față de toți comuniștii care activează în senate, în consilii profesorale și catedre pentru ca aceste organisme să desfășoare, pe baza unui program concret, o vastă muncă practică.

Desigur, obiectivele acestei activități practice, dată fiind complexitatea procesului instructiv-educativ, sînt foarte numeroase. Ținînd seama de faptul că mă adresez unei reviste studențești și, implicit, studenților, m-aș referi în mod deosebit la preocupările noastre pentru înțelegerea corectă și îmbunătățirea continuă a activității de îndrumare nemijlocită a studenților de către cadrele didactice. În acest sens, subliniez strădania noastră permanentă pentru înlăturarea formalismului care mai dăinuie din păcate în organizarea acestei activități — cu deosebire în repartizarea studenților unor cadre didactice cu care nu lucrează efectiv în procesul pregătirii de specialitate — sau în slaba îmbinare a îndrumării profesionale cu latura educativă, de influențare a studentului în planul formării generale pentru muncă și viață.

Avînd o valoare principială și practică deosebită, dreptul de control, conferit prin prevederile Statutului P.C.R., organizațiile de partid din institute și facultăți vor contribui incontestabil la creșterea exigenței și a calității procesului instructiv-educativ, la sporirea competenței organelor noastre, la creșterea răspunderii comuniștilor pentru îndeplinirea exemplară a sarcinilor încredințate, la intensificarea preocupărilor organizațiilor de partid pentru ansamblul problemelor privind evoluția ascendentă a școlii superioare.

— Prin perfecționarea cadrului organizatoric și politic al activității obștești a studenților, prin definirea asociațiilor studențești ca organizații revoluționare ale tineretului universitar s-au lărgit posibilitățile de conlucrare, sub conducerea organizațiilor de partid, a tuturor factorilor educativi din institute și facultăți. Cum se realizează practic îndrumarea și conducerea asociațiilor studențești de către organizațiile de partid pentru îmbunătățirea generală a activității obștești a studenților, pentru creșterea autorității și înrîuririi organismelor studențești în cadrul instituțiilor de învățămînt superior? Ne puteți da cîteva exemple în acest sens?

— Este un fapt cert că maturitatea organizațiilor revoluționare de tineret din institute și facultăți, autoritatea lor politică au cunoscut în ultimii ani un proces de

„Viața studențească"

(Continuare în pagina a 4-a)

Laboratorul de electronică și reglaj al politehniștilor gălățeni — o poartă spre tainele materiei

Noua structură a anului universitar

Avantaje și implicații salutare pentru pregătirea studenților

Valorificînd experiența școlii noastre superioare în domeniul organizării procesului instructiv-educativ, Ministerul Învățămîntului a adoptat recent o nouă structură a actualului an universitar.

Astfel, cursurile semestrului I vor dura pînă la 31 ianuarie 1970, cu o vacanță între 21 decembrie 1969 și 4 ianuarie 1970. Intervenind după 11 săptămîni de la începerea anului universitar, vacanța de iarnă echilibrează mai judicios eforturile depuse în acest răstimp de studenți cu cele ce urmează după începerea cursurilor la 4 ianuarie.

Această reașezare, răspunzînd unor cerințe psiho-pedagogice, îi va ajuta pe studenți la o mai bună pregătire, în primul rînd, pentru că sesiunea este precedată de o vacanță utilă odihnei și, potrivit necesităților fiecăruia, lărgirii și aprofundării cunoștințelor la o disciplină sau alta, iar, în al doilea rînd, pentru că perioada 4—31 ianuarie destinată continuării cursurilor semestrului I, facilitează reintegrarea în ritmul activității universitare intense, pregătirii organizate a examenelor.

Sesiunea de iarnă se va desfășura între 1—17 februarie.

Studenții care doresc pot susține un examen parțial între 1—24 februarie, pe baza opțiunilor exprimate pînă la data de 15 ianuarie, ceea ce reprezintă un mijloc de degrevare a semestrului II și de încheiere în bune condițiuni a anului universitar.

Dezbaterile care s-au purtat recent în adunările și conferințele de dare de seamă și alegeri au evidențiat că această măsură a fost primită matur de către studenți, care au subliniat unanim necesitatea ca această posibilitate de a da un examen parțial să fie fructificată din plin. Ea și trebuie să devină de aceea, mai ales în contextul noii structuri a anului universitar, o realitate, o preocupare susținută pentru fiecare student.

Săptămîna de odihnă care urmează sesiunii de iarnă constituie o posibilitate de reimprospătare a forțelor necesare îndeplinirii obligațiilor universitare în restul anului de învățămînt. Ministerul Învățămîntului și Consiliul U.A.S.R. au luat măsuri ca atît vacanța de iarnă cît și perioada de după sesiunea februarie să fie cît mai agreabil folosite.

Utilizarea rațională pentru învățătură și odihnă a facilităților create studenților prin această hotărîre a Ministerului Învățămîntului va contribui la creșterea calitativă a nivelului cunoștințelor studenților și îmbunătățirea rezultatelor la învățătură.

Pentru a se folosi cu maximum de eficacitate avantajele create de noua structură a anului universitar, conducerile institutelor și facultăților, asociațiile studențești trebuie să intervină pentru organizarea cît mai eficientă a timpului afectat studiului și odihnei.

Estudiantina

VOCAȚIA CUNOAȘTERII

Lumea studenției are un incontestabil miraj al ei, pentru unii mai superficial, aura Heidelbergului dens de tradiții romantice, pentru alții mai profund, conturul unui mit intelectual, veșmîntul tainei ce poartă în ea, în cercuri concentric infinite — Cunoașterea.

Tocmai pentru acest ultim sens, pătrunderea în viața de student primește calitatea inițiatică a investiturii într-un ordin al spiritului, onorată numai de acei ce înțeleg să se dedice prin pasiune și competență nobilei vocații a cunoașterii.

Și dacă uneori porțile studenției se deschid și pentru oameni ce-și fac un țel doar din traversarea ei ca pe un timp oarecare, căruia se străduiesc să-i confere numai atributele unei boeme desuete sau, la fel de grav, pentru oameni care nu au „vocația de student", vocația muncii intelectuale, se impune, ca un act de echitate față de puritatea condiției noastre, selecția riguroasă în spiritul marii responsabilități, a marii speranțe sociale care trebuie să devină studenția.

Necesitatea acestei selecții ultime răspunde convingerii interioare a unui nucleu studențesc ce împlinește virtuțile sale supreme. Am auzit-o exprimată de studenții clujeni, într-un for larg, ca pe un principiu inestimabil al școlii noastre superioare, la respectarea căruia sînt chemați să contribuie toți factorii de răspundere din mediul universitar.

Lor le revine misiunea să descopere sub cupola amfiteatrelor aurul vocației, să atragă în sfera sa cît mai multe destine intelectuale.

Timpul modern se ordonează într-un sistem complex și febril, valoarea acțiunii se măsoară deseori în fulgerarea secundei, știința și cultura se află într-o perpetuă luptă cu limitele.

Iată un cadru în care nonvaloarea, mediocritatea, semidoctismul, sînt excluse ab initio.

Poate că la intrarea Almei Mater ar trebui înscris un dicton ideal: „Intră cei buni, rămîn cei foarte buni"...

Cei care reușesc să depășească plafonul ce permite intrarea...

Cei care, prin valoarea lor, sînt de o maximă utilitate societății noastre...

Cei care afirmă, prin toată puterea ființei lor, nobila vocație a cunoașterii...

Dan FRUNTELATĂ

Alegeri în asociaţii

Impulsuri tinere în bătrînul Iaşi

Ceea ce a caracterizat în primul rînd conferinţa de alegeri a studenţilor din Centrul universitar Iaşi a fost spiritul de seriozitate manifestat de participanţi în abordarea principalelor probleme ale muncii şi vieţii lor. Într-un vizibil efort de cuprindere a aspectelor reprezentative ale climatului studenţesc ieşean, raportul prezentat de preşedintele C.U.A.S., Nicolae Niculescu a evidenţiat o seamă de rezultate meritorii dobîndite în diferite sectoare ale muncii de asociaţie, stăruind asupra unor lipsuri constatate şi mai ales asupra cauzelor care le-au generat.

Principala problemă aflată în centrul dezbaterii delegaţilor la conferinţă a fost — aşa cum era de aşteptat — pregătirea profesională a studenţilor. Şi aceasta cu atît mai mult cu cît şi în Centrul universitar Iaşi, ca şi în alte centre ale ţării, graficul situaţiei generale la învăţătură pe anul trecut a înscris, pe institute şi facultăţi, o serie de oscilaţii şi curbe care grăiesc despre lipsa de exigenţă a unor studenţi faţă de propria lor pregătire, faţă de însuşirea cunoştinţelor necesare fundamentării profesiunii lor viitoare. Nu întîmplător raportul menţiona cifra de 1.208 repetenţi (cu 468 mai mulţi decît în anul precedent), alături de cea de 2.000, reprezentînd numărul celor care au trecut pragul noului an prin „furcile caudine" ale reexaminărilor.

Rînd pe rînd, participanţii la discuţii şi-au exprimat atitudinea faţă de o asemenea stare de lucruri, subliniind în chip argumentat imperativul temeinicei pregătiri de specialitate, al studiului sistematic, perseverent — singurul care poate conferi studenţilor acea trăsătură definitorie de fii merituoşi ai generoasei Alma Mater. În acest sens, mulţi dintre vorbitori au invocat acea bine cunoscută atmosferă a spiritualităţii ieşene de odinioară, impunătoarea tradiţie universitară locală, ambianţa intelectuală în care s-au format aici, în străvechiul centru moldovean, numeroşi reprezentanţi de frunte ai ştiinţei, artei şi culturii româneşti. Animat de dorinţa legitimă a dezvoltării acestor tradiţii, unul dintre delegaţii înscrişi la cuvînt a lansat, de la tribuna conferinţei, un patetic apel pentru cultivarea „mîndriei studiilor făcute la Iaşi"...

Cu aceeaşi insistenţă a fost adusă în dezbateri problema pregătirii politico-ideologice a studenţilor, subliniindu-se necesitatea depăşirii unui anumit formalism manifestat în unele institute şi facultăţi cu privire la activitatea de informare politică, stringenţa organizării unor acţiuni bogate în conţinut, care să răspundă în mai mare măsură cerinţelor specifice ale celor care iau parte la ele. Vorbitorii au accentuat atenţia deosebită care trebuie acordată în continuare activităţii desfăşurate în cadrul ateneelor studenţeşti, militînd pentru transformarea acestora în adevărate tribune de dezbatere competentă, de aprofundare a principalelor aspecte ale politicii interne şi externe a partidului şi statului nostru, de analiză şi elucidare a unor probleme curente din diferite domenii ale ştiinţei, artei şi culturii.

Un spaţiu corespunzător au ocupat, în cadrul discuţiilor, problemele specifice ale activităţii cultural-artistice, social-gospodăreşti, sportiv-turistice, voluntar-patriotice etc. Din păcate unii vorbitori s-au pierdut într-un noian de amănunte nesemnificative, omiţînd o serie de chestiuni esenţiale, de fond, ale muncii cultural-artistice, ori ale comportării studenţilor în cămine. *O analiză mai atentă a unor manifestări concrete ale studenţilor ieşeni se impunea, cu atît mai mult cu cît raportul C.U.A.S. nu adîncise în suficientă măsură aspectele reale ale acestui domeniu, nu formulase suficiente critici cu privire la conţinutul unor acţiuni organizate la cluburile de institute şi la Casa de cultură, precum şi la situaţia existentă în unele complexe şi cantine studenţeşti.*

Apreciem ca deosebit de important faptul că în multe dintre intervenţii (atît ale studenţilor — delegaţi, cît şi ale invitaţilor din partea cadrelor didactice şi a organelor de partid şi U.T.C. locale) s-au formulat o seamă de sugestii şi propuneri judicioase privind intensificarea eforturilor de educare moral-cetăţenească a studenţilor, în spiritul tradiţiilor ieşene, al normelor societăţii noastre socialiste. În acest sens merită evidenţiată opţiunea unanimă a participanţilor la conferinţă pentru integrarea armonioasă a studenţilor în climatul general al oraşului, pentru încetăţenirea în institute şi facultăţi a celui mai autentic spirit universitar. Este demn de reţinut, de asemenea, că, dacă e bine şi recomandabil să ne raportăm la tradiţii — atunci tot atît de bine şi recomandabil este să discutăm totodată cu răspunderea cuvenită toate aspectele concrete ale activităţii de azi, să vedem în ce măsură ne ridicăm la înălţimea tradiţiei şi ce ne-a mai rămas de făcut în acest sens.

Din întreaga desfăşurare a lucrărilor conferinţei s-a desprins hotărîrea asociaţiilor studenţeşti de a contribui prin toate formele şi mijloacele specifice, alături de ceilalţi factori instructiv-educativi din Centrul universitar Iaşi, la pregătirea multilaterală a studenţilor, la creşterea simţului lor de răspundere faţă de principalele îndatoriri, faţă de comportarea în facultăţi, în societate. *Numai printr-o atitudine demnă în toate împrejurările vieţii — sublinia în intervenţia sa din finalul dezbaterilor tovarăşul ION POPESCU, secretar al C.C. al U.T.C., printr-o afirmare plenară a virtuţilor studenţeşti, a resurselor de energie existente în acest străvechi centru cultural-artistic, printr-o infuzie puternică de tinereţe şi optimism se poate dobîndi acea „carte de vizită" individualizantă a studenţimii ieşene, demnă de renumele iluştrilor înaintaşi, de frumoasele tradiţii universitare ale Iaşului.*

Studenţii participanţi la conferinţă au adresat, în încheierea lucrărilor, o telegramă Comitetului Central al P.C.R., tovarăşului Nicolae Ceauşescu personal, exprimîndu-şi hotărîrea de a onora încrederea care le este acordată, de a contribui prin toată activitatea lor la dezvoltarea şcolii noastre superioare, la traducerea în viaţă a programului de perspectivă stabilit de Congresul al X-lea.

Ion SEGĂRCEANU

Pledoarie pentru climatul universitar timişorean

Astfel şi-a intitulat intervenţia din cadrul dezbaterilor Conferinţei pe centrul universitar studentul CORNEL POPOVICI, delegat din partea Institutului politehnic. Dar această idee reflectă, fie că este vorba de critică sau autocritică, fie că este vorba de noi propuneri şi soluţii, întreaga desfăşurare a conferinţei, începînd cu darea de seamă şi sfîrşind cu alegerea noilor organe.

Abordînd problemele pregătirii universitare a studenţilor, s-a subliniat că, deşi cifra de 88 la sută promovaţi (din care majoritatea cu note foarte bune şi bune) pare mulţumitoare în raport cu procentajele întîlnite în alte centre universitare, existenţa în continuare a unui mare număr de „rebuturi" (repetenţi şi exmatriculaţi) sau „semirebuturi" (studenţi cu o pregătire la limită) trebuie să ridice în atenţia organizaţiilor necesitatea unei munci susţinute, ritmice şi intense, în scopul mobilizării tuturor factorilor care determină o bună pregătire profesională, multilaterală a studenţilor. În acest sens s-a repus în discuţie problema cursurilor facultative, a căror calitate de „facultativ" nu a fost bine înţeleasă de studenţi. Pe de altă parte a fost aspru criticată optica unor cadre de asociaţie din verigile de bază — ani de studii şi facultăţi — care, înţelegînd greşit prin urmărirea unei pregătiri ritmice şi de calitate o dădăceală de zi cu zi a studenţilor, pretind că am revenit din nou la metode vechi, perimate. Ar fi cazul ca aceste cadre să fie convinse că altfel trebuie înţeleasă această sarcină: acţiuni superioare asupra conştiinţei fiecărui student şi asigurarea unui cadru de educaţie optim. Fără îndoială că, în acest sens, sarcinile reprezentanţilor studenţilor în consiliile profesorale şi decanate sînt dintre cele mai pline de angajare şi responsabilitate.

În cadrul conferinţei s-a subliniat de asemenea legătura ce trebuie să existe între „ceea ce dăm şi ceea ce cerem societăţii". Poate cel mai real a exprimat-o prof. dr. docent Pius Brînzeu, rectorul Institutului medico-farmaceutic, care, recurgînd la vechiul proverb românesc „cel care pentru obşte mult se sîrguieşte, pentru sine-şi munceşte, că şi el parte din obşte este", spunea că în cazul studentului el ar deveni „cel care pentru sine sîrguieşte, pentru obşte munceşte"... Găsim deosebit de oportună sublinierea acestei legături, cu atît mai mult cu cît există încă mulţi studenţi care cred că ei au numai drepturi şi nici o datorie. S-a subliniat în acelaşi timp necesitatea ca materializarea înţelegerii ei juste să se facă prin creşterea exigenţei faţă de cei care denaturează climatul universitar al Timişoarei, fie că este vorba de restanţieri sau repetenţi, fie de acei ce nu respectă normele de convieţuire socială.

Fără îndoială că ajungerea la un grad înalt de conştiinciozitate a fiecărui student, astfel ca el să recunoască ca pe un principiu biunivocitatea corespondenţei între ceea ce dă şi ceea ce cere el societăţii trebuie să fie un obiectiv important pe care asociaţiile să-l urmărească în munca lor politico-ideologică cu studenţii. În acest sens, atît formele obişnuite cît şi cele mai noi de desfăşurare a acestei munci trebuie să se bucure de mai multă atractivitate — în primul rînd prin tematica lor. S-a subliniat că în acest domeniu rezultatele sînt mulţumitoare, dar că în continuare este necesar să se treacă la aplicarea hotărîrilor Plenarei Consiliului U.A.S.R., care vizează ca asociaţiile să devină factori activi, direct responsabili în organizarea şi desfăşurarea activităţii ateneelor.

Referindu-se la activitatea cultural-artistică, conferinţa a subliniat ca pozitiv demarajul cluburilor şi al activităţilor organizate la Casa de cultură a studenţilor. Totuşi, climatul etic şi moral care însoţeşte asemenea manifestări are deseori un caracter negativ. În acest sens s-a propus ca studenţii de la ştiinţe sociale să preia spre cercetare o astfel de acţiune de interes major ca pulsul spiritual al Timişoarei.

Relevînd aportul celor 8 000 de studenţi care au efectuat în această toamnă muncă patriotică pe ogoarele judeţului Timiş, studenţii participanţi la conferinţă au evidenţiat că este necesară şi o mai mare răspundere din partea cooperativelor agricole de producţie.

În întregime problemele ridicate, modul de abordare al lor au dovedit o gîndire profundă şi responsabilă a studenţilor timişoreni, un spirit angajat spre soluţionarea tuturor acestor probleme.

Remarcînd spiritul activ, analitic în care s-a desfăşurat conferinţa, operativitatea şi exactitatea care guvernează activitatea noastră, direcţionată de documentele Congresului al X-lea, tovarăşul Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., a subliniat că în continuare trebuie să se bucure de atenţia cadrelor de conducere şi a fiecărui student în parte creşterea responsabilităţii cu care participăm, în cadrul unui proces complex, la aplicarea practică a Directivelor Comitetului Central al partidului şi a Legii învăţămîntului.

Subliniind că studenţimea timişoreană îşi face pe deplin datoria, tovarăşul Ioan Zahiu a adresat, în numele comitetelor judeţean şi municipal de partid, calde felicitări. În acelaşi timp a atras atenţia că punctele cîştigate trebuie valorificate în continuare în spiritul documentelor de partid şi de stat — spiritul exigenţei şi al responsabilităţii sociale.

În numele Comitetului Executiv al U.A.S.R., tovarăşul vicepreşedinte Kalman Pusztai a felicitat noile organe alese, pe preşedintele reales, Gheorghe Creţu şi a urat noi succese în activitatea multilaterală a studenţilor timişoreni.

În încheierea lucrărilor conferinţei, reprezentanţii studenţilor din Timişoara au adresat Comitetului Central al P.C.R., tovarăşului Nicolae Ceauşescu personal, o telegramă în care şi-au exprimat întreaga lor adeziune la politica internă şi externă a partidului şi statului nostru, hotărîrea fermă de a contribui prin toate formele specifice învăţămîntului nostru superior la îndeplinirea cu succes a măreţelor sarcini trasate de Congresul al X-lea.

Virgil SIMION

Pentru a putea fi în măsură să ofere cititorilor cîteva din elementele esențiale care au constituit axa dezbaterilor în conferințele de alegeri de la Galați și Brașov, redacția noastră s-a adresat tovarășilor MIHAI STOICA — vicepreședinte al Consiliului U.A.S.R. — și SORIN IONESCU — secretar al Consiliului U.A.S.R., care au participat la respectivele lucrări. Redăm mai jos cele două opinii.

Atmosferă de lucru la Galați

Pornind de la premisele pozitive oferite de materialul prezentat conferinței de vechiul Consiliu al U.A.S., dezbaterile au punctat necesitatea pregătirii multilaterale a studenților, în condițiile specifice centrului universitar Galați, centru care cuprinde unele institute cu profil unic în învățămîntul superior al țării noastre.

În acest sens, s-au subliniat deficiențele existente în procesul pregătirii profesionale, deficiențe ale căror cauze constau, în primul rînd, în **preocuparea scăzută a multor studenți pentru învățătură:** din 2 600 studenți, cîți are acest centru universitar, 300 au fost repetenți și exmatriculați (250 numai la Institutul politehnic!), fapt la care se adaugă peste 50 000 de absențe consemnate în anul universitar trecut. Dar insuficiențele pregătirii profesionale își află totodată unele cauze și în **activitatea necorespunzătoare a asociațiilor studențești**, care nu au îndrumat și controlat pregătirea studenților în suficientă măsură. (Conferința a menționat în acest sens formalismul, caracterul abstract al muncii A.S. de la Institutul politehnic).

Dacă în domeniul educării politico-ideologice a studenților s-au obținut unele rezultate bune, trebuie evidențiat caracterul de restrîngere, în multe cazuri, la informări politice organizate formal, fără consultarea studenților, în pripă (uneori în timpul pauzei dintre cursuri). Așa se explică poate și slaba participare a studenților.

Conferința a mai punctat lipsurile existente în activitatea asociației studențești în privința muncii din cămine și cantine — unde au fost înregistrate numeroase abateri de la normele vieții universitare. Propunerile stabilite de conferință în fapt direcțiile care vor trebui să orienteze activitatea viitoare a organelor de asociație, au vizat, de asemenea, stabilirea unei legături mai strînse între organele de asociație și decanate, aplicarea principiului muncii colective în consiliile A.S. S-a stabilit ca, prin intermediul revistelor studențești din institute, organele de asociație să informeze periodic masa de studenți despre activitatea lor, despre rezultatele obținute.

La Brașov s-a discutat mult despre activizarea tuturor cadrelor de asociație

Cadrul prezent și de perspectivă al învățămîntului superior din țara noastră a impus dezbaterilor de la Brașov un spirit analitic de mare exigență, axîndu-le pe coordonatele principale ale activității prezente și viitoare. Atenția deosebită acordată pregătirii profesionale, atît de informarea Consiliului U.A.S., cît și de discuții, a fost impusă de faptul că, alături de rezultate bune, în anul universitar trecut s-au semnalat numeroase lacune în pregătirea unui mare număr de studenți — lacune materializate în creșterea numărului de repetenți și exmatriculați, în comparație cu anul universitar anterior. Preocuparea scăzută a multor studenți pentru realizarea lor în planul pregătirii profesionale, la care s-a adăugat, desigur, și inerția în care s-au complăcut organele A.S. de la toate nivelurile (în special acelea din Institutul politehnic) au lipsit activitatea profesională de un stimul prețios, impus de însăși sarcina fundamentală ce le revine organizațiilor noastre din facultăți.

Lucrările conferinței au subliniat **necesitatea activizării tuturor cadrelor de asociație**, atragerea integrală a lor în îndeplinirea concretă a sarcinilor, remarcîndu-se faptul că pînă acum activitatea consiliilor s-a redus la eforturile cadrelor cu funcții de bază. Nestabilirea unor raporturi directe de conlucrare între Consiliul U.A.S. pe centrul universitar și consiliile celor două institute (Institutul politehnic și Institutul pedagogic) a dus la transmiterea formală și rezolvarea incompletă a sarcinilor, nu a permis intervenția operativă pentru remedierea unor lipsuri.

Avînd în vedere faptul că, în Centrul universitar Brașov, majoritatea studenților o constituie politehniștii, multe discuții s-au axat pe necesitatea legăturii directe cu producția, o inițiativă lăudabilă fiind însăși invitarea și participarea efectivă la dezbateri a tovarășului Gheorghe Trică, director al Centralei industriale pentru autovehicule și tractoare, Brașov.

N. red. În Conferința de la Galați, unii vorbitori au criticat pe bună dreptate faptul că reprezentanții revistelor studențești din acest oraș nu au fost invitați la recenta Consfătuire pe țară organizată la București. Precizăm că zilele trecute Capitala a găzduit o dezbatere cu toți absenții de atunci, inclusiv gălățenii.

Conferința de la Brașov a fost organizată într-un mod „specific", fiind cuplată — mai bine-zis precedată — de o altă acțiune. Nu credem că ideea a fost prea fericită și nici că ar putea fi reluată sau... preluată.

Istoria la zi

TOAMNE STUDENȚEȘTI ÎN COMUNA PECHEA

Dacă ar trebui să căutați, în geografia îndrăzneață a cooperativizării, mai multe locuri din țară, dacă ar fi necesar să vă adresați memoriei dumneavoastră pline de atîtea locuri însemnate sau comune, ca să citați cîteva localități care au avut o tinerețe exemplară și au rămas puternice, ca o garanție a sistemului, e foarte probabil să ziceți, PECHEA, LENAUHEIM sau SÎNTANA. Aceste nume s-ar putea să nu vă spună mare lucru, pentru că, pe de o parte, primele zile ale colectivizării v-au prins la o vîrstă prea încercată de candoare ca să bănuiți ceva din ce se năștea dramatic în preajma voastră, pe de altă parte, fiindcă cele cîteva gospodării mari, de care amintesc, au angajat atît de constant coloanele presei încît credeați că era firesc să fie așa. Că ar fi fost anormal să se fi petrecut altfel.

S-au împlinit, iată, 20 de ani de la înființarea primelor G.A.C.-uri. S-a sărbătorit, în toamna lui 1969, triumful unei idei. S-a dovedit că a fost voința cea mai potrivită pentru agricultura unei țări cu pămînt fără repaus ce trebuia să-și afle metoda și bucuria.

Gonesc repede anii!

Eram, de curînd, de dimineață, la Pechea, într-un automobil ce-și pierduse identitatea de atîta trudă și am oprit să se urce și tehnicianul Oană. Părea extrem de bine dispus. Ioan Negoiță, președintele C.A.P., l-a întrebat cum merg treburile. Oană a răspuns:

— Totul e în regulă, tovarășe președinte, și treburile merg strună, atîta doar că noi îmbătrînim.

Observase că anii se duc iute, era întrucîtva vesel și se gîndea la asta la ora cinci, în zori. Eu încercam să observ cum e alcătuită ziua unui președinte și a specialiștilor săi — mîna lui dreaptă. Venisem să stau mai multe ore pe lîngă Ioan Negoiță, conducătorul C.A.P. „11 Iunie" din Pechea, așezare de peste zece mii de suflete din județul Galați, dintre cele mai bogate și mai greu de orînduit. Venisem să-i cunosc pe inginerii Gheorghe Cumpătă, agronom, Vasile Preda, zootehnist, Efterpi Olteanu, horticultor.

I-am urmat pas cu pas de-a lungul unei zile oarecare la sfîrșitul campaniei de toamnă. Pentru ei se sfîrșea campania, deoarece începuseră lucrul la vreme și munciseră bine. Nu sînt sigur că nu i-am stingherit puțin, nu sînt convins că nu le-am răscolit niște amintiri pentru care aș fi preferat o altă vîrstă sau dispoziție sufletească.

Ei încep să lucreze la orele 5, în pragul zilei sau de cu noapte, cum veți vroi să-i ziceți, și se întorc acasă la 10—11 noaptea. Îi propun președintelui să-mi explice de ce?

— De ce aveți o recoltă atît de bună? Sînt altfel pămînturile, sînt alții oamenii?

— Oamenii și pămînturile sînt ca peste tot. Dacă o să reușim să aducem gospodăria acolo unde ne-am propus — și inginerul Cumpătă Gheorghe, aflat lîngă președinte, aprobă cu capul — nu va mai observa nimeni cît dormim noi într-o noapte. Nici nu-i important. Oamenii, cum să vă spun... Întîlnești atîția oameni și fiecare e un caz. Trebuie cercetat cu multă răspundere, nu numai pentru că te vei mai întîlni cu acel om, ci pentru că e om. Nu se știe dacă tu ții minte tot despre ei, dar ei, cu siguranță, își amintesc totul despre tine. Pămîntul, cum v-am spus, e ca pretutindeni.

— Atunci?

— Noi, zice Ioan Negoiță, am avut norocul să avem în locurile-cheie, în posturile importante oameni potriviți. Un agronom bun, un zootehnist bun, un medic bun. Aș putea spune că fiecare toamnă la noi e și toamnă studențească. Ei au venit imediat după facultate aici, s-au legat de locuri și au făcut o treabă așa cum trebuie. Au plecat la studii cam tot din aceste comune din județul nostru și s-au întors în ele.

— Anul acesta dăm cea mai bună producție de cînd a fost înființată gospodăria, completează agronomul Cumpătă. Aveam planificat să plătim 36 de lei la zi-muncă, dar trecem de 40. În fiecare familie lucrează cel puțin doi oameni mai mult de 200 de zile. Oamenii noștri compară cîștigul lor cu al altora, se miră și muncesc mai bine. Au căpătat o anume conștiință a ceea ce e deosebit la noi față de alte locuri. Cantitativ, am ajuns cam unde trebuie. E necesar să ne îngrijim acum de tot ce ni s-a părut amănunt neglijabil. O să mecanizăm și o să automatizăm tot ce se poate și în curînd vom dubla cîștigul.

Gheorghe Cumpătă e primul intelectual din neamul său. La absolvire i s-a propus un post lîngă Galați. L-a refuzat și a venit într-o comună unde era mare nevoie de un agronom. Ca să înțelegeți cine este, am să vă povestesc ce face:

La venirea sa comuna avea numai 25 ha. de vie. Astăzi a ajuns la 500 ha. Gospodăria i-a asigurat agronomului condiții bune de muncă și de viață și omul a răspuns gestului aducînd un sol mori mai aproape de contul cu venituri.

Inginerul zootehnist Vasile Preda trece de cîteva ori pe zi în revistă grajdurile și fermele de păsări. Nu vorbește niciodată despre azi, ci numai despre mîine. Îmi explică motivul: în cîteva ierni mai grele cooperativele vecine au terminat înainte de vreme furajele tocmai pentru că nu se gîndiseră la zilele mai grele, care sînt întotdeauna cele de mîine. Și mai e ceva, zice el, nu peste tot au cadre superioare și asta se simte.

Despre tînăra absolventă a Facultății de horticultură, Efterpi Olteanu, președintele Negoiță mărturisește:

— Eu nu prea am întîlnit mulți oameni care să aibă atîta poftă de lucru ca fata asta a noastră. Avea dreptate Cumpătă cînd spunea că într-un fel, fiecare toamnă la noi e puțin studențească. Fata se simte bine aici și sînt sigur că nu va pleca nicăieri, cum n-au plecat nici alții. Într-un an o să am încredere să o las să conducă gospodăria cînd eu am să fiu plecat, cum s-a întîmplat și cu ceilalți ingineri ai noștri.

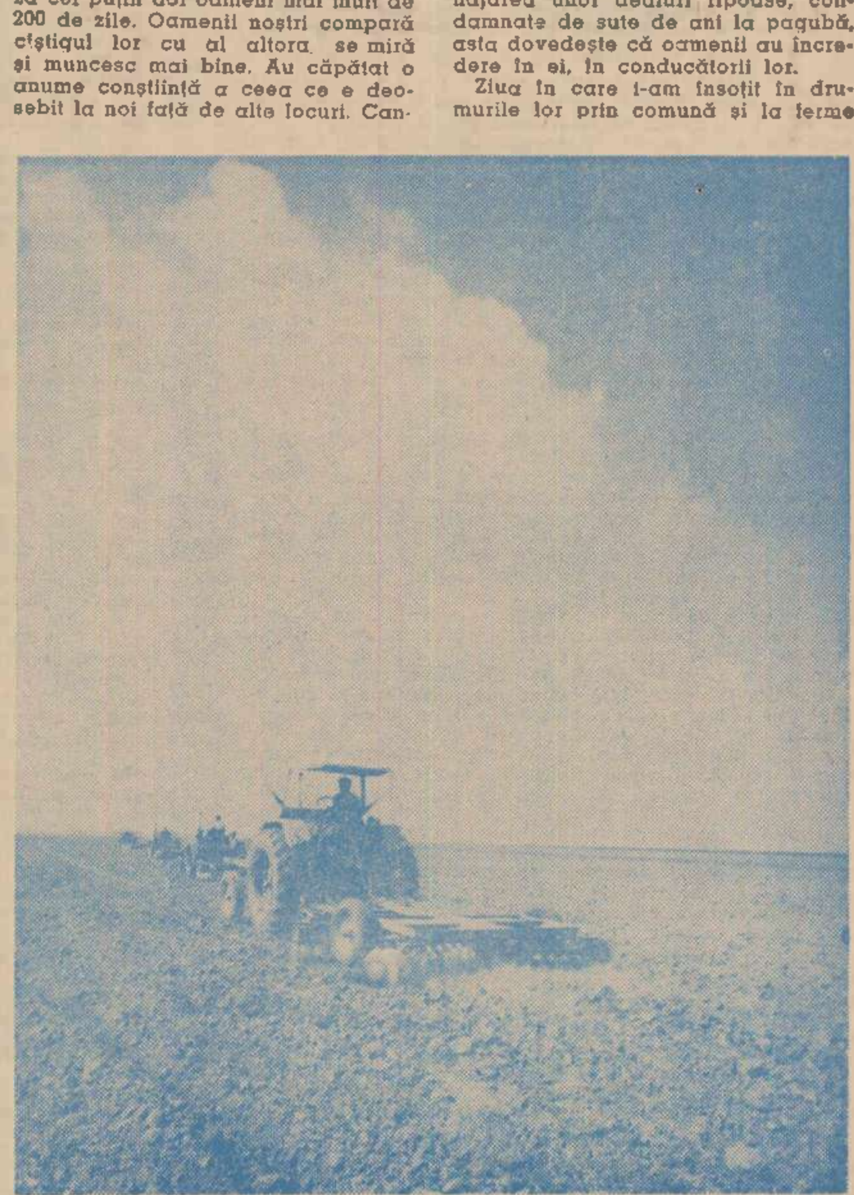
★

Poate că cei 40 de lei la zi/muncă nu impresionează, nu le simțiți valoarea, neavînd cu ce compara. Să recapitulăm, în detaliu, ce reprezintă ei:

La înființare, gospodăria avea ceva mai mult de o mie de hectare de pămînt. Astăzi sînt peste cinci mii de hectare, pe care lucrează o mie cinci sute de familii.

Dacă, în comunele învecinate, mulți preferă să plece pe șantiere, în orașe, aici oamenii rămîn; se duc la studii și se întorc. Au încredere. În 20 de ani au căpătat încredere. Dacă se obțin 3000 de kilograme de grîu la hectar sau 4 000—5 000 de kilograme de porumb, dacă crescătoriile de vite și păsări au mii sau zeci de mii de capete, dacă de la cîteva zeci de hectare de vie s-a ajuns la cîteva sute, prin amenajarea unor dealuri rîpoase, condamnate de sute de ani la pagubă, asta dovedește că oamenii au încredere în ei, în conducătorii lor.

Ziua în care i-am însoțit în drumurile lor prin comună și la ferme a fost o zi oarecare. Se expedia porumbul contractat la bază și camioanele zburau unul după altul. Brigăzile erau complete și nici un șofer nu descoperea tocmai atunci că i se stricase nu știu ce.

★

Președintele Ioan Negoiță este Erou al Muncii Socialiste. Cooperativa agricolă de producție „11 Iunie" din Pechea a fost decorată cu Ordinul Muncii, Clasa I. Apar mereu în comună clădiri noi, cu aspect urban, trotuarele încep să fie asfaltate, țăranii își schimbă mersul și îmbrăcămintea. M-am gîndit că e de așteptat ca, în anii care vin, aceste locuri să semene a oraș, un oraș special, diferit de ce știm noi despre acest tip de așezare omenească.

T. TUDORAN

FORMAREA MULTILATERALĂ A VIITORILOR SPECIALIŞTI — ÎN ATENŢIA ORGANIZAŢIILOR DE PARTID UNIVERSITARE

Convorbire cu conf. univ. CORNEL PACOSTE, prim-secretar al Comitetului de partid al Centrului universitar Bucureşti

(Urmare din pagina 1)

continuă creştere, ceea ce a dus la sporirea contribuţiei lor la transpunerea în viaţă a sarcinilor privind perfecţionarea vieţii universitare în toate compartimentele ei. Organizaţiile de partid îndrumă nemijlocit, coordonează şi controlează permanent activitatea organizaţiilor revoluţionare studenţeşti. Acordăm o mare atenţie sprijinului dat de birourile şi comitetele de partid din facultăţi şi institute, materializării iniţiativelor judicioase ale colectivelor de studenţi, receptivităţii faţă de propunerile menite să perfecţioneze procesul instructiv-educativ, ajutorului concret, nemijlocit acordat în permanenţă activităţii cotidiene desfăşurate de consilii în rîndul studenţilor. Urmărim —şi aceasta este o chestiune de mare importanţă — ca orientarea, îndrumarea şi sprijinul acordat consiliilor de asociaţii de către organele de partid să nu se transforme în tutelare, ci, dimpotrivă, să stimuleze răspunderea personală şi colectivă, iniţiativele creatoare, configurarea asociaţiilor ca personalităţi colective cu fizionomie proprie, care îşi consacră conştient eforturile realizării finalităţii procesului instructiv-educativ : formarea multilaterală pentru muncă şi viaţă a studenţilor.

— Care sînt principalele lipsuri pe care organizaţiile de partid le semnalează în activitatea asociaţiilor studenţeşti din Centrul universitar Bucureşti ? Ce consilii de asociaţii pot fi nominalizate în acest sens ?

— Indicaţia la care v-aţi referit mai sus cu privire la rolul de prim ordin al activităţii organizatorice, practice nu se referă numai la Ministerul Învăţămîntului sau la organizaţiile de partid, ci în egală măsură la toţi factorii care concură la perfecţionarea procesului instructiv-educativ, deci şi la asociaţiile studenţeşti. Sub acest aspect trebuie relevat faptul că ponderea activităţilor directe, concrete cu studenţii este încă mică în raport cu activitatea de constatare sau de informare a unor consilii.

Apreciez totodată că trebuie perseverat mai mult în direcţia prospectării şi cunoaşterii preocupărilor şi problemelor politico-ideologice sau cultural-ştiinţifice care frămîntă pe studenţi, în scopul realizării unor acţiuni şi manifestări care să-i intereseze. Insuficienţa manifestată pe această linie a condus în unele facultăţi la un anumit schematism, şablonism în organizarea diferitelor acţiuni, ceea ce a determinat o slabă participare a studenţilor.

Asociaţiile studenţeşti trebuie să se manifeste mai mult ca organizaţii de atitudine în diferitele probleme ale vieţii universitare. Fără îndoială că lărgirea democraţiei universitare a creat posibilităţi sporite ca asociaţiile studenţeşti, prin reprezentanţii lor în senate şi consilii profesorale, să exprime anumite opinii şi propuneri rezultate din activitatea studenţilor şi care să reprezinte o contribuţie la îmbunătăţirea procesului de învăţămînt. În acelaşi timp, asociaţiile studenţeşti au datoria de a contribui mai mult la crearea unei atmosfere serioase de disciplină, muncă şi studiu, de combatere a manifestărilor înapoiate de chiul, delăsare în muncă sau a abaterilor de la disciplina universitară.

Una din direcţiile importante ale activităţii în rîndurile studenţilor, căreia partidul nostru îi acordă o mare importanţă, este aceea a educării viitorilor absolvenţi pentru a merge cu toţii la locurile de muncă în care vor fi repartizaţi, acolo unde interesele societăţii, ale poporului o cer. Din păcate, multe asociaţii studenţeşti, ca acelea de la Universitate, Institutul de arhitectură, Institutul agronomic, Institutul de educaţie fizică şi sport, fac prea puţin în această direcţie, fapt ce s-a reflectat în numărul relativ însemnat de absolvenţi care nu s-au prezentat la locurile de repartizare, neonorînd de la început investiţia materială şi sprirituală, încrederea care li s-a acordat.

Consider că asociaţiile studenţeşti trebuie să contribuie mai mult la formarea spiritului de responsabilitate socială, cetăţenească, patriotică al viitorilor specialişti.

— Care este în prezent procentul studenţilor membri de partid şi cum va creşte el în noul an universitar ? Există o preocupare susţinută a organizaţiilor de partid şi, sub conducerea lor, a asociaţiilor studenţeşti în vederea pregătirii politico-educative a studenţilor care vor să devină membri de partid ? Puteţi evidenţia cîteva asociaţii studenţeşti cu bune rezultate în acest domeniu ?

— Ca urmare a muncii politice desfăşurate de organele şi organizaţiile de partid din institute şi facultăţi, în prezent 10,2 % din totalul studenţilor din anii II—VI sînt membri de partid. Care va fi numărul celor primiţi în acest an ? Fireşte, nu vă pot da o cifră exactă. Ceea ce vă pot arăta este că, în mod sigur, procentul studenţilor comunişti va creşte şi încă în mod substanţial. Pe ce ne bazăm cînd facem această afirmaţie ? Evident, în primul rînd, pe influenţa puternică a partidului în rîndul studenţilor, pe adeziunea lor deplină la politica sa. În al doilea rînd, pe seriozitatea şi simţul de răspundere cu care toate organizaţiile de partid din centrul nostru universitar privesc întărirea rîndurilor partidului, folosind în acest scop o gamă variată de metode şi mijloace pentru a pregăti pe tinerii studenţi de a intra în partid. În al treilea rînd, ne bazăm pe munca ce o vor desfăşura asociaţiile studenţeşti, care în acest an şi-au propus, în mod deosebit, să folosească mijloace mai eficiente, care să contribuie la pregătirea în acest sens a studenţilor. Ne referim în mod concret, în afară de activitatea politico-educativă desfăşurată, la cercurile studenţeşti, organizate de asociaţii pentru studierea Statutului P.C.R., la dezbaterea documentelor Congresului al X-lea al P.C.R. — forme care, bine conduse şi îndrumate de organizaţiile de partid, vor avea, sîntem siguri, rezultate bune.

Aş sublinia pe linia constanţei preocupărilor asociaţiilor pentru pregătirea studenţilor în vederea intrării în rîndurile partidului consiliile de la Institutul politehnic, Academia de studii economice, Institutul de medicină şi farmacie etc.

— Studenţii comunişti se numără printre membrii activi, care au un cuvînt de spus în dezbaterea şi soluţionarea de către organizaţiile de partid a tuturor problemelor majore ale pregătirii viitorilor specialişti, sau participarea lor e timidă, reţinută ?

— Avem, la ora actuală, un cadru deosebit de favorabil pentru participarea activă a studenţilor comunişti la dezbaterea problemelor majore ale pregătirii viitorilor specialişti — organizaţii comune ale cadrelor didactice şi studenţilor, numărul mare de studenţi membri de partid, tematica dezbaterilor din adunări şi comitete etc.

În majoritatea organizaţiilor de bază studenţii aduc o contribuţie demnă de remarcat. Practic vorbind, nu există măsuri sau concluzii adoptate de organele de partid din institute şi facultăţi în care să nu se reflecte contribuţia studenţilor comunişti.

Se manifestă însă — este adevărat — şi unele reţineri, mai ales la cei nou primiţi în partid, care nu au experienţa vieţii de organizaţie, precum şi la membrii de partid studenţi care locuiesc în căminele noastre. De altfel, una din direcţiile muncii noastre se referă tocmai la pregătirea în continuare a studenţilor primiţi în partid, la activizarea participării lor în rezolvarea problemelor specifice vastului domeniu de preocupări al organizaţiilor de partid din institute şi facultăţi. Totodată, acordăm o atenţie sporită creşterii rolului grupelor de partid din căminele studenţeşti în soluţionarea tuturor aspectelor concrete legate de convieţuirea în comun, de necesitatea întăririi disciplinei, a statornicirii unei atmosfere de viaţă şi studiu caracteristică mediului universitar.

— În programul de măsuri menit să îmbunătăţească pregătirea politico-educativă a studenţilor figurează, printre alte forme, şi ateneul studenţesc, definit ca principalul cadru de coordonare a tuturor activităţilor ideologice. Dată fiind conducerea de către organizaţiile de partid a întregii munci politico-ideologice din institutele de învăţămînt superior, am vrea să ştim cum apreciaţi dv. virtuţile politice şi organizatorice ale acestui cadru de activitate şi să ne înfăţişaţi experienţa valoroasă a unui asemenea ateneu.

— Într-adevăr, ateneul studenţesc trebuie să devină cadrul principal prin care să se sincronizeze ansamblul manifestărilor politice, ideologice, culturale etc. din institute şi facultăţi. Acest cadru însă nu poate fi numai o firmă nouă în spatele căreia să se desfăşoare activitatea în tipare şi forme vechi ; el vizează, prin coordonarea organizatorică la un singur nivel a acţiunilor ideologico-politice şi cultural-educative studenţeşti, **îmbunătăţiri esenţiale de conţinut** în ceea ce priveşte orientarea, structura şi calitatea acţiunilor, apropierea lor tot mai mare de preocupările şi dorinţele studenţilor în acest domeniu, participarea într-o măsură tot mai mare, determinantă aş spune, a studenţilor înşişi la conceperea, organizarea şi desfăşurarea lor. Acesta este un aspect important al creşterii rolului asociaţiilor studenţeşti în viaţa universitară şi constituie, în acelaşi timp, o mărturie a încrederii de care ele se bucură din partea partidului nostru.

În sprijinul pe care îl acordăm ateneelor studenţeşti urmărim ca acestea să devină focare importante de formare şi dezvoltare ideologică, politică a studenţilor, de cunoaştere şi aprofundare a politicii interne şi externe a partidului şi statului nostru, de dezbatere a documentelor celui de-al X-lea Congres al P.C.R., de informare asupra variatelor probleme ale dezvoltării ştiinţei, artei şi culturii, precum şi a învăţămîntului pe plan mondial ; în cadrul ateneelor vom căuta să facem mai mult loc dezbaterilor asupra unor probleme ideologico-politice actuale, expunerilor urmate de discuţii, colocviilor ideologice, răspunsurilor la întrebări puse anterior pe o temă dată etc.

Dacă-mi permiteţi, într-o formulare poate cam pretenţioasă, ateneele pot şi este necesar să devină mici universităţi de ştiinţe politice, filozofice, economice, estetice, de cultură şi artă etc., conduse de asociaţiile studenţeşti şi îndrumate îndeaproape de către organizaţiile de partid. Menţionez că din modul în care au fost conturate programele ateneelor studenţeşti pentru acest semestru sînt certe perspective de realizare a dezideratului amintit.

— Şi, în sfîrşit, o ultimă întrebare, ce le recapitulează oarecum pe celelalte : care sînt principalele preocupări (analize, acţiuni de ajutorare şi îndrumare concretă a unor organizaţii, dezbateri în plenarele comitetului) privind educaţia politico-ideologică a studenţilor, înscrise pe agenda de lucru a Comitetului de partid al Centrului universitar Bucureşti ?

— Agenda noastră de lucru în acest domeniu este destul de bogată şi este normal să fie aşa. Desprind cîteva dintre problemele care vor constitui obiect de analiză la nivelul centrului universitar : îndrumarea de către organizaţiile de partid a studiului şi dezbaterii documentelor Congresului al X-lea al P.C.R. de către studenţi, munca ideologică în facultăţile cu profil umanistic, conţinutul şi orientarea revistelor studenţeşti, cercurile ideologice studenţeşti, activitatea Casei de cultură a studenţilor etc.

Folosind comisiile permanente de pe lîngă comitetul nostru şi, în mod deosebit, comisiile ideologice, politico-educativă şi profesională, împreună cu Consiliul Uniunii asociaţiilor studenţeşti din Capitală, căutăm ca aceste analize să se bazeze pe o urmărire şi îndrumare atentă prealabilă a activităţii organelor de partid şi de asociaţie, pe o consultare largă a studenţilor, cadrelor didactice, în aşa fel încît concluziile şi indicaţiile ce vor rezulta din ele să reflecte cu autenticitate realitatea politică şi ideologică din institute şi facultăţi, să reprezinte jaloane cu certă valoare orientativă de conţinut. Ca şi pînă acum, în aceste analize vom acorda cea mai mare atenţie opiniilor studenţilor, ale consiliilor asociaţiilor studenţeşti, întrucît ele au o deosebită valoare pentru îmbunătăţirea continuă a activităţilor politico-educative din institutele noastre.

★

Mulţumindu-vă pentru răspunsurile dv. cuprinzătoare şi elocvente în domeniile de activitate abordate, pentru posibilitatea pe care aţi oferit-o cititorilor noştri studenţi, şi nu numai lor, de a cunoaşte unele din sarcinile primordiale care stau în faţa organizaţiilor de partid din instituţiile de învăţămînt superior bucureştene, ne exprimăm convingerea că acestea vor contribui şi în continuare, în mod nemijlocit, la mobilizarea capacităţii de acţiune politică şi organizatorică a asociaţiilor noastre studenţeşti, pentru înfăptuirea în condiţii optime a marilor comandamente sociale care stau în faţa şcolii noastre superioare.

AGENDA SESIUNILOR ŞTIINŢIFICE STUDENŢEŞTI

PRINCIPALELE REZULTATE

Ultimele zile ale săptămînii trecute au adăugat file noi în agenda desfăşurării sesiunilor ştiinţifice studenţeşti conferind tot mai mult acestei perioade atributul de „Lună a cercurilor ştiinţifice". Marcînd unele cîştiguri revelatoare atît ca amploare, cît şi ca originalitate, actualitate şi nivel de tratare a temelor, programele sesiunilor s-au realizat în cele mai multe locuri în condiţii bune şi uneori excelente. Un prim indiciu în acest sens îl constituie premiile, dintre care, din motive diverse, nu vom consemna deocamdată decît pe cele principale, urmînd ca o dată cu încheierea activităţilor la toate secţiile să revenim cu date mai amănunţite, precum şi cu o privire de ansamblu asupra acestor veritabile treceri în revistă a potenţelor ştiinţifice studenţeşti.

Să recapitulăm, aşadar, principalele rezultate :

● Premiile speciale ale U.A.S.R., acordate pentru cele mai bune lucrări din punct de vedere teoretic, au revenit studenţilor :

— Ney Paul, **de la Facultatea de matematică-mecanică a Universităţii din Cluj.**

— Georgescu George, Vraciu Constantin, Popescu Dorin, **toţi de la Facultatea de matematică-mecanică a Universităţii din Bucureşti.**

— Mândruţ Octavian, **de la Facultatea de geologie-geografie a Universităţii din Bucureşti.**

— Gabriela Cristea, **de la Facultatea de limbă şi literatură română a Universităţii din Bucureşti.**

— Vasile Preda, **de la Facultatea de filologie a Universităţii „Babeş-Bolyai" din Cluj.**

● La secţia a VIII-a : Matematică, Mecanică şi Fizică a fost acordat şi un premiu al U.A.S.R. pentru lucrarea cu cea mai mare adaptabilitate practică. El a revenit studenţilor :

— Chiricuţa Ioan şi Creţu Ion, **de la Facultatea de fizică a Universităţii „Babeş-Bolyai" din Cluj.**

● În afară de premiile acordate de Comitetul Executiv al U.A.S.R. institutele organizatoare au acordat un mare număr de premii I, II şi III. Noi îi vom cita în continuare doar pe posesorii premiilor I :

— Paraschiv Maria, Stumaru Marieta, Nătărău Doina, **de la Facultatea de geologie-geografie, Universitatea Bucureşti.**

— Miron Maftei, Firoiu Dumitru, **de la Institutul de mine Petroşani.**

— Braşov Gheorghe, Gabrian Gheorghe, Gladinov Horia, Manta Aurel, Fulea Sever, Bejenaru Vasile, Petraşcu Florin, Buciuc Ioan, Olteanu Maria, **toţi de la Institutul de petrol, gaze şi geologie, Bucureşti.**

— Rodica Şuiu, **de la Facultatea de filologie a Universităţii din Iaşi.**

— Adrian Popescu şi Nicolae Mocanu, **de la Facultatea de filologie a Universităţii „Babeş-Bolyai" din Cluj.**

— Alexandru Petroveanu, **de la Facultatea de filologie a Universităţii din Bucureşti.**

— Lungulescu Bogdan, **de la Facultatea de matematică-mecanică a Universităţii din Bucureşti.**

— Ştefan Balint, **de la Facultatea de matematică-mecanică a Universităţii din Timişoara.**

— Wächter Anna şi Ruhmann Elfriede, **de la Facultatea de fizică a Universităţii din Timişoara.**

de la MAGISTRU la DISCIPOL

„Eu cred că mi-am întrecut dascălii și muncesc mult ca să fiu sigur că studenții mei mă vor întrece"

Dialog cu acad. prof. MILTIADE FILIPESCU

Acad. prof. dr. doc. Miltiade Filipescu este șeful catedrei de Paleontologie din cadrul Facultății de geologie-geografie a Universității din București.

A publicat mai mult de 150 de lucrări științifice și peste 100 scrieri de educație și popularizare a științei.

Este membru al Academiei Republicii Socialiste România, al Societății Române de Geologie, al Asociației de Geologie Româno-Balcanice, al Societății de Geologie din Franța, membru de onoare al societăților de geologie din Polonia și Cehoslovacia.

În aproape jumătate de veac în slujba învățămîntului superior românesc a fost decorat cu numeroase ordine și medalii, pentru merite obștești și științifice. Este Profesor Emerit și Laureat al Premiului de Stat.

— Bătrînii obișnuiesc să spună adesea „pe vremea noastră etc., etc." Să presupunem că, la cei 68 de ani ai dumneavoastră, ați fi, deodată, bătrîn și eu aș fi tentat să compar tineretul universitar de azi cu cel de odinioară, ceva mai bun, în viziunea vîrstnicilor. Ajutați-mă să încerc această operație delicată.

— Prietene dragă, 48 de ani i-am petrecut la catedră. Am predat studenților de la Chimie, Biologie, Geologie și chiar celor de la Farmacie. Am slujit anilor I și ultimilor ani. Am plecat de la o catedră de învățător ca să fac o facultate și am urcat curat toate treptele cinstei universitare, pînă la Academie. Cred că știu acum cîte ceva despre vîrste, despre oamenii pe care i-am cunoscut. Studenții sînt întotdeauna mai buni sau mai puțin buni. Inteligențe exemplare am întîlnit mereu, dar tinerii de azi sînt, orice s-ar zice, mai bine înzestrați pentru viață decît tinerii — hai să spunem așa — de pe vremea mea, deși vremea mea ar fi, poate, cea pe care tocmai o trăiesc. Eu spun că nu e suficient să fii un mare specialist și că trebuie să fii și un om cult. Am umblat la multe, multe congrese internaționale și am întîlnit studenți și profesori tineri care m-au fascinat pentru că aveau un cîmp spiritual imens, ca al bărbaților din Renaștere. În multe privințe, ei se deosebesc de studenții români, însă există ceva esențial care-i aseamănă : fascinația marii culturi. E foarte important acest lucru. Cînd eram... odinioară, toți banii mei îi cheltuiam în călătorii. Am mers într-un anume loc în Italia sau în Franța pentru a vedea cîteva tablouri. Nebuniile tinereții mele. Cu studenții cei buni de astăzi discut filozofie sau pictură sau muzică chiar în timpul unor ore de laborator sau de curs. Eu consider că nu fac un lucru rău. Studențimea română înțelege cu finețe legăturile din natură pentru că are, față de noi, cei vechi, avantajul unei informații fabuloase.

— Ce meserie ați învăța, dacă ar fi din nou vremea să alegeți una ?

— Răspunsul te rog să ți-l imaginezi dumneata. Să știi însă că eu am fost odată în situația să hotărăsc între catedră și industrie. Cu mulți ani înainte de 1940. Eram asistent pe atunci și o societate petroliferă mi-a propus o slujbă în străinătate pentru prospectare. Era plătită de vreo zece ori mai bine decît cea pe care o aveam. Am rămas profesor în țară și n-am regretat nici cînd a fost mai greu. Mai ales atunci.

— De ce credeți că studenții dv. de azi sînt mai bine instruiți decît cei de ieri ?

— Am spus, doar, că e firesc să fie astfel. De ce mi se pare firesc ? Pentru că ei pornesc de la o platformă, care sîntem noi și adaugă ceva, inteligența și puterea lor de muncă. Și cu noi s-a întîmplat la fel și nu cred, de aceea, în modestia celui care afirmă, la capătul unei cariere venerabile, că nu și-a depășit magistrul. N-ar fi în legea firii. Evident, accidentele nu intră în discuție.

— Care sînt criteriile în virtutea cărora vă selectați colaboratorii și continuatorii ?

— Criterii general umane. Un exemplu : am avut, nu de mult, o primă întîlnire cu doi studenți. Urma să-i îndrum nemijlocit în ideea muncii de cercetare. Nu știu din ce motive nu au mai venit la a doua întîlnire. I-am așteptat. Aud acum că se întreabă dacă-i mai primesc. Bineînțeles că nu. Un om care nu e punctual, care nu-și ține cuvîntul dat mă umple de amărăciune. Să știi dumneata că profesorii au momente de jenă profundă pentru toate libertățile studenților lor. Să zicem că nu te simți în stare să faci treaba pe care ai promis-o. Să zicem că o vei îndeplini rău. Dar te ții de cuvînt și nu e puțin lucru.

Unii au mai multe cunoștințe decît alții și sînt mîndri, trufași. Nu înțeleg de ce nu se compară cu oameni mai bine pregătiți decît ei. Așa ar fi normal Vezi deci, dumneata, că un alt criteriu e **modestia** — am spus doar că sînt cele cunoscute. Cu cîțiva tineri, modești și muncitori, am pus, în timpul studiilor mele, temelia „Societății studenților în științe naturale". Nici nu-ți închipui ce am realizat în 15 ani noi, anonimii, în comparație cu cîteva societăți alcătuite din inteligențe zgomotoase : numeroase excursii de studii, o bibliotecă de specialitate de mîna întîi, un buletin științific din care au apărut opt volume și un fond, demn de luat în seamă, rezervat pentru construcția unui cămin.

— Activitatea în cercurile științifice nu e un criteriu ?

— Iată, îmi dai prilejul să-ți spun și eu „pe vremea mea"... Dar, ce-i adevărat, este. Cînd eram student, participam la un cerc științific 150 de învățăcei și trei-patru profesori. Astăzi sîntem invitați mai mulți profesori și în bănci stau cîțiva studenți. E cam puțin și eu ador situațiile cînd foarte mulți oameni se dăruiesc unei pasiuni. Unei pasiuni veritabile. Nu sînt un sentimental, nu prea mă clatină nenorocirile pe care le întîlnesc și, mărturisesc, n-am plîns niciodată ca toată lumea. Îmi dau lacrimile numai cînd citesc cîteva pagini de mare omenie. **Omenia** e „marca" ce-mi impune și pe care o cultiv. O noțiune greu de definit, cu toate că ades simțim existența ei.

— Trebuie să înțeleg, prin urmare, că asistenții dumneavoastră au fost aleși după niște criterii ceva mai subtile decît instrucțiunile universitare care reglementează mișcarea cadrelor ?

— Să nu exagerăm. Pe Dan Grigorescu, bunăoară, l-am remarcat la un cerc științific. Știu și acum — trece vremea, s-au scurs zece ani ! — numele lucrării lui. Era strălucită. I-am propus imediat cîteva teme de studiu și am văzut, după un timp, că are plăcere reală pentru acestea și stofă de cercetător. Acum sper să plece la specializare în India. Un alt asistent, Ovidiu Dragastan, mă încîntă cu pasiunea lui hotărîtă pentru nou. Tot timpul are nevoie de cărți și de aparate și un fler special, de le găsește. Cum vezi, **pasiunea**, încă un criteriu.

— Specialitatea vă obligă, ca și pe studenții dumneavoastră, să faceți multă muncă de teren. O revistă scria despre profesorul Miltiade Filipescu astfel : „Omul care a parcurs 150.000 km pe jos". Ce fel de relații se stabilesc între profesor și student în timpul excursiilor de studii ?

— Trebuie să fim camarazi. Altfel, e greu, e imposibil să realizezi ceva. O fire rece, secretă, n-are decît de pierdut. Într-o deplasare recentă, împreună cu Dan și Ovidiu, cînd am verificat pe teren rezultatele muncii lor pentru tezele de doctorat, am rămas în pană de mașină și am prînzit pe marginea șanțului, pîine cu nuci. Întîmplări ca acestea n-au fost rare în biografia mea de profesor. E de înțeles că numai o camaraderie pură are șansa să mențină întreg respectul pentru profesor și ambiția științifică a studentului. Cu prilejul unei alte excursii, la Albești-Muscel, o studentă, Elena Țîmpoc, a descoperit un eșantion extraordinar, o adevărată bijuterie pentru un paleontolog. De multe ori studenții păstrează piesele bune descoperite, pentru colecții personale. Elena Țîmpoc mi-a prezentat imediat descoperirea ei și a cerut să fie așezată în muzeul facultății. La rîndul meu i-am sugerat să scrie o comunicare științifică. În curînd aceasta va apărea într-o revistă. I-am dat și cîteva teme de studiu, ea mă consultă des, și am credința că le va onora frumos.

— Ce au ajuns astăzi discipolii dumneavoastră cei mai fideli ?

— Au dat doctoratul sub îndrumarea mea 35 de specialiști și sînt în curs de a-l pregăti încă 23. Conferențiarul Teodor Neagu, micropaleontolog cu studii excepționale de specializare în S.U.A., cel mai bun specialist din țară în domeniu și, cred, unul dintre cei mai buni în lume. A fost studentul meu. Există în toată țara oameni a căror prezență o simt fierbinte și pasionată, sînt mulțumit că i-am cunoscut și că au avut bunăvoința să mă asculte. Modești și omenoși ; conferențiar Nița Tătărîmb, lector Vasile Mutihac (la Iași), lector Aurelia Bărbulescu, conferențiar Octavian Chichici (la Cluj) și alții.

— Catedra de paleontologie posedă o cameră-muzeu unică în țară. Muzeul catedrei. Știu că lecțiile dumneavoastră de deschidere a cursului încep cu lauda înaintașilor. Al cui discipol ați fost ?

— Profesor mi-a fost Sabba Ștefănescu. Mari oameni au fost și profesorii Grigore Ștefănescu și Ion Simionescu, în amintirea cărora am înființat acest muzeu cu lucruri și opere ce le-au aparținut.

Avem un trecut, nu venim din nimic și trebuie să fim mîndri de asta și să ne cultivăm trecutul. Fotografiile profesorilor mei, pe care le vezi dumneata peste tot, îmi reamintesc permanent devoțiunea lor pentru știință și învățămînt. Eu cred că mi-am întrecut dascălii și muncesc mult ca să fiu sigur că studenții mei mă vor întrece. E satisfacția mea cea mai mare. Nu-mi invidiez studenții capabili și nu sînt gelos pe ei. N-aș fi om de știință dacă aș face altfel. O catedră este o școală de înaltă etică. Profesorii mei, aceștia, al căror portret îl țin pe birou, au fost oameni de distinsă etică și mi-au dat tot ce știau. E de datoria mea să-i imit. Și la rîndul lor, urmașii noștri au datoria sacră de a da un conținut cît mai bogat moștenirii ce le-o lăsăm, pentru propășirea științei românești în aceste vremuri pilduitoare. E cuvîntul de ordine al magistrului. E tradiție. Nu am încredere în oamenii veniți din afară într-un loc unde fiecare colț și fiecare obiect respiră aerul celor vechi. Nu-i stimez pe cei ce nu-și iubesc magistrul.

Tudor OCTAVIAN

OPINIE ÎN FAVOAREA PERSONALIZĂRII TEATRULUI STUDENȚESC

Teatrul studențesc, cred eu, are menirea să impulsioneze un număr cît mai mare de tineri — actori și spectatori — în experimentarea unor formule diverse ale limbajului scenic, așa cum sînt ele elaborate azi de către dramaturgi, poeți, teoreticieni, scenografi... Dar, mai cu seamă, **sarcina lui este de a permite tineretului universitar să afirme, să exprime prin intermediul spectacolului teatral ceea ce simte, ceea ce gîndește despre societate, despre timpul în care trăiește, să spună ceea ce vrea să realizeze, ceea ce acceptă sau ceea ce nu acceptă, să aprobe ori să combată.**

Cu alte cuvinte, teatrul studențesc trebuie să aibă o personalitate, distinctă de cea a teatrului profesionist, trebuie să fie el însuși...

Converg acestor deziderate evoluțiile formațiilor noastre studențești? Este necesar să precizăm dintr-un început faptul că între nivelul festivalurilor teatrale pe care le-am urmărit acum cîțiva ani și ceea ce constituie în momentul de față mișcarea teatrală universitară există o considerabilă diferență. Dar dacă atunci, în marea majoritate a cazurilor, reprezentația nu însemna decît o lectură scenică mecanică — actorii reproducînd cu mai mult sau mai puțin talent un text ales destul de arbitrar de instructorul salariat — la ora actuală nu putem nega cîteva certe reușite, dar mai ales nu putem neglija bunăvoința unor colective actoricești. Sînt cunoscute apreciabilele transpuneri artistice aparținînd lui Andrei Șerban — „Șeful sectorului suflete", după lucrarea lui Al. Mirodan. și „Nu sînt turnul Eiffel" — după textul de succes al Ecaterinei Oproiu —, a fost reținut cel puțin momentul Caragiale din spectacolul „Cadențe" al echipei arhitecților bucureșteni. Și, poate, imediat sub platforma acestor culmi. s-ar mai putea insera cîteva montări... De asemenea, în cadrul caselor de cultură sau al unor cluburi au apărut proiecte încurajatoare de studiouri teatrale studențești, ideea stagiunilor permanente etc. etc.

Obiectivi însă fiind, o penetrare mai profundă, dincolo de lucrul carcasei ce ni-l oferă tema teatrului universitar, etalează și o seamă de neajunsuri.

În primul rînd trebuie să facem o netă distincție între cîteva formații centrale și ceea ce constituie fundamentul masei teatrale din țară — formațiile artistice din institute. Acestea din urmă nu au făcut absolut nici un pas înainte, reprezentațiile lor rămînînd mai departe spectacole neinspirate, în limitele celei mai adînci mediocrități. Și acum se alege la întîmplare un text, actorii îl memorează, instructorii fac cîteva lecții de mișcare scenică, scenograful cîrpește un decor, iar spectatorilor li se oferă, în programe sau cu prilejul concursurilor organizate de asociația studențească, seri cu iz de serbare școlărească. Și acum întîlnim montări gîfîite, metamorfoze regretabile, uneori de-a dreptul caricaturale, ale unor piese cunoscute sau mai puțin cunoscute.

Ce s-a întîmplat însă cu cealaltă categorie de echipe?

Dacă ne-am referi, de pildă, la Centrul universitar București — constatăm unele încercări meritorii de a ieși din anonimat; la Casa de cultură a apărut și s-a materializat ideea unui teatru mic, intern, cu stagiune permanentă, care s-a încetățenit în peisajul vieții artistice universitare, la Student-club au loc, de asemenea, spectacole teatrale studențești... Prin urmare, s-au găsit niște soluții.

Din păcate, realizările n-au atins nici pe departe nivelul intențiilor — producțiile (deși numeroase, numai în cadrul ultimului festival de iarnă au fost reprezentate șase premiere!) nereușind să se detașeze prin nimic demn de a fi reținut. Sau, mai exact spus, din înțelegerea greșită, unilaterală, a noțiunii de experiment teatral, aceste studiouri s-au transformat într-o scenă la dispoziția oricui — fiecare idee ieșită din comun a unui „regizor" materializîndu-se cu promptitudine — indiferent dacă ea servea unui scop artistic sau nu. **Este o condiție sine qua non pentru un teatru studențesc elevat spectacolul original, îndrăzneț, ingenios. Dar nu este indiferent dacă această îndrăzneală, originalitate, se face de dragul exhibiției teatrale sau e subordonată unei concepții, este rodul unei îndelungi gîndiri creatoare...**

Se înțelege că problema repertoriului și cea a activității propriu-zise reclamă, totodată, mai multă atenție, mai multă preocupare și din partea unor consilii U.A.S. ale centrelor universitare. Pentru că,

„Aventurile unui arlechin", parafrază modernă în tradiția comediei dell'arte, pe scena studioului studențesc al Institutului de teatru „I. L. Caragiale" din București.

orice s-ar spune, facilul a apărut în teatrul studențesc sub ochii îngăduitori ai acestor consilii, care au posibilități reale de a interveni, dar nu intervin.

Am dori să ne facem bine înțeleși: studenții ar fi dispuși să accepte un spectacol mai slab, dar ivit în cadrul unei suite de spectacole care experimentează ceva ; nu le place însă absolut deloc să urmărească o duzină de „încercări" trăsnite, care, în final, nu conduc la nici o concluzie. Fiindcă, în primul caz, ne putem aștepta, mai devreme sau mai tîrziu, la apariția unui teatru universitar cu evoluție autohtonă, pe cînd în condițiile celei de a doua alternative — din păcate cea folosită adesea—nu te poți aștepta la nimic serios. Elocventă dovadă chiar faptul că la ultima ediție a Festivalului internațional de teatru studențesc de la Zagreb (la care, altădată, am cucerit două prestigioase premii I) n-au mai avut același succes. Așadar, **experimentul teatral universitar trebuie să-și găsească un orizont, să tindă către materializarea unei idei înalte; să fructifice potențele artistice ale unor colective dornice să-și valorifice talentul scenic, dornice să-și afirme atitudinea artistică.**

Se pune, acum, întrebarea cum de s-a ajuns în situația atît de paradoxală a unui teatru studențesc care există și nu există în același timp, de ce, în cîțiva ani, nu am reușit să ne formăm o școală proprie de teatru universitar?

Desigur, rîndurile care urmează nu au pretenția să epuizeze complexul de cauze; voi exprima însă cîteva opinii:

Ceea ce mi se pare că nu s-a rezolvat nici pînă în prezent — deși discuții în acest sens s-au purtat nu o dată — este problema regiei, respectiv a instructorilor angajați. După cum se știe, frecvent, această funcție este încredințată unui actor profesionist, care dorește „să se ocupe" de o formație. Majoritatea, însă, chiar dacă au bunăvoință, sînt depășiți de atribuțiile funcției de regizor. Și de aici, consecințele... Există și cazuri în care punerea în scenă a unui spectacol a fost încredințată unor studenți talentați, în special celor ce aparțin claselor de regie ale institutelor de specialitate. Fără să le subestimăm meritele — fiindcă, realmente, lor le datorăm în cele mai dese ocazii progresele de care vorbeam — nici această soluție nu a răspuns pe deplin cerințelor acute de remontare a teatrului studențesc.

După cîte discutam odată — cu prilejul unui interviu pe care a avut amabilitatea să ni-l acorde — Lucian Giurchescu era animat de dorința de a „pune pe picioare" un veritabil teatru studențesc. De asemenea, într-o convorbire purtată cu un alt reputat regizor, Radu Penciulescu, acesta ne-a declarat ferm că ar fi încîntat să colaboreze cu studenții. De ce, atunci, nu se apelează la aceste personalități, care, împreună cu tot ce are mai de talent mișcarea teatrală universitară, să fondeze, temeinic, în baza unor veritabile principii estetice, un adevărat teatru universitar?

Notasem, în coloanele acestei reviste, necesitatea organizării (cel puțin în jurul caselor de cultură) a unor colective complexe de teatru, care să cuprindă, pe lîngă studenții actori. și scenografi (studenți ai institutelor de arte plastice), tehnicieni (studenți ai institutelor politehnice) etc. Mai spuneam că e preferabil ca fiecare colectiv dramatic să aibă un cenaclu al său — constituind o sursă de scenarii — și personalul calificat, care să adapteze pentru fiecare formație textele dramatice selecționate de colectiv. Ideea aceasta nu ni se pare rea nici astăzi și revenim asupra ei.

De asemenea, poate că nu ar fi rău să se mai reflecteze asupra soluției — propusă de altminteri și altădată — a alcătuirii unor repertoare de repertorii (de către Comisia culturală a U.A.S.R.), constituind un ghid util pentru opțiunea colectivelor universitare. Și chiar editarea unor caiete cu texte dramaturgice — autohtone și străine — care, puse la dispoziția solicitanților, să înlesnească cunoașterea și apropierea organizată a formațiilor teatrale de autentice valori artistice.

În sfîrșit, există o problemă foarte dezbătută și din cauza căreia am intrat uneori în dezacord cu animatorii mișcării artistice studențești: aceea a stimulentelor și premiilor. Personal, consider un deserviciu adus acestei mișcări prin acordarea nemeritată a unor distincții. Fiindcă, nu e un secret că, deși juriul, în intimitatea lui, era convins de carențele unor festivaluri, un număr nejustificat de echipe participante plecau acasă laureate sau cel puțin cu o mențiune. Or, lucrul acesta încurajează superficialitatea, descumpănește sincer interpreții, creîndu-se falsa impresie că acela este nivelul la care trebuie să se discute arta studențească, în fine, creează o stare de automulțumire nejustificată participanților.

Știm bine că mulți își sacrifică timpul liber unor repetiții, că devin studenți-actori din pasiune. Dar tocmai pentru că stimăm la oameni pasiunea pentru un domeniu de activitate, le apreciem entuziasmul, considerăm că avem datoria să cultivăm aceste talente cu maximum de exigență.

Roxana COSTACHE-GÎNDU

29

VIANU

Desen de SILVAN

Pe culoarele Facultății de litere a anilor acelora controversați, cînd Călinescu era invitat să stea acasă pentru ca să țină cursurile sale oameni mai aplicați, trecea un domn preocupat, masiv, cu o concentrare a privirii ce-mi spunea că interiorizarea nu era numai o vorbă, cunoscut îndeobște sub numele de Tudor Vianu.

În lunga galerie a spiritelor românești, începută cu Dosoftei, Cantemir și Iorga, o cariatidă era și acest ins îmbrăcat corect, de o politețe excesivă, vorbind impersonal în aulă, cu acea distanțare ucigașă de obiect ce te punea pe gînduri și te trimitea în teritoriul îndoielii celei mai acerbe. Avea o școală germanică, mi se pare, o educație rectilinie, severă, plină de precizii și exprimarea lui era foarte distanțată de modul balcanic, plin de metafore, aproximații și invențiuni baroce, mi se părea mai degrabă un om de știință, decît un literat. Fenomenul cărții era dezghiocat cu calm, fără gesturi spectaculoase, omul umbla în estetică cum ai proceda cu un automobil, adică asigurîndu-te că-i cunoaște toate piesele și după aceea arătîndu-le. Cred că nu știa ce-i aceea exagerarea și alegoria, calmul său te vindeca de imaginație. Plecai stors de la cursurile sale pline de formule, nu de fraze. Puțin îi păsa de calofilia critică, el desfrunzea opera, nu o uda la rădăcină ca să-i dea sens. Într-un celebru tratat îl găsim descris ca însuflețit de un vitalism corect, dedicat exclusiv esteticii, în care a fost cu adevărat un fondator, practicînd critica numai întîmplător, în amator de gust și fiind însoțit de o repulsie față de operația delicată a stabilirii valorilor. I se recunoștea umanitarismul și disputa delicată, susținută la o notă discretă, superioară, fără imprecații și limbaj vijelios. Societatea pentru el era o sumă de indivizi ce se respectau și iubeau. Omul în sensul renascentist, admițîndu-se adică bunele intenții și generozitățile sublime. El s-ar fi ferit, cum scria un teribil pamfletar secret, de valutări, admițînd valorile deja prețăluite, nu avea îndrăzneli personale și nu se angaja moral. Incitațiile sale intelectuale impulsionau numai mințile delicate, avea adică o surdină la idei, se ferea de parade, arăta o expunere fără spectacol, studenții săi îi semănau, aveau acelasi aer taciturn, aplicat, lecțiile semănau cu niste drame grave scandinave, în care totul se desfășoară într-o mare temperatură secretă, declanșată final. Profesorul nu era un tip de **suspense,** nu căuta prăpăstii și culmi nietzscheene, spiritul său se zbătea într-o lumină egală. Vianu era un tip de amiază, nu un crepuscular, multora le va fi părut mediocru, poate și era undeva mediocru din pricina neangajării, dar sub cupola universității eu preferam un doctor unui poet, dacă era vorba să mă instruiesc. Nu ar fi reușit să incite pe nimeni, cu atît mai puțin o echipă de studenți, era făcut să arate măduva din toate ideile și utilitatea unor astfel de indivizi este inestimabilă.

Cartea lui reprezentativă pare suma unor studii minuțioase, cuprinzînd și erorile intrinsece. Nobilul domn nici măcar nu și-a dat silința să le îndepărteze, crezînd că în estetică nu pot fi separate coaja de pom, rădăcina de pămînt. A lăsat altora voluptatea de a descoperi teoria, nu avea gustul pentru paragrafe riscate, iubea ceea ce era stabilit, coagulat, pus în ramă. Aventura în spirit i se părea o blasfemie, aici se umblă în costum de gală, nu se poate improviza, e nevoie de rigoare și liniște

Cînd ne-a părăsit, cu aceeași discreție cu care trăise, mi-am spus că din aerul nostru cultural, plin de atîtea furtuni adesea falsificate, o să lipsească stenicul, elementul de centru, cel ce separă materiile, detergentul. În atîta baroc și clovnerie culturală. Vianu era un Catone liniștit, făcînd ordine cu metodă și răbdare, punînd lucrurile la locul fiecăruia, clasificînd ca un botanist, după un studiu amănunțit, o natură rebelă, dispusă la mari inversări nedrepte. De asemenea spirite este nevoie în orice cultură și el ne lipsește mult...

Eugen BARBU

A. E. BACONSKI

„Cadavre în vid"

Foarte ciudat : dacă în volumele anterioare personalitatea poetului se cerea tatonată în fluxurile afective ale versurilor, în finețea fosforescentă a infrastructurilor sale, în Cadavre în vid *aceasta se ridică la suprafață, adică la nivelul concret al simbolurilor. Nu al viziunii poetice. Căci, oricît ne-am aștepta la o imagistică violentă din partea conceptelor generice* de cadavru și de vid *— sintagme care propun, în adevăr, o reprezentare terifiantă, prin rezumatul ei, a lumii — sinestezia vizionară nu se produce. În acest sens sîntem departe de poemul* Un hoit *al lui Baudelaire, de viziunea lui cosmic naturalistă. În schimb, șochează la Baconski sensul ascuns al simbolurilor, opțiunea pentru vocabula aparent rebarbativă, dar înzestrată cu tainice semne. Firește, această nouă simbolistică a poetului nu impune și nu este egală cu o nouă viziune asupra lumii. Cu alte cuvinte, nu totalizează mulțimea de factori care să oglindească existența globală atît a fragmentului, cît și a întregului poetic. Simpla răsturnare a unui raport firesc din univers în nefiresc nu înseamnă încă viziune, aceasta presupunînd re-crearea lumii în aproape toate compartimentele ei după alte legi decît cele consacrate. Totuși, unitatea și originalitatea noului univers* baconskian, *vin, consider, din curajul angajării unor categorii existențiale într-o aventură a limbajului funerar. De altfel, poetul a făcut tot ce a putut pentru a nu luneca înspre o viziune brutală, apocaliptică, ci pentru a se menține numai pe firul simbolurilor, în ceea ce au acestea mai general. De aceea, pendularea pe muchia ce desparte viziunea de simbol este sensibilă. Poetul se dovedește a fi, și aici, ca și în eseurile sale privitoare la fenomenul liric universal, un arbitru al rafinamentului, al echilibrului. Lumea cărții sale nu devine, cum spuneam, un cimitir pestilențial, un bestiar teratologic, ci o biografie lirică cifrată, uneori ermetică. Imaginile nu sperie, impun, incită la descifrare.*

În epistemologia poetului, figurația cadavrelor, cea zoologică ori istorică reprezintă niște măști (simbolice). Această teatralitate nu poate fi interpretată ontologic, cum proceda săptămîna trecută un cronicar care confunda termenii. Ar fi dizgrațios. Nimeni nu vede pe stradă circulînd cadavre ori chiar pe poet în brațe cu unul.

În cazul volumului de față e de văzut ce rol filozofic și liric îndeplinesc cadavrele în vid.

După spusele poetului, anorganicul și nu organicul *ar fi acela care ar da sentimentul existenței. Doar reîntoarcerea trupului în materie ar conferi acestuia măsura existenței depline, dar și a libertății. Mai simplu : dilema „a fi sau a nu fi" se pune astfel : a fi* prin *a nu fi. Pentru a exista cu adevărat, trebuie să nu exiști, să devii cadavru :* cine n-a apucat să moară, nu va mai fi. *Sau, într-o explicație mai largă :* Cadavrele trăiesc — și iată corbii / rotindu-se deasupra celor vii / și membrele ce putrezesc încet / fac fapte bune — și durerea noastră / vine și pleacă (putredă și ea) / după poruncă, Umede și sumbre / sînt galeriile prin care rătăcește / destinul nostru putrezit de mult — / cine se va hrăni cu-atita carne / ce putrezește crudă ? / O, metalul / cătușelor, el singur, tot mai rece, / nu putrezește niciodată. *De unde dorința poetului pentru ipostaza cadaverică ? De unde închinarea către anorganic ?*

Această recluziune a poetului în moarte, în inexistență, pentru ca tocmai prin ea să existe liber, neconstrîns de nimic ce este viu, are pe lîngă justificările morale (subiective) și unele ancestrale (mitologice): Doamne, dă-mi iarăși dorul de moarte al strămoșilor mei, / nu mă lăsa să accept lîncezeala, rugina și lanțul — deschide-mi / porți mari de stejar și așterne-mi douăsprezece poduri, și dă cailor / să-mi poarte coama. Ochilor mei dă-le iar cristalinul de gheață / pe care demult l-au pierdut, otrăvește-mi săgețile / și adu-mi aminte ca ultima s-o păstrez pentru mine.

Dar retragerea poetului într-o necropolă (și nu într-o acropolă) poate fi egalată și cu resorbția în zoologic, în organicul fără conștiință. Acesta ar avea, în plus, față de ritualul necrofor atributul mișcării, al costumației animaliere. Invocațiile în acest sens sînt concludente : dați-mi piei de animale / un regat pentru o piele de cal. *Sau :* O, zeu al hienelor, dă-ne legi noi, milostivește-te pururi de stelele noastre, coboară-ți în lucruri duhul tău fetid ! Dă-i fiecărui lucru multe, multe NENUMĂRATE cadavre! *Din temporal și concret poetul se retrage în ceea ce a devenit atemporal și revolut :* iarăși mă voi întoarce-n / pădurile mele, 1000 de ani, pînă cînd va trece avalanșa absurdă... / hoardele... vîntul a și început să miroase a carne crudă sub șeile / cailor... vîntul stepelor, miros de scuturi de piele... / O, catedralele, quattrocento, barocul, o, viitoarele / săpături arheologice în timp și în umbra de pe acum învinsului Apostat. *Această inversare în spațiul istoric — gloria și valoarea lui devenind lugubră piesă arheologică, iar preistoria, dimpotrivă, efigia purității și liberului arbitru — amintește de atitudinea metaforică a lui Tonegaru și Stelaru. Justificată cîndva ca și gestul eroic al străvechilor daci ce preferau moartea lanțurilor, azi e de văzut dacă această „ideologie" mai are sau nu doar un rost liric.*

Aș continua. Mă întreb însă dacă nu cumva deshumarea la care mă obligă titlul și tropii volumului nu ascunde o ironie la adresa actului critic, dacă nu cumva sîntem alocați serviciului de pompe funebre. Dar poetul, impunîndu-ne pe „morții" săi, poate pierde din vedere ceea ce este viu în momentul creației : fluxurile și refluxurile afective.

M. N. RUSU

O victorie a muzicii adevărate

Știți ce muzică se obișnuia la Casa de cultură a studenților din București... În primul, al doilea, al treilea, al... rînd muzică ușoară Abia pe urmă muzică populară. Și atît. Iată un motiv în plus de bucurie la aflarea veștii că instituția respectivă a înființat un **cor de cameră.** Mînat de curiozitate, m-am dus la unele repetiții ale acestei formații. O seriozitate, o disciplină deplină și o pasiune mișcătoare animă pe membrii corului, studenți din cele mai diferite institute (Medicină, Politehnică, Filologie). Animatorul și dirijorul ansamblului nu este altul decît Voicu Enăchescu conducătorul corului Universității bucureștene, despre ale cărui talent și competență am mai scris la această rubrică.

Varietatea repertoriului cuprinde lucrări de bază din literatura noastră corală, ca „Morarul" de Kiriac, „Mama" de Chirescu. „Doina bănățeană" de D. Popovici, alături de nestemate ale muzicii universale, cum sînt „Matona mia cara" de O. di Lasso, „Cîntec de leagăn" de Cl. le Jeune sau „Trei lucruri minunate" de D. Friderici. Ele ilustrează disponibilitatea și maleabilitatea artistică a formației. Un cor de cameră implică o muncă minuțioasă pentru cizelarea fiecărui amănunt, o tehnică vocală specifică și o serioasă cultură muzicală. Iată numai cîteva cîștiguri artistice pentru membrii formației. Cei ce pătrund în templul muzicii adevărate vor avea alte satisfacții, mai subtile, mai apropiate de condiția lor de intelectuali. Pentru că mulți luăm cu asalt sălile de teatru în care se joacă piese de Eugen Ionescu ori Max Frisch, cinematografele în care rulează „Viridiana" ori „Anul trecut la Marienbad", dar rămînem impasibili în fața frumuseților muzicii majore, unde, iertată să-mi fie afirmația, mergem pe linia minimei rezistențe, a muzicii privite doar ca divertisment, ca fond muzical. Să nu mai vorbim de muzica nouă, despre un Xenakis sau Cage, Vieru sau Olah, adevărați pandanți muzicali ai lui Ionescu, Bunuel, Sorescu. Dar foarte rar ne preocupă chiar lucrări de apogeu ale literaturii muzicale clasice sau preclasice. Oare numai Boby Solo sau Tom Jones înseamnă muzică pentru studenții noștri ? Poate dovedim și altfel !

Cristian MIHĂILESCU

Sala Dalles: Expoziția de artă decorativă sovietică

Este, credem, una dintre cele mai inspirate manifestări de acest gen ce au avut loc la noi.

Impun, în primul rînd, ceramica și sticla, modelate sub semnul sigur al unei tradiții de multe secole; tradiție sau vocație confirmată. De pildă, piesele semnate de **Șota Narimașvili** — vase decorative — țărănci sau prințese, cu o mîngîioasă zveltețe statuară sau vasele și sculpturile decorative, sub înfățișarea unor berbeci și fiare zburlite, fiare bune și rele sau pur și simplu „cu mustăți", semnate de **Dmitri Golovco** sau **Nadejda** și **Valeri Protorev.** Formele sînt robuste, din materie grea, de o sănătate frenetică, triumfătoare, în culori iuți, pe potriva a ce ne imaginăm noi a fi contururile lucrurilor și tonurile în încîntatele spații slave.

Sînt opere de privit intens, a căror prezență o dorești cum rareori îți este dat să dorești într-o expoziție o lucrare deosebită.

Foarte în spiritul artei ruse — adică în sensul a ce întrezărim a fi acest spirit prin amintirea unor piese de artă decorativă populară, fără să cunoaștem o definiție mulțumitoare pentru el — este „Serviciul rusesc" al **Ludmilei** și al lui **Dmitri Șușcanov.** Boluri de sticlă groasă cu capace de lemn. Au un aer personal și veșnic, totodată, mizînd pe virilitatea seducătoare a curbelor.

Servicii de vodcă destinate exportului și, în consecință, tratate cu evidență „à la russe", piese de porțelan grațioase, cu aluzii complicate la figurine populare cunoscute, diferite alte vase și servicii de pămînt ars — obiectele de sticlă și ceramică din **Expoziția de artă decorativă sovietică** sînt, cel dintîi, în atenția publicului.

Tapiseriile stau nehotărît între motivul și tehnica tradițional-populară și ambițiile tematice figurative ale creatorilor. Piesele din alamă bătută ale meșterilor caucazieni, cu o savantă stilizare a formelor sau de o savantă naivitate — cum sînt panourile lui **Guram Abașvili** — legăturile în piele, invenții diferite cu materiale dintre cele mai greu de imaginat într-un unic ansamblu, completează monografic o manifestare ce tinde spre această idee.

T. O.

Cinemateca pentru studenți

Noua stagiune a cinematecii bucureștene începe cu două surprize. Mai întîi, un nou local — fostul cinematograf Union. Apoi, alături de cele două cicluri obișnuite (și, în treacăt fie spus, nu deosebit de promițătoare) se inaugurează un ciclu pentru studenți — inițiativă lăudabilă — care concentrează un număr de filme cheie din istoria cinematografului, de o neîndoielnică valoare formativă pentru publicul pe care îl așteaptă. Din programul **„Cinematecii studențești"** — un grupaj Chaplin (cu **„Pelerinul"**, **„Goana după aur"**, **„Puștiul"**), **„Intoleranță"** de Griffith, **„Rapacitate"** de Stroheim, **„Îngerul albastru"** de Sternberg, **„Crucișătorul Potemkin"** de Eisenstein, **„Cabinetul doctorului Caligari"** — capul de afiș al expresionismului german, **„Paisa"** — capul de afiș al neorealismului italian și altele. Deci, o retrospectivă de capodopere.

Cine ești tu ? de Paul Everac

Inutilitatea unor agitații permanente încărcate cu convenție și artificiu, confundate cu vitalitatea umană, în fond morbide și deprimante autosugestii de realizare a unui destin, motivează întrebarea care dă titlul tripticului dramatic : **Lohengrin sau Plăcerea zorilor, Cafea Ness cu aproximație, Cîteva palme false.**

Lohengrin sau Plăcerea zorilor gravitează într-un obsedant erotism, care acaparează nu numai simțurile, dar și facultățile de a discerne chipul spiritual al celuilalt, pentru a întregi simbioza sublimă a dragostei în accepția clasică. Doi oameni se iubesc cu înverșunarea disperării de a nu lăsa viața fără un sens major și pierd din vedere esențialul, care pornește de la omeneasca întrebare a identităților sufletești. Irina Răchițeanu și Gh. Cozorici, doi actori cu mari resurse dramatice, trăiesc scenic un adevăr de care uneori ne temem, acela că rotirea într-un cerc vicios, prin centrifugala sa forță, separă umanul de acțiunea propriu-zisă. Să fie doar o simplă pledoarie etică pateticul apel de a cunoaște, mai ales în dragoste, nu numai prezența fizică a omului, dar și sufletul lui ?

Cafea Ness cu aproximație este o comedie a încurcăturilor, al cărei mecanism împinge pînă la decrepitudine personajele, parafrazind teatrul lui Eugen Ionescu, acel teatru al rafinamentelor de manieră, excesive și ridicole, existînd etern și universal. Încercarea de localizare a unui motiv atemporal rămîne vagă și inutilă, absurdul tehnic copleșind esența actului teatral, care eșuează, pînă la urmă — pentru efectul vînat prea ușor — în comic buf. Vecinătatea celor două modalități naște o îndoielnică satiră a jour-urilor fixe, unde „aproximațiile" cuvîntului de circumstanță banalizează sentimentul, diluîndu-l în ceașca cu cafea Ness. Coca Andronescu și Mihai Fotino — cuplul specializat în efecte cu priză — servesc partitura, convinși mai mult de hazul replicii în sine, decît de rezonanțele grave ale acestei jalnice și persistente panorame, unde se trage la fit de dragul normelor stabilite de arbitrarul unor simplificatoare și cochete deprinderi.

În schimb, Carmen Stănescu și Colea Răutu, în **Cîteva palme false,** gîndesc adînc într-un joc care-i desprinde din halucinația unui mit hotăritor, cîndva, pentru destinul fiecăruia. Demitizarea la temperatura normală a lucrurilor și încrederea, deși venită tîrziu, în propriile energii morale, multă vreme paralizate de traumatismul suferit la neputința apropierii idolului, duc la mărturisirile albe, spuse tîrziu, ca un canon, dar spuse, pentru o liniște imensă, o ușurare care nu este altceva decît preludiul adevăratei existențe care va urma.

Horea Popescu, regizorul spectacolului de la Teatrul Național din București, a căutat să dea unei întrebări, comune prin suprauzură, o filozofie în fața căreia, dintr-odată, simțim că au rămas destule zone de importanță în psihologia relațiilor obligat și fatal angajate zilnic, în care nu am pătruns suficient dincolo de aparența înșelătoare a vorbei.

Ionuț NICULESCU

SINTAGME

A APĂRUT :

Eugen Barbu, PRINCEPELE, Editura Tineretului, 348 pagini, 12 lei.

Cezare Zavattini, EU SÎNT DIAVOLUL, Colecția „Meridiane", E.L.U., traducere de Maria Roth.
Cineastul cunoscut provoacă pe prozatorul mai puțin cunoscut.

Cicerone Theodorescu, SCRIERI (I, II), Ediție îngrijită de autor, E.P.L.
Cicerone Theodorescu decis să aleagă între ce îl reprezintă și ce nu, „în perspectiva de flăcări sacre a rugurilor sacerdotale".

Alecu Ivan Ghilia, UN SECOL NERVOS, E.P.L.
O proză fără nerv într-un secol nervos.

Ion Horea, CALENDAR, E.T.
Poetul autumnalului și al ritmurilor vegetale, propus de o nouă carte care, paradoxal, vorbește prea puțin de toamnă.

Cornel Țăranu, ENESCU ÎN CONȘTIINȚA PREZENTULUI, E.P.L.
Eseuri asupra creației enesciene, toate cu scopul mărturisit de a evoca și reflecta în conștiința contemporană personalitatea ilustrului compozitor.

Corneliu Ștefanache, ZEII OBOSIȚI, E.P.L., roman
După prima sa carte, **Cercul de ochi,** prozatorul nu se arată obosit. Dimpotrivă.

*** **TINERI POEȚI,** E.T.
O antologie de versuri grupînd 57 de autori dintre care nu știm cîți poeți, deși prefața aparține lui Eugen Simion.

Suplimentul cultural săptămînal „DIE WARTE PERSPECTIVES" al cotidianului de tiraj „Luxemburger Wort" **(Cuvîntul Luxemburgului)** publică în numărul de joi, 30 octombrie, versuri ale foarte tînărului poet român **Dan Ciachir.** Versurile sînt însoțite de comentariul elogios al redacției luxemburgheze.

confidențe

Aştept o veste: Radu şi-a răscumpărat greşeala...

Am citit, dragă Pompiliu, cu multă, cu foarte multă atenţie, articolul tău de la rubrica „Confidenţe", apărut în nr. 37, şi am rămas foarte surprins de cele relatate cu multă sinceritate de tine. Nu aş fi putut crede că pot exista astfel de „prieteni", nu aş fi putut crede că prietenia poate avea asemenea faţete. Oare comportarea şi în special gestul lui Radu a fost făcut pentru „compensarea" ajutorului ce i l-ai acordat ? Oare aceasta să fie adevărata răsplată a binelui ce i l-ai făcut în atîtea împrejurări?

Nu aş crede, după cum nici nu pot concepe că adevărata prietenie poate accepta termenii de „compensaţie" şi „răsplată". Ştiu că te porţi frumos cu un prieten, îl ajuţi, îl serveşti şi îl îndrumi îndemnat numai şi numai de propria conştiinţă şi faci aşa pentru că în prietenie TREBUIE să faci aşa.

Personal, nici măcar nu aş putea pune înaintea lui Radu — sau, mai bine zis, înaintea numelui lui cuvîntul prieten — acest cuvînt plin de sensibilitate şi gingăşie, ce emană, însă, şi mii de obligaţii, acest cuvînt ce l-a inspirat pe Aristotel *să rostească : „Nimeni nu poate trăi fără prieteni, chiar dacă stînjeneşte toate bunurile lumii" sau pe* Thales: *„Să ne amintim de prieteni, fie prezenţi. fie absenţi" sau pe* Boccacio : *„...cît respect şi cîte elogii merită prietenia"...*

Mă întrebi dacă aş mai putea fi prieten cu Radu. Nu. CATEGORIC, NU. Dar, daţi-mi voie să-i pun lui Radu următoarea întrebare: „Dacă autorul acestor rînduri, Pompiliu Mehala, ţi-ar fi făcut ţie ceea ce i-ai făcut tu, ai mai putea fi prieten cu el?" Eu cred că NU.

Dar, chiar dacă nu privim lucrurile prin prisma prieteniei, ci prin prisma generală a omeniei, Radu tot nu are nici un dram de dreptate. Prieteni ca Radu nu-i doresc nici măcar lui... Radu.

Deşi e tîrziu, deşi e cam puţin, totuşi, dragă Radule, recunoaşte că ai greşit, că nu ai procedat bine. Aştept cu nerăbdare, la rubrica „Confidenţe", un articol cu titlul „Radu şi-a răscumpărat greşeala".

Ce crezi, Radule, aştept mult?

A. IANCU
Str. Mare, nr. 211 — Tecuci

Radule, rău ai făcut; ai pierdut prietenia unui om...

Am citit la rubrica „Confidenţe" scrisoarea „Dumneavoastră aţi mai putea fi prieteni cu Radu ?" şi am fost revoltată, foarte revoltată. Am preţuit întotdeauna dragostea oamenilor, prietenia sinceră, înţelegerea lor. M-am bucurat mult cînd în viaţă, în filme, în cărţile pe care le-am citit chiar, un om l-a ajutat pe cel de alături. L-a ajutat printr-un sfat. printr-o mînă întinsă, nu l-a părăsit atunci cînd s-a aflat la greu, ba, mai mult, unii şi-au sacrificat chiar viaţa pentru binele celor dragi.

Aceasta cred că este adevărata prietenie, izvorîtă din omenie, din înţelegerea superioară a relaţiilor dintre oameni, din convingerea că trebuie să trăieşti cinstit în mijlocul lor.

Păcat însă că mai sînt unii care, în egoismul lor, nu se gîndesc decît la propria persoană, ba, mai mult chiar, caută să-şi atingă unele scopuri lovind în stînga şi în dreapta sau, ajunşi „sus". caută să abuzeze de... poziţie, pentru a se răzbuna pe alţii, pentru a se urca pe umerii sau pe capul celui de lîngă ei.

Aceştia sînt oameni lipsiţi de caracter, răi, invidioşi, egoişti, oameni care nu simt adevăratele bucurii ale vieţii, care nu cunosc ce mult trebuie preţuită buna apreciere a celor din jurul tău.

Radu, fostul prieten al profesorului Pompiliu Mehala, este unul dintre aceştia. Pompiliu are tot dreptul să regrete că i-a încredinţat adevărata, sincera sa prietenie în anii studenţiei. Au trăit ani de zile împreună, au împărţit necazuri şi bucurii, iar acum, la despărţire, cînd fiecare a avut de ales un drum, cînd trebuiau să-şi jure că nici distanţele nu vor rupe firul de aur al prieteniei lor, Radu, fără nici un motiv, a ales postul lîngă soţia prietenului său.

De ce, Radule? Atunci cînd a fost un post în satul tău natal, pe locurile de care te leagă amintirile copilăriei, familia...

Dragă Radu, ai obţinut un post fără vreun avantaj prea mare, cred, dar ai pierdut prietenia şi afecţiunea unui om, lucru care valorează mult, mult mai mult. Şi ai făcut rău.

Maria TIMOFTE
Academia de ştiinţe economice, Bucureşti
studentă anul II

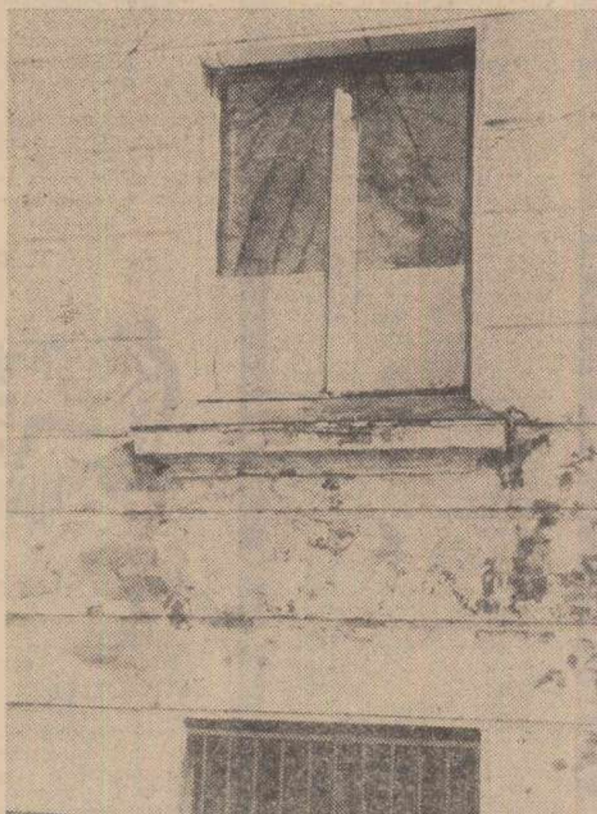
omicron

Raidul efectuat zilele acestea în complexul studenţesc gălăţean ne-a convins că şi în centrul universitar de pe malul Dunării s-au făcut multe în întîmpinarea lunilor de iarnă. Magaziile de alimente ale cantinei sînt pline ; recent au fost achiziţionate şi însilozate peste 22 de vagoane de cartofi ; urmează aproape tot atîta varză, cantităţi impresionante de fasole, legume etc. Căminele şi-au îmbrăcat, şi ele, haina de iarnă : s-au reparat, în mare parte, caloriferele defecte, geamurile, uşile. Căminele Institutului pedagogic, în totalitatea lor, ca şi căminul C al Institutului politehnic sînt, în această privinţă, după toate constatările, la înălţime. Vizitîndu-le, nici n-am putea crede că numai la cîţiva metri, într-un alt cămin, situaţia e de o cu totul altă natură, după cum vom vedea mai tîrziu. Îndreptîndu-ne spre el, cu o adevărată brigadă de control, de la directorii administrativi ai celor două institute pînă la reprezentanţii asociaţiei studenţeşti, ne oprim în faţa unui... „monument" : o uriaşă grămadă de gunoi plasată la un metru de cantină, la 2 (doi) metri de noul depozit de alimente tip siloz, a cărui gură de aerisire va „absorbi", după cum e proiectat, această pestilenţă, şi la circa 6 metri de ferestrele unui cămin, ai cărui locatari cunosc de-acum toată gama de miasme, precum şi toate speciile de muşte...

CÎT VALOREAZĂ O GRĂMADĂ DE GUNOI?

— N-am ce face, tovarăşe, ne răspunde **Nicolae Chitroceanu**, directorul administrativ al Institutului politehnic. Grămada aceasta de gunoi nu poate fi mutată de aici cu nici un chip, deşi ne căznim de patru ani. O menţiune: gunoiul nici nu provine de la cantină şi căminele studenţeşti, ci de la grupul de blocuri ale I.A.L.). Noi avem crematoriul propriu, n-avem nevoie de un loc de depozitare a gunoaielor şi a resturilor de alimente...

Ni se prezintă un dosar foarte voluminos, cu o corespondenţă consecventă în jurul... grămezii cu pricina. **Institutul politehnic, care gospodăreşte cantina, scrie unui număr de peste 30 de organisme administrative, de la Sanepidul local şi Consiliul popular municipal, pînă la... Ministerul Învăţămîntului şi Ministerul Sănătăţii. Acestea scriu, la rîndul lor, Institutului poli-**

Căminul B, sau vorba ceia : afară-i vopsit gardul, înăuntru-i... leopardul...

tehnic. De patru ani ! Sanepidul constată, la un moment dat, că grămada de gunoi constituie un focar „ideal" pentru răspîndirea unui număr de boli, fără să mai vorbim de inesteticul şi de miasmele ei. Cere... Institutului politehnic să mute locul de depozitare a gunoiului. (Repetăm, acesta nu aparţine complexului studenţesc, ci blocurilor I.A.L.). Consiliul popular municipal se... opune. (De ce ? Nu ştim ! ! !)

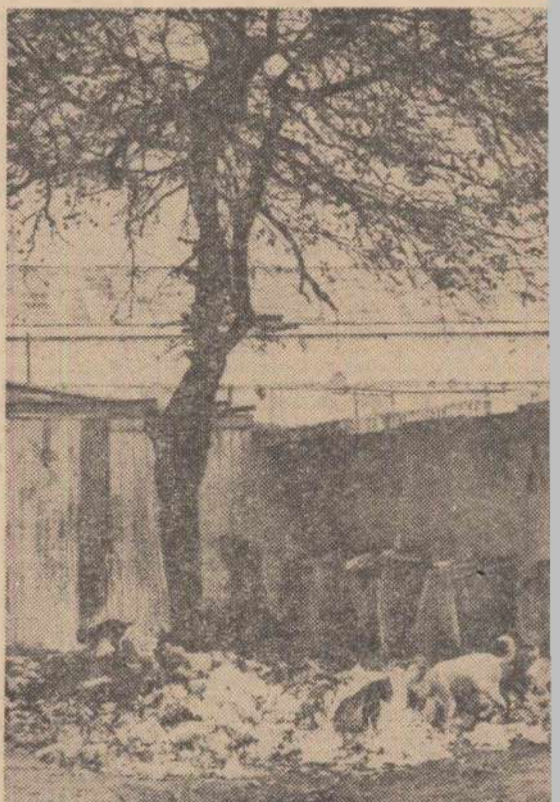
Sanepidul amendează cu 1 000 lei Institutul politenic, care „îndrăzneşte", între timp, să informeze forurile superioare de toată tărăşenia. După un proces judiciar de toată frumuseţea, amenda e menţinută. De curînd, soseşte la faţa locului, adică la grămada de gunoi, însuşi tovarăşul ing. P. Iorga, vicepreşedinte al Consiliului popular municipal. În public, cînd toţi cei de faţă aşteptau, în sfîrşit, verdictul cuvenit, tov. Iorga întreabă :

— Cine v-a pus să construiţi cantina lîngă această grămadă de gunoi ? Mutaţi... cantina ! (Şi pleacă. Purul adevăr !)

Intră în scenă asociaţia studenţească. Gheorghe Cuzmin, vicepreşedinte al C.U.A.S. Galaţi pentru probleme sociale, se prezintă cu o mapă întreagă de hîrtii la Consiliul popular municipal. E primit de tov. Iorga.

Iarna g

Şi... Gh. Cuzmin părăseşte biroul vicepreşedint
fără a fi rezolvat nimic. Cu chiu, cu vai, se construi
mult mai tîrziu, un loc de depozitare a gunoiului
catarilor din blocurile I.A.L., la... 8 m. de fe
trele aceluiaşi cămin, deşi nu departe există
mult timp un loc viran util pentru aşa ceva. To
deşi a fost construit schelajul de ciment al ace
„edificiu", gunoiul se depozitează în continuare l
cantină, magazia de alimente şi cămin, pentru s

Dacă priviţi cu atenţie, pe gunoiul
găini. La un metru — cantina, la 2

plul motiv că... Consiliul popular municipal încă
aprobat mutarea lui.

Lungă poveste. Vine, din nou, altă iarnă... Cel
ţin au dispărut muştele, iar frigul a mai atenuat
rosurile. În schimb, au rămas cetele de cîini, de
sici şi de găini, care lărmuiesc pe grămada nepăsa
celor în drept, de dimineaţă pînă seara. Fotorep
terului nostru nu i-a fost greu, aşadar, să imort
zeze scena...

— Noroc că vine iarna, că va cădea zăpada şi
pînă la primăvară, vom respira ceva mai uşuraţi.
consolează asist. univ. Grigore Răcaru, preşedin
C.U.A.S. Galaţi, care ne însoţeşte.

LA CĂMINUL B A ERUPT... VEZUVIUL !

Noroc că vine iarna ! Intrăm în căminul B al In
tutului politehnic, care, în loc de firma cuvenită u
cămin studenţesc, are deasupra uşii o alta : „Po
telegraf, telefon, radio".

— Ştiţi, avem aici şi un oficiu poştal, dar, vă
să notaţi, avem şi firma căminului, la administra
ne lămureşte Ionel Copoiu, administratorul cămin
lui. Cînd o fi nevoie, o punem noi...

Vizităm, dezamăgiţi, căminul. Conform scriptelor
aici s-au făcut pregătiri pentru primirea studen
lor în actualul an universitar. Hîrtiile spun că au f
spoiţi pereţii interiori de Întreprinderea de repar
şi construcţii Galaţi, că au fost reparate instalaţi
ca şi uşile şi geamurile, de serviciul tehnic al In
tutului politehnic. Ni se mai declară că, înainte
vreo cîteva zile de începerea anului universitar
comisie a Politehnicii a recepţionat lucrările şi l
dat calificativul de „foarte bine". Nu putem să c
dem. La fiecare etaj din cele patru ale căminului,
coridoare, în camere, în sălile de lectură şi mai
în spălătoare şi în celelalte puncte ale instalaţiei
nitare, totul denotă că aici s-a întîmplat ceva ; că,
pildă, a erupt Vezuviul.

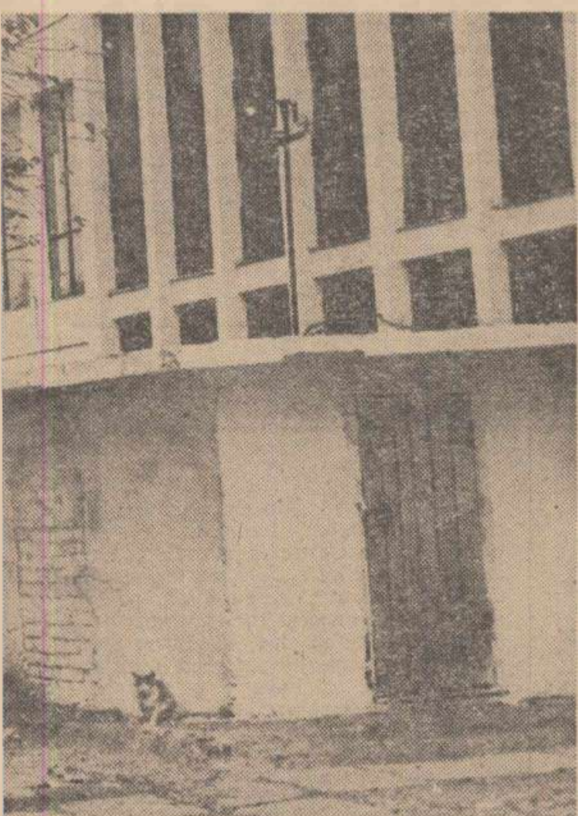
Igrasie „in extenso" în toate băile, spălătoar
W.C.-urile. Din cauza sifoanelor defecte, înoţi, a
prin băltoace. Ţevi sparte. Plăci de faianţă căz
cu zecile. („Am suficiente plăci la mine, la adminis
ţie", ne anunţă tov. Ionel Copoiu.) Oglinzile, de la
la Z, absolut nefolosibile. Unele, lipsă la... inven
Robinetele curg „închise". Sus, tavanul se cojeşte
lii, felii. În cîteva băi, uşile ce dau drept afară nu
pot închide, din cauza cremoarelor defecte. (Fă b
student din blocul B ! Ai ocazia să-ţi încerci reziste
afară apa a şi îngheţat...). Uşile fiecărei camere,
pite cu bucăţi de scîndură de diferite culori. Nic
uşă vopsită de ani de zile. Geamuri sparte în m
camere. În nici o sală de „lectură" nu găsim vr
bec. Mai mult, lipsesc şi scaunele. În schimb sî
paturi, dar nu aici, ci... depozitate la W. C., în sf
Şi nu numai atît, în acest cămin unde, se zice,
misia de recepţie a lucrărilor de reparaţii a decla
înainte de 1 octombrie : „E-n regulă, studenţii po
cazaţi..."

Pentru a ne edifica, pentru a vedea cum îşi în
plineşte atribuţiile serviciul tehnic al Institutului
litehnic, compus din peste 30 de meseriaşi, răs
registrul căminului B, pentru cereri de reparaţii.

...ea... gunoiul mare

...are : într-o singură lună, 134 (una sută treizeci și ...tru !) de cereri de reparație a instalațiilor electrice, ...nitare și de încălzire, a geamurilor și ușilor, multe ...n ele încă neonorate pînă la ora actuală. Spicuim ...eva din cererile studenților :

„Vă rugăm insistent să reparați caloriferele din ca...era 310". (Cineva, la rubrica de rigoare, notează la ... oct. : „S-a executat reparația". Eroare ! În zilele ...mătoare, sesizările celor din camera 310 se țin lanț, ...neninţînd că... „vor merge mai sus, mai departe").

...descoperiți trei pisici, un cîine și două ...pozitul de alimente, la 6 m. — căminul ...c

„Nu scriu turcește ! V-am mai spus că la et. I nu ...acționează lumina în W.C." (23 oct., D. Bădilă).

„Ar fi bine dacă s-ar ține cont de sesizări. A patra ...ră vă rugăm să reparați geamul la 201. (7 nov. ; ...ară, temperatură sub zero și vînt, strașnic vînt).

...sesizările, cererile repetate de reparații continuă, ... o dată însă fără să fie luate în seamă. Fotorepor...ul nostru a imprimat pe peliculă tot ce s-a putut ...prima. Cunoscînd, așadar, situația din căminul B ...ci căminul A nu-i prea departe de aceste „per...manțe" ; e destul să-i priviți din exterior geamu...e sparte de săptămîni, pereții coșcoviți de tencuia... cornișele prăbușite, deși căminul, ca și celălalt, e ...stul de recent construit !) ne deplasăm, pentru re...i, la forurile competente...

...RBA CÎNTECULUI: „DOAR BĂIEȚII SÎNT DE VINĂ"...

... informăm, la început, pe tov. prof. univ. **Iosif** ...i, rectorul Institutului politehnic. Refuză să crea... A fost informat că recepția lucrărilor de reparații ...ost... pozitivă. Trecem, așadar, mai departe, la di...torul administrativ, care bănuim că e mai aproa...le aceasta realitate.

...Hic fuerunt... ostrogoții" (cum obișnuiește cine...a pe aici să-i apostrofeze pe studenți) sau reparațiile au multe dedesubturi...

... Spuneți-ne, tovarășe director, ați participat în...n fel sau altul la recepționarea reparațiilor ?

... Nu, n-am participat, e nevoit să recunoască **Ni...e Chitroceanu,** fără a reuși să ne spună cu exac...e numele celor care au făcut parte din comisia ...tomă". Dar, vă asigurăm, într-o săptămînă, două, ...m la reparații complete. Ia, să veniți peste vreo ... Vă asigurăm, încă o dată, că... (Pe noi ne asi...ți, tovarășe Chitroceanu ? Adresați-vă studenți...

... Părerea mea asta e : nu puteam să-mi las tre...e mele urgente pentru a umbla după meseriași, **ne răspunde administratorul Ionel Copoiu, cînd vrem să-i cunoaștem „contribuția" la cele constatate mai sus. Mă întrebați ce treburi ? Păi, am avut de făcut registre de evidență a căminiștilor, tabele bursieri — nebursieri, forme la miliție pentru mutații, care mi-au luat, două, trei săptămîni. Acum, că ați venit dv., văd că mai sînt de făcut și reparații...**

— Nu primesc de la superiorii mei materiale pentru reparații, ni se plînge, la rîndul său, **Ion Dolea,** mecanicul blocului B. În doi ani de zile am primit doar 6 sifoane. Am primit, în schimb... țeavă de plumb, broaște și chei. Cer mereu materiale, că văd și eu cîte trebuie, dar mi se răspunde să aștept, ori să mă descurc cum pot. Eu nu mă pot face sifon...

— Studenții strică. Atunci cînd văd că nu le facem reparațiile cerute, îndoaie și elementele de la calorifere, ne spune **Grigore Uscatu,** șeful serviciului tehnic de întreținere. Cît despre materiale, de la aprovizionare și de la conducerea institutului ni se răspunde că nu există fonduri pentru așa ceva.

— N-am văzut pe nimeni dintre noi stricînd instalațiile căminului și îndoind țevi, intervine studentul Gheorghe Filiuță, **din anul V al Facultății de tehnologie a construcțiilor de mașini, secondat de colegul său,** Ion Dumitrache. **Dar vreau să-l întreb pe tov. Uscatu dacă-și amintește de cîte ori l-am rugat să ne monteze la spălătorie un fel de suporturi pentru prosoape, ca să nu ni le agățăm pe după gît ori de minerul ușii... (G. Uscatu : „V-am pregătit o sută de bucăți. Dacă vreți, vi le montez și mîine...").**

— Adevărul, cred, că e acesta : nu ni se răspunde prompt la sesizări, susține studentul **Andrei Caraiani,** președinte al C.U.A.S. din Institutul politehnic și locatar al blocului B. La noi, în camera 015, o săptămînă întreagă a fost stricat întrerupătorul. Întotdeauna cînd aprindeam lumina, ne curentam. Consider, de asemenea, că nu se prea interesează de noi, de viața noastră în cămin, nici cadrele didactice...

— La recentele adunări de alegeri ale comitetelor de cămin și de cantină n-a participat nici unul din cele 200 de cadre didactice, deși ar fi cît se poate de normal să se intereseze atent de condițiile de viață ale studenților — ne declară și asist. univ. **Grigore Răcaru,** președintele C.U.A.S. Galați. În afară de cadrele didactice cu muncă de răspundere, nimeni alt cineva nu trece prin cămine... Vreau să spun că și de la adunările de alegeri, ale asociațiilor au lipsit foarte, foarte multe cadre didactice, sau au „dispărut" la prima pauză...

— Acesta e adevărul : avem nevoie și de ajutorul cadrelor didactice, care, normal, ar trebui să-și mai viziteze din cînd în cînd studenții și să informeze conducerea asupra realității. Dar cadrele noastre didactice n-o fac. Pretind că de viața studenților să ne ocupăm doar noi și asociația studențească. Am impresia că e greșit ! completează ideea tov. **Ion Răduț,** directorul educativ al complexului.

Am reprodus, așadar, cîteva din scuzele, și din opiniile diferiților factori gălățeni, implicați într-un fel sau altul în procesul degradării ultrarapide a unor spații studențești pentru locuit. Firește, așa după cum am arătat și la începutul materialului nostru, această situație nu poate fi generalizată pentru întregul centru universitar. În multe cămine există preocupare pentru asigurarea unui cadru optim de locuit, pentru păstrarea și recondiționarea plină de grijă a avutului obștesc. Am fost, îndeosebi, plăcut impresionați că serviciul tehnic al Institutului pedagogic n-a recurs la serviciile nici unei întreprinderi specializate în zugrăveli, că, aici, prin mijloace proprii, a fost construit un compresor cu care s-au spoit atît pereții spațiilor de învățămînt, cît și ai tuturor căminelor, aducînd institutului economii substanțiale și asigurînd, totodată, calitatea lucrărilor. Oare Institutul politehnic, prin excelență... tehnic, nu putea să-și construiască așa ceva ?

Iarna e ca și sosită. Investigațiile noastre dovedesc, însă, că mai sînt încă destule de făcut, pe linie gospodărească, în centrul universitar Galați. Este necesară o trezire rapidă din inerție a unor sectoare, instaurarea unei conlucrări permanente, rodnice, între toți factorii care activează în sfera universitară, adoptarea și sporirea simțului de răspundere individual și colectiv. Astfel, vom fi și noi mulțumiți, cînd, peste o lună, vom răspunde invitației de a vizita din nou căminele studențești din Galați. Dar, în primul rînd, vor fi foarte mulțumiți înșiși locatarii lor.

Evidențiind aceste neajunsuri în asigurarea condițiilor normale de studiu și viață ale unor studenți de la Politehnica gălățeană, să reținem totodată și necesitatea ca asociațiile respective să-și facă o preocupare de prim ordin pentru înlăturarea abaterilor ce se mai săvîrșesc în cămine, pentru soluționarea efectivă a unor probleme și situații, pentru mobilizarea studenților de a depăși faza de simpli reclamanți și a interveni cu promptitudine de cîte ori este nevoie. Sperăm că abordarea acestui aspect de către recenta Conferință de alegeri a asociațiilor studențești din Galați va fi de bun augur.

Dragomir HOROMNEA

REPARTIȚIA JUDICIOASĂ — UN DRUM SIGUR AL ABSOLVENȚILOR CĂTRE LOCUL DE MUNCĂ

Înainte de a pune în discuție o serie de probleme care-i frămîntă într-un fel sau altul pe tinerii absolvenți, aș vrea să menționez că ele se bazează atît pe documentarea pe care am făcut-o în cadrul anchetelor, analizelor și reportajelor economice publicate în ultimul timp în ziarele județene „Oltul" și „Steaua Roșie", cît și pe discuțiile purtate cu numeroși absolvenți și studenți. Lor li se vor adăuga răspunsurile autorului la cîteva întrebări adresate opiniei studențești de diverși absolvenți prin intermediul revistei noastre. În fond este vorba despre realizarea în cel mai scurt timp posibil a acelei simbioze perfecte între idealul întreprinderii și al tînărului specialist.

Bine, vor spune comozii, dar de aceea s-au prevăzut cei 2—3 ani de stagiu. Acestora le pot răspunde, așa cum subliniam și în ancheta „La porțile ingineriei" publicată în „Viața studențească", că integrarea tînărului specialist se poate face mult mai repede în viața colectivului unde a fost repartizat dacă se va ține cont de următoarele aspecte ale problemei. În primul rînd, practica în producție, primul contact al viitorului specialist cu eventualul său loc de muncă, poate deveni mult mai utilă dacă se va renunța cel puțin parțial la practica în grupuri mari în avantajul unei practici individuale în întreprinderi de care se simte atras și care au nevoie de pregătirea lui. **Practica în centre universitare, dominantă pînă acum, nu oferă în mod optim posibilitatea întîlnirii cu viitorul loc de muncă tocmai pentru că în aceste orașe există un excedent de specialiști, în timp ce întreprinderile noi sînt ocolite.** Al doilea aspect legat de practica în producție se referă la însăși utilitatea ei. **Spun aceasta gîndindu-mă la faptul că studenții secției Energetică de la Institutul politehnic Iași, după ce au făcut o practică la I.R.E. Galați, întreprindere foarte bine organizată și unde au avut foarte multe de învățat, în anul următor au făcut exact aceeași practică la I.R.E. Tg. Mureș, unde n-au văzut nimic nou. A fost utilă această practică ? Desigur că nu. Au fost irosiți bani, dar mai ales timp, în zadar. Nu li se putea oare oferi studenților posibilitatea de a face practică într-o întreprindere (de preferință în județele cu deficit de cadre) unde ar putea arăta specialiștilor de aici ce știu și astfel să fie create premisele alegerii locului de muncă, premise ce pot fi completate prin executarea proiectului de diplomă în cadrul aceleiași întreprinderi ? Cunoscînd oamenii, condițiile de afirmare ce i le oferă întreprinderea, studentul respectiv nu și-ar mai face probleme în alegerea viitorului loc de muncă.**

Aceasta este de altfel și părerea tovarășului inginer Constantin Spoitu, **directorul Uzinei de aluminiu Slatina, cu care am purtat o lungă discuție pe această temă. Tot la Slatina, dar la Fabrica de produse cărbunoase, l-am întîlnit pe inginerul stagiar** Al. Constantinescu, **care și-a făcut proiectul de diplomă la termocentrala din Iași. Oare la fabrica de produse cărbunoase (el este din județul Olt și dorea să fie repartizat aici) nu putea să-și facă proiectul ? Și la fel cu el sînt mulți alții. Îndrumătorilor de proiect le este mult mai ușor să-i trimită pe absolvenți la I.S.P.E., I.D.T. și alte institute de cercetări decît să-i trimită într-o fabrică nouă. Și astfel absolventul este pus în situația de a afirma la repartiție : „N-am văzut, n-am auzit de viitorul meu loc de muncă", loc pe care de altfel l-a ales în 5 minute, fără să știe ce va face acolo ca specialist. Și iată-ne la repartiție. Rubrica „Confidențe" ne-a oferit într-unul din numerele sale trecute o mostră de repartiție. Un absolvent nu poate merge împreună cu soția în aceeași localitate pentru că cineva are mai mult decît el cîteva sutimi. În fața unei astfel de situații se pun, firește, cîteva întrebări :**

1. Cum se poate asigura, cu o astfel de repartiție, stabilitatea cadrelor ?

2. Ce-a făcut comisia de repartiție ? Dacă într-adevăr cele cîteva sutimi sînt esențiale, atunci de ce mai e nevoie de comisie ? S-ar putea afișa repartizările și fără acele clipe în care se strică prietenii de ani de zile, în care „homo homini lupus est".

3. Sînt într-adevăr esențiale cele cîteva sutimi ? Practica a arătat, și mulți specialiști din Tg. Mureș, Reghin, Slatina, Iași ne-au confirmat, că uneori nici două puncte nu sînt esențiale. Dar despre calitățile de organizator, dar despre aptitudinile lui de cercetare se ține cont ? Deocamdată nu se creează astfel posibilitatea ca oamenii care termină o facultate în șapte ani să ajungă la proiectare (cazul unui absolvent din Iași de două ori repetent, repartizat în atelierul de proiectare al transformatoarelor de la Craiova, de unde, de altfel a plecat după puțin timp).

Acestea sînt cele cîteva aspecte asupra cărora voiam să insist în legătură cu repartiția în producție. Sînt simple păreri, la care adaug o propunere : să li se ofere tinerilor absolvenți, indiferent de profilul facultății, proveniți din județele deficitare la capitolul „cadre cu pregătire superioară", posibilitatea de a se reîntoarce în județele din care provin pe baza unor contracte semnate cu întreprinderile din județ înainte de începerea repartiției, comisiei revenindu-i doar sarcina ratificării acestora.

Am încercat să creez doar un punct de plecare într-o discuție pe care o dorim mult mai amplă și mai ales eficientă, urmărind, așa cum spuneam la început, o repartiție echilibrată și în același timp realistă a absolvenților în producție, atît în scopul prezentării acestora în unanimitate la locurile de muncă, cît și al stabilității lor în întreprinderile respective.

Bazil SCARLAT

EVRIKA!

YOGA

— gimnastică ?
— religie ?
— alchimie ?

Incursiune în timp

Apariția tehnicilor yoghine ar putea fi legată de dezvoltarea unei civilizații pe malurile Indului și care încă acum 5 000 de ani cunoștea o serie de exerciții, în special respiratorii. Ele au fost adoptate mai tîrziu de către brahmani, conferindu-li-se o funcție de sacrificiu și fiind transformate pînă la limita fiziologică de suportare a lor. În „Ramayana", spre exemplu, găsim descrierea cîtorva „asprimi de sine" (tapas), care durau zeci de ani și erau atît de intense încît „flacără și fum" ieșea din ascet.

Sistemul Yoga nu poate fi privit ca o religie, ci ca un mod de raportare la viață, la existența umană, la natură. El este un sistem experimental de influențare a fizicului și spiritului uman, de dezvoltare a anumitor apercepții, de autocontrol fizic și psihic. Tehnicile yoghine permit ca anumite procese interioare, forțele noastre lăuntrice să fie izolate, sublimate, iar apoi recompuse în combinații dorite, noi și mult superioare celor anterioare, de aici derivînd și sensul sanscrit al rădăcinii termenului de yoga : „Yuj" — a lega împreună, a contopi.

Pentru yoghinii indieni aceasta înseamnă drumul spre fericirea supremă, spre o neființă perfectă. Pentru noi însă Yoga poate reprezenta, prin treptata descifrare de către știință a simbolurilor și codurilor arhaice, un mijloc de integrare perfectă a omului în ritmul cotidian, de menținere a supleței corporale, de folosire integrală a organelor și mușchilor de prevenire și tratare a unor boli, de perfecționare a calităților intelectuale.

Europenii iau cunoștință de practicile yoghine încă din descrierile lui Strabon (după informațiile lui Aristobul din timpul campaniilor lui Alexandru Macedon), Diodorus Plutarh sau relatările lui Marco Polo.

Mai tîrziu, desigur că orientaliștii și indianologii au studiat amănunțit aceste practici. Ar fi poate interesant de amintit contribuția unui brașovean — dr. Johann Honigberger și a unui secui — Alexandru Csoma la cunoașterea lor. Primul a descris pentru prima dată „reînvierea" unor oameni din India îngropați de vii, ei putînd fi yoghini, care printr-o respirație extrem de rară și oprirea aproape totală a bătăilor inimii (prin apăsare pe sinusul carotidian, de exemplu) reușeau această performanță.

Alexandru Csoma ajunge într-o mînăstire tibetană unde își petrece aproape toată viața, alcătuiește primul dicționar tibetan-englez și ajunge la starea de Boddhisatva (candidat la starea de Buddha), statuia sa aflîndu-se în unul din templele japoneze.

În sfîrșit, mai cunoscut pe plan mondial este compatriotul nostru Mircea Eliade, care a adus o deosebită contribuție la studierea originilor misticii indiene, la studierea sistemului Yoga.

Învățați să respirați!

Acesta constituie unul din primele sfaturi pe care le primește oricine dorește să practice exercițiile Yoga. Există o întreagă suită de exerciții respiratorii recomandate de yoghini pentru cele mai diferite scopuri și situații, existînd exerciții cu umplerea completă a plămînilor, cu respirație ritmată, pentru curățirea plămînilor, pentru stimularea nervilor, dezvoltarea toracelui, stimularea creierului etc.

Ele sînt rezultatul observațiilor făcute încă acum cinci milenii în legătură cu influența binefăcătoare a respirației complete și conștiente asupra organismului. Medicii au arătat că, în mod obișnuit, aerul inspirat de noi umple numai partea superioară a plămînilor, restul rămînînd inactiv. Prin respirație controlată și anumite posturi, yoghinii obțin o mai bună oxigenare a sîngelui, deci și o prelucrare mai bună a alimentelor, evitînd sclerozarea vaselor sanguine, bolile de stomac, bolile căilor respiratorii sau ale plămînilor. Se pot obține astfel vindecarea unor organe bolnave, dezvoltarea unor calități intelectuale, învingerea emoțiilor și altele, explicația putînd fi găsită și în modernele studii ale rolului autosugestiei în cazurile enumerate.

Reținerea respirației (kumbhaka) în tehnicile yoghine are efect atît asupra funcțiilor respiratorii cît și a funcției cardiace, influența favorabilă fiind cunoscută și de medici ca Hipocrate sau Galen, care recomandau exerciții de suspendare a respirației. Exercițiile produc creșterea presiunii intratoracice, prin coborîrea diafragmei, creșterea presiunii abdominale, venele de aici fiind golite de sînge cu efect favorabil asupra funcțiilor organelor vitale. Prelungirea retențiilor nu este indicată tocmai din cauza stagnării circulației, presiunea intratoracică mărită atrăgînd și creșterea presiunii intracraniene cu repercusiuni negative asupra activității corticale și a centrilor subcorticali.

Mens sana...

Perfecțiunea spiritului este scopul spre care tind yoghinii, acordînd o deosebită importanță cultivării lui. Prin Yoga se poate ajunge la o deosebită dezvoltare a facultăților mentale, la obținerea unei concentrații maxime în orice activitate, la autostăpînire, la îmbunătățirea memoriei.

Astăzi, cînd medicina modernă descoperă noi relații și influențări reciproce între stările de spirit și starea întregului organism, mergînd pînă la apariția unor boli ale organelor interne din cauze psihice, apar ca foarte util de preluat din tehnicile yoga procedeele care permit o bună igienă mintală.

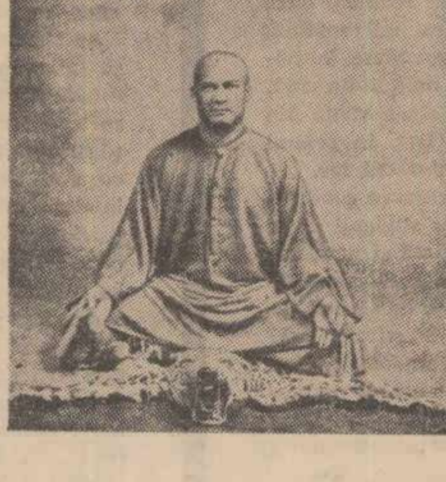
Medicinei psihosomatice utilizînd respirația controlată, concentrarea mintală, relaxarea yoghină, trezind astfel energiile nefolosite ale corpului uman, i se deschid în viitor perspective foarte largi pentru aprofundarea metodelor de influențare a activității organelor vitale prin acționare asupra sistemului neuroendocrin, a zonelor talamice și hipotalamice etc.

Yoga și elixirul vieții...

Tendința constantă în Yoga a fost cea de asimilare a tuturor tehnicilor care puteau duce la o prelungire a vieții : tehnici respiratorii, gimnastice, alimentare și chiar ale alchimiei, în măsura în care reușeau acest lucru.

Astfel, Marco Polo vorbește în notele sale de „chughi" care trăiau 150—200 de ani bînd de două ori pe lună o licoare cu conținut de sulfură și mercur. Ar mai fi poate de amintit și un alt mijloc de „întinerire" și anume atingerea performanței de reținere a respirației pe timpul a 1 000 de bătăi ale inimii (cam 15 minute...) după care orice bătrîn își putea recăpăta vigoarea tinereții !

În documentele rămase se găsește relatarea situației cînd unul din cei mai vestiți alchimiști ai vremii fiind întrebat de Gingis-Han dacă posedă vreun „elixir al vieții", acesta a negat, arătînd că nu deține decît tehnicile de a-ți păstra și prelungi tinerețea.

Alimentația yoghinului

Medicina modernă vede în alimentația nerațională o sursă principală a modificărilor luate, uneori insesizabile, în funcționarea organelor, o cauză principală a îmbătrînirii, sclerozării și uzurii lor. Vedem, așadar, că poate exista o legătură între aceste dereglări, la nivel molecular mai întîi, și tulburarea vibrațiilor specifice fiecărui corp sesizate de yoghini prin acea clarviziune specifică lor.

Recomandările dietetice yoghine constituie, după cum am mai amintit, una din tehnicile păstrării tinereții și sînt extrem de asemănătoare cu recomandările medicinei moderne. Hrana naturală, regimul lacto-vegetarian, dezintoxicarea și odihnirea tubului digestiv prin post și curățire cu sulfat de magneziu, ceaiuri laxative etc., consumarea apei în cantitate mărită (circa un pahar la fiecare șapte kg de greutate), întreținerea cu grijă a danturii sînt obligatorii pentru păstrarea tinereții și vioiciunii corpului și spiritului.

Atenția trebuie să se îndrepte însă și asupra altor aspecte. Este vorba de condițiile în care se consumă hrana, de starea spiritului în acel moment, de preferințele fiecăruia. Pentru cei care nu țin cu strictețe un regim alimentar ca acela descris ca ideal rămîne însă o cerință felul în care se consumă hrana. Este vorba de mereu neglijatele recomandări de a mînca în liniște, fără grabă, cu atenția concentrată numai asupra hranei, mestecînd complet alimentele, în sfîrșit, acordînd respectul cuvenit acestui factor de menținere a vieții ! Subliniem legătura strînsă ce există între gimnastica, respirația, concentrația și alimentația yoghină, legătură confirmată și în curs de perfecționare de către știința medicală modernă, scopul final fiind dezvoltarea cît mai armonioasă a corpului și a spiritului, integrarea cît mai armonioasă a omului în natură și societate.

Ritmul individual

Trăind și lucrînd în sînul unei colectivități de oameni, fiecare din noi trebuie să se integreze în ritmul ei, ritm ce poate să difere de cel individual. Orele de lucru, pentru masă, pentru somn sînt în general fixe sau pot varia și cel mai adesea nu coincid cu orele proprii organismului, cu orele necesare lui. Integrarea făcîndu-se totuși, repercusiunile negative se vor arăta mai devreme sau mai tîrziu, or, medicina psihosomatică, cît și străvechile teorii yoghine, consideră că orice dezechilibru local se răsfrînge asupra întregului organism, acesta fiind „Oul lui Columb" al medicinei moderne.

Condiția păstrării ritmului individual în toate împrejurările vieții este cuprinsă și în dictonul latin „festina lente", grăbește-te încet, paradoxal poate existînd posibilitatea efectuării unui volum enorm de muncă, păstrînd totuși o stare de spirit perfect decontractată și lentă. Prin urmărirea conștientă a gesturilor, prin evitarea automatismelor se poate obține ritmul dorit și propriu fiecăruia în orice împrejurare.

Poate că unora, cu firi mai impulsive, să le vină mai greu să realizeze lentoarea cerută de Yoga. Cunoscînd însă explicația științifică a efectelor diferitelor tehnici nu există nici un motiv să nu utilizeze, ca și mulți alții, procedeele adecvate și utile lor. Pentru oricine însă dorința de a obține efecte imediate și spectaculoase trebuie înfrîntă, existînd un pericol real de accidentări sau dezechilibrări psihice.

Trebuie să fim conștienți de faptul că Yoga nu este un sistem de exerciții fizice sau tehnici spirituale, ci un sistem cu un pronunțat caracter filozofic, o formă de comportament și de viață. Fără a ne lăsa prinși de mistica indiană putem încerca aplicarea tehnicilor de relaxare, respirații, meditație, abstractizare, cu efect favorabil asupra activității noastre zilnice, lucru confirmat de medicina modernă. Cunoaștem faptul că anumite tehnici de relaxare sînt folosite de cosmonauți, unele tehnici respiratorii sînt adoptate de scufundători și de cîntăreți, tehnicile de meditație au fost folosite într-o formă sau alta, conștient sau nu de către mari gînditori și filozofi.

În mod critic trebuie să privim doctrinele care propovăduiesc indiferența, dezinteresul pentru tot ce nu privește propria persoană. Trebuie să preluăm, și medicina modernă încearcă acest lucru, doar procedeele conforme cu dezvoltarea efectivă, multilaterală a personalității.

Celor care doresc să practice exercițiile Yoga le trebuie, în primul rînd, o cunoaștere a tuturor efectelor ce le pot avea (foarte necesară fiind consultarea unui specialist) și o rațională cunoaștere a scopului propus. În acest sens am putea aminti parabola în care Buddha întîlnind un ascet care reușise după îndelungate „asprimi de sine" să traverseze un rîu mergînd pe apă, i-a spus : „De ce atîta trudă, cînd era așa de simplu să iei o barcă ? !"

George SOCINĂ

Teoria convergenţei sistemelor şi substratul ei

Între căutările reprezentanţilor ideologiei burgheze contemporane de a găsi soluţii, de a oferi formule pentru prezentul şi viitorul orînduirii capitaliste se înscrie şi teoria convergenţei celor două sisteme sociale. Printre reprezentanţii mai de seamă ai „iminentei" convergente amintim pe W. W. Rostow, Pitirim Sorokin, Walter Buckingham, John Kenneth Galbraith, Raymond Aron, Maurice Duverger, Jean Fourestié, economistul olandez Tinbergen şi alţii.

În esenţă, promotorii teoriei în cauză susţin că societatea de azi, împărţită în cele două mari sisteme, evoluează într-o direcţie comună : către societatea modernă puternic industrializată. Societatea de mîine — cum vor să ne convingă şi futurologii, pronosticatorii societăţii anului 2000 — va fi un „fruct" al evoluţiei celor două sisteme într-un talveg comun. Ea nu va semăna, insinuează mulţi dintre „convergentologi", nici cu socialismul de azi şi nici cu capitalismul contemporan, ci va fi de un soi deosebit. Se va ajunge aici deoarece în procesul dezvoltării ambelor sisteme s-ar anihila, chipurile, deosebirile mari existente între socialism şi capitalism. Faptul se explică, în optica lor, prin puternica dezvoltare a tehnicii, a tehnologiei, care schimbă echilibrul dintre cele două lumi în favoarea asemănărilor. Unii dintre **ctitorii** convergenţei au şi formulat asemănările care ating, zice-se, şi asemănările în conştiinta şi ideologia celor două sisteme sociale opuse. Avîntul revoluţiei ştiinţifico-tehnice, socializarea perpendiculară a producţiei, sporirea rolului statului în viaţa economică a societăţii, planificarea economiilor naţionale etc. constituie dovezi şi conditii prielnice, după opinia lor, pentru derularea omenirii către societatea în care puterea tehnică înghite puterea politică.

Deşi spun că societatea de mîine va fi esenţialmente deosebită de cele circumscrise astăzi socialismului sau capitalismului, în fond, coordonatele „societăţii mamă", contemporană anilor 2000 reprezintă o augmentare a trăsăturilor capitalismului modern. Înainte de a intra mai concret în substratul acestei teorii să vedem cîteva opinii caracteristice convergentologilor. Bunăoară, sociologul american Pitirim Sorokin ne asigură în lucrarea sa „The Basic Trends of Our Times" că tipul dominant al societăţii viitoare nu va fi nici capitalist, nici socialist, ci aceasta va fi **„o societate intermediară între ele"**. După confratele său Buckingham (Theoretical Economic Sistems. A comparative Analisis) cele două sisteme sociale contemporane nouă vor deveni **„mai mult asemănătoare decît divergente"**.

De asemenea, în cunoscuta sa lucrare „Societatea industrială modernă", John Kenneth Galbraith, vrînd să ne convingă de iminenţa unui unic „sistem industrial modern", scrie : „Dezvoltarea paralelă începe cu producţia modernă de masă, necesitatea masivă de capital, tehnica foarte dezvoltată şi organizarea complicată... Piaţa liberă trebuie să fie înlocuită de planificare. Organizarea pe scară mare presupune existenţa autonomiei". Mai departe, el precizează, în acelaşi spirit, că punctele de contact între actualele sisteme sînt mai mari, iar diferenţele devin din ce în ce tot mai aparente. „Şi aceasta este bine, scrie el, deoarece cu timpul, poate mai repede decît ne aşteptăm, aceste trăsături comune vor elimina imaginea deterministă despre conflictul inevitabil al unor contrarii care nu pot fi înlăturate". Scopul urmărit de către susţinătorii acestei teorii este şi mai tranşant mărturisit de către James Burnham, care, în a sa lucrare „Revoluţia monopolurilor", pretinzînd că, după cum în capitalism are loc exproprierea capitaliştilor de către manageri, tot aşa în socialism are loc şi trebuie să aibă loc exproprierea ideologilor de către specialişti. În spiritul teoriei tehnocratice cu care cea a convergenţei este, s-ar putea spune, în raport de complementaritate, autorul citat cere epurarea ideologiei din societate în schimbul întronării autonomiei experţilor.

Astăzi se constată chiar apariţia unor variante în cadrul aceleiaşi teorii, variante care de fapt se presupun şi se completează reciproc. Aşa, de pildă, se vorbeşte de **varianta economică** a teoriei convergenţei (Walter Buckingham, John Kenneth Galbraith ş.a.) şi de varianta **sociologică** (în speţă Pitirim Sorokin). Conform primei variante, „topirea" diferenţelor se explică prin procesele şi măsurile de ordin economic, de ordin tehnic.

Asemănările, raţionează aceştia, duc într-un viitor destul de apropiat, nici mai mult, nici mai puţin la contopirea celor două sisteme. Problema care s-ar pune ar fi doar aceea a adaptării reciproce a mecanismelor de acţiune şi a metodelor de conducere cele mai eficiente economic. Rezultatul acestei reuşite ar fi înfăptuirea unei **structuri economice optime.**

La rîndul ei, varianta sociologică priveşte convergenţa într-o accepţiune şi mai largă şi mai tendenţioasă, mai periculoasă. Adepţii acestei orientări susţin că efectul convergenţei economice (pe care, evident, o admit) este convergenţa şi în planul naturii şi relaţiilor politice, al ideologiei, al culturii. Argumentele pe care ei le aduc, şi care numai aparent sînt plauzibile, dar pe care le consideră rupte de relaţiile economice, de ideologiile fundamental deosebite, privesc : creşterea ponderii industriei în economia naţională, apariţia şi puternica dezvoltare a unor importante ramuri ale economiei cum sînt electronica şi cibernetica, schimbările ce survin în structura forţei de muncă, procesul de urbanizare, sporirea rolului ştiinţei ca forţă de productie, dotarea cu maşini şi tehnică modernă a producţiei, intensificarea diviziunii sociale a muncii etc.

Ceea ce şochează în mai toate opiniile susţinute în limitele teoriei convergenţei este faptul că ele în mod deliberat caută să subestimeze trăinicia sistemului socialist din multiple unghiuri şi, îndeosebi, să prezinte orînduirea noastră ca pe una sortită eşecului. În orice caz, ei nu uită să sublinieze că socialismul nu constituie o alternativă pentru societatea viitoare. Aceasta nu poate fi decît, am spune sintetizînd, textul şi subtextul acestor teze ale lor, a căror finalitate s-ar dori un hipermodel al capitalismului contemporan.

De altfel, cunoscutul sociolog şi politolog francez Raymond Aron nu pregetă să pretindă în numeroasele sale lucrări că „iminenta" convergentă merge de la socialism spre capitalism. Deci, volens nolens, socialismul ar fi sortit pieirii. În procesul coexistenţei celor două sisteme, raţionează autorul lui „Dix-huit leçons sur la societé industrielle", socialismul îşi va pierde treptat identitatea convertindu-se în capitalism sau, mai măgulitor spus, către „liberalizare". Fiindcă, trebuie spus, nici autorii convergenţei nu uită să exacerbeze libertăţile, chipurile nelimitate, pe care le oferă capitalismul. Nici ei nu pregetă să formuleze critici ascuţite la adresa sistemului democratic din socialism.

Hiatusul tranşant dintre socialism şi capitalism pe care Raymond Aron şi alţi cunoscuţi ideologi burghezi vor să-l teoretizeze este oarecum diminuat în lucrările altor politologi şi sociologi, printre care şi Maurice Duverger. Acesta, fără a se refuza teoriilor convergente, susţine totuşi că astăzi nu numai socialismul ar merge către o „liberalizare" (a se citi liberalizare burgheză — M. V.), dar şi Occidentul tinde către socialism, numai că punctul de întîlnire a celor două sisteme este un socialism democratic. De altfel, şi în alte lucrări ulterioare dedicate regimurilor politice, democraţiei, sociologiei politice etc. teoreticianul francez citat încearcă să atenueze pe ici pe colo accentele aspre ale unor teorii promovate în tabăra ideologiei burgheze, chiar să întreprindă anumite critici la adresa rînduielilor sociale burgheze, fără însă a se ridica la o analiză de stînga, intransigentă.

Teoria convergentei, ca de altfel şi alte teorii burgheze contemporane, se vrea o teorie care explică viitorul. Iar viitorul aparţine în optica lor capitalismului modernizat, industrializat, în care tronează consumul de masă. Nu e de mirare de ce literatura şi viata politică din ţările occidentale acordă o nemăsurată atenţie teoriilor în cauză. Uneori se impută faptul că în ultimii ani ştiinţa viitorului — futurologia — devine în Occident unul din cele mai populare domenii de cercetare. Dorinţa de a depăşi barierele timpului, de a prevedea sau măcar de a simţi direcţia principală a istoriei polarizează tot mai mulţi filozofi şi istorici, economişti şi sociologi, politologi şi propovăduitori, activişti pe tărîm social, conducători de instituţii ştiinţifice şi de mari companii industriale În S.U.A., Anglia, Franţa, Italia apar una după alta comisii pentru studierea viitoarei organizări sociale, publicaţii consacrate ştiintei viitorului, sînt convocate şedinţe speciale, seminarii, colocvii şi chiar adunări religioase, stîrnind un adevărat torent de previziuni, planuri cu caracter abstract şi pur practice, presimtiri spirituale, profeţii pozitiviste şi iraţionaliste.

Sigur, aşa stau lucrurile. Există o ferventă preocupare pentru soluţii de viitor. Aceste căutări nu trebuie însă condamnate a priori. Căutările, încercările de a prevedea evolutia societătii în căile ei concrete nu trebuie să fie socotite, cred, nocive prin ele însele nici pentru teoreticienii socialismului Nu fuga de investigare, de diagnosticare, de prognozare a vietii social-politice va sluji teoriei marxiste, ci, dimpotrivă, chiar dialogul cu teoriile nemarxiste se va putea face în mod competent numai dacă vom avea contrasolutii, contraprezumţii. Sînt periculoase **premisele** şi **concluziile** la care ajung diverşi teoreticieni burghezi, nu **căutarea soluţiilor, în sine.** De aceea, nu mi se par pe deplin întemeiate unele opinii care afirmă că efervescenţa activităţii de prognozare se înregistrează în perioadele de derută, încercare şi de sfărîmare internă a vechilor standarde sociale, politice şi social-psihologice. Nu cred că vom avea de cîştigat dacă vom condamna sau reduce actul căutărilor, al previziunilor numai la momentele de derută, la momentele de cumpănă socio-politice şi socio-psihologice.

Fiind de acord cu constatarea că sociologia occidentală a acumulat un volum de date, şi-a însuşit noi mijloace de sistematizare a lor, şi-a perfecţionat metodele de analiză cantitativă, şi-a creat o puternică bază tehnică sub forma unui parc crescînd de maşini electronice de calcul, şi-a construit un mecanism de statistică pentru cercetarea noilor procese economice şi sociale, evident, concluzia pe care cred că trebuia s-o desprindem noi este aceea a intensificării propriilor cercetări, căutări de perfecţionare de dotare a „laboratorului" nostru de cercetare, de combatere a acestor teorii cu argumentele ce ni le oferă metoda noastră dialectică, filozofia noastră.

Ceea ce respingem şi condamnăm este substratul neştiinţific, tendenţios, duşmănos la adresa socialismului şi marxismului. Vom respinge întotdeauna modul subiectivist şi metafizic de a privi procesele socio-tehnice, abordate independent de aspectele politice, ideologice. **Vom cere de fiecare dată distingerea între coexistenţa paşnică pe planul economic între cele două sisteme şi neîmpăcarea principială dintre cele două ideologii, funciarmente de neîmpăcat. Vom admite acele asemănări de ordin tehnic şi tehnologic între cele două sisteme, dar nu vom uita deosebirile radicale dintre ele în ce priveşte baza economică, sistemul proprietăţii, al repartiţiei.** Fără a neglija factorii de natură subiectivă, care influenţează într-un sens sau în altul procesele de evolutie, de dezvoltare, vom sublinia **rolul hotărîtor, determinant al factorilor economici.** Or, neţinînd cont de toate acestea se ajunge la pistele false şi concluziile părtinitoare la care a ajuns, cum am văzut, într-o variantă sau alta, teoria convergentei Creşterea rolului specialiştilor în general — şi nu numai a tehnicienilor, în special, cum sustin atît adepţii tehnocraţiei, cît şi cei ai convergenţei — în conducerea proceselor sociale este, indubitabil, o trăsătură a dezvoltării societăţii moderne contemporane. De aici însă şi pînă la concluzia apodictică privind inutilitatea specialistilor în politică, în ideologie, problema nu este de distantă, ci de principiu, de orientare. De altfel, asertiunea noastră este confirmată chiar de politica de fapt promovată din acest unghi de vedere în ţările capitaliste, unde, departe de a scade numărul politicienilor, aceştia sînt tot mai mult solicitaţi în conducerea treburilor statului, departamentelor, pentru a nu mai vorbi de rolul acestora în activitatea partidelor burgheze, a organizatiilor create.

Şi în cazul teoriei convergentei este bine să ne întrebăm asupra corespondenţei sau divortului dintre intenţiile subiective — mărturisite sau nu — ale doctrinarilor si politicienilor respectivi şi semnificatia obiectivă a doctrinei ca atare. Substratul ei politic, de clasă, ne va apărea astfel şi mai clar.

Dr. Marin VOICULESCU

O dată cu reînceperea anului universitar în S. U. A.

Cheltuielile la colegii sînt în creştere

În tot mai multe locuri se constată indicii despre o criză financiară în dezvoltare pentru studenţii colegiilor, familiile lor şi pentru aceste colegii însele.

Studenţii sînt prinşi între taxele în creştere vertiginoasă la colegii şi o raritate a burselor, a împrumuturilor, a alocaţiilor şi a altor ajutoare pentru studenţi. Programele federale sînt ameninţate de reduceri severe faţă de nivelurile din 1968.

Aproximativ 4 din 5 colegii şi universităţi şi-au sporit taxele pentru trimestrul care a început luna trecută. O creştere de 440 dolari la taxele pentru studenţii din alte state la Universitatea din Indiana constituie un exemplu tipic de ceea ce se întîmplă la multe şcoli.

Numeroase retrageri. *Colegiile resimt reacţia. Un număr neobişnuit de mare de studenţi se retrag din instituţiile cele mai costisitoare, pierzînd sumele depuse de 100 de dolari sau mai mult. O mică şcoală de arte liberale din Alabama a înregistrat 180 de retrageri.*

Unii tineri, incapabili de a obţine ajutor financiar din vreo sursă, ar putea să nu frecventeze deloc anul acesta colegiile.

Alţii se îndreaptă spre colegiile comunităţii, cu cursuri de doi ani, la care taxele sînt mici şi studenţii pot locui acasă.

Un colegiu din centrul vestic relatează că mulţi studenţi s-au angajat doar pentru un singur semestru. „După aceasta, a declarat o oficialitate a colegiului, nu aş fi surprins să văd o retragere, în masă, în afară de cazul în care situaţia financiară se îmbunătăţeşte".

„Mulţi sînt siliţi să-şi reducă din obiectivele în domeniul învăţămîntului şi să intre în şcoli cu mai puţin prestigiu" a declarat Loren Pope, consilier pentru alegerea locului de învăţămînt, din Washington. „Niciodată nu mi s-au adresat atîţi tineri şi părinţi informîndu-se despre împrumuturi".

Povestea unui om. *Un om cu doi fii la colegiu în anul în curs relatează următoarele :*

„Cu ani în urmă am început să pun cîte puţini bani de o parte pentru educaţia băieţilor. Dar anul acesta vînd casa familială pentru a o scoate la capăt.

Băiatul cel mare intră într-o universitate de stat la care taxele pentru studenţii din alt stat au crescut de la 1 150 dolari pe an la 1 726 dolari anual. Aceasta îi ridică cheltuielile totale la cel puţin 3 200 dolari anul acesta.

Cel de-al doilea fiu este cu totul strălucit şi a fost acceptat de o şcoală a Ligii Ivy cu mare faimă în domeniul în care doreşte să intre. Mai înainte de a se înscrie, taxele anuale la şcoală erau apreciate la aproximativ 3 400 dolari minimum. Cînd s-a dat acceptarea finală, taxele crescuseră cu 600 dolari, ridicîndu-se astfel la 4 000 dolari.

Aceasta înseamnă o cheltuială totală pentru următoarele nouă luni de 7 200 dolari, adică o treime din venitul meu total înainte de plata impozitelor.

Ambii băieţi muncesc şi cîştigă bani în cursul acestei veri. Am cerut un împrumut sprijinit de guvernul federal şi mi s-a spus că banca nu acordă aceste împrumuturi decît persoanelor care au conturi acolo. De aceea noi am depus o sumă la bancă şi ea ne-a trecut pe o listă de solicitanţi. De vreme ce deschiderea şcolilor se apropie, banca ne-a comunicat că nu va acorda nici unul dintre aceste împrumuturi pînă cînd guvernul federal nu va elibera unele fonduri garantate.

De aceea, am semnat un plan pentru plata taxelor care, în realitate, este o notă pe şase ani ce trebuie achitată.

În acelaşi timp, am hotărît să ne vindem casa, realizînd un beneficiu frumos. Beneficiul încasat de la casă ne permite să ne descurcăm în următorii doi ani, în timp ce băieţii progresează în colegiu".

Şi săracii sînt atinşi. Nu numai părinţii cu o stare materială bună se resimt. Profesori afirmă că ameninţarea reducerilor în ajutorul guvernului va pune anul acesta o frînă planurilor de a urma colegiul pentru aproximativ 200 000 studenţi „dezavantajaţi", printre care mulţi negri.

Colegiul Ripon din Wisconsin a respins studenţi care aveau dreptul la înscriere cu începere din aprilie a.c., deoarece nu dispunea de fonduri de ajutor pentru a-i asista la plata cheltuielilor. În cursul anului 1968, Ripon a dispus de 148 000 dolari din fonduri federale pentru împrumuturi directe destinate studenţilor, în baza legii pentru apărarea educaţiei naţionale. Anul acesta alocaţia este de 64 000 dolari.

Presiunea cea mai mare o constituie programul pentru împrumuturile garantate federal, în baza căruia 737 000 studenţi au împrumutat în 1968 de la băncile particulare 670 milioane dolari.

Acest program avea drept obiectiv să lase întreprinderile particulare să preia finanţarea învăţămîntului la colegii.

Banii fiind rari şi dobînda atingînd 8 1/2%, băncile se codesc să acorde împrumuturi pe termen lung în cadrul unui sistem care garantează numai 7%.

Congresul ia în considerare majorarea la 10% a plafonului dobînzii la împrumuturile garantate. El examinează, de asemenea, majorarea la alte programe de ajutor pentru studenţi. Dar s-ar putea ca acţiunea să fie prea tardivă pentru a ajuta pe studenţii care ar trebui să intre anul acesta în colegii.

Pe de altă parte băncile sînt presate de Administraţia Nixon şi de guvernatorii statelor să-şi asume riscul că Congresul va spori dobînda şi să continue să acorde împrumuturi garantate.

Dacă programul de împrumuturi garantate eşuează, preşedintele Nixon se teme că cel puţin 200 000 de studenţi care au nevoie de împrumuturi nu vor avea posibilitatea de a le obţine.

Senatorul Barry Goldwater din Arizona a declarat că la trei universităţi importante din statul său — Arizona, Arizona State şi Northern Arizona — 55% din studenţii avînd acest drept nu au putut să obţină împrumuturi garantate. El a declarat că aceasta înseamnă că dacă Congresul nu intervine pentru a uşura situaţia cît de curînd, un număr de peste 2 500 de studenţi din statul său nu vor primi împrumuturi şi vor renunţa probabil la ideea de a se înscrie toamna aceasta la colegiu.

La Universitatea din Minnesota, un înalt funcţionar a apreciat că 1 000 din cei 3 000 de studenţi care au nevoie de împrumuturi anul acesta au fost respinşi de bănci.

Chiar dacă studenţii reuşesc să împrumute bani anul acesta pentru a urma cursurile colegiilor, ei îşi dau seama că aceşti bani nu le ajung în aceeaşi măsură ca anul trecut, deoarece aproape toate preţurile au crescut.

Pentru unii o sporire de 10%. *Statistici arată că la universităţile publice taxele de şcolarizare au crescut în medie cu aproximativ 4% pentru studenţii din acelaşi stat. Pentru studenţii din alte state, media este de aproximativ 10%.*

Şcolile particulare devin, de asemenea, mai costisitoare. Universitatea din Chicago, de pildă, îşi sporeşte luna aceasta taxele de şcolarizare la anul de diplomă cu 50 de dolari pe trimestru.

Universitatea din Princeton a anunţat o sporire a taxelor cu 200 de dolari, cea de-a patra sporire a taxelor în această universitate în decurs de şase ani. Taxele la colegiul Antioch de la Yollow Springe, statul Ohio, au crescut la 2 500 de dolari, ceea ce reprezintă o sporire de 300 de dolari. Universitatea Lehigh din Bethlehem (statul Pennsylvania) adaugă 300 de dolari pe an la taxele pentru anul de diplomă şi pentru şcoala de educaţie.

Noi sporiri sînt aşteptate în anul viitor. Universităţile Yale din New Haven, statul Connecticut, şi Northwestern din Evanston, statul Illinois, sînt dintre universităţile care au anunţat sporirea taxelor pe anul 1970.

Mulţi înalţi funcţionari ai colegiilor se tem că sporirea taxelor va contribui la neliniştea studenţească. În primăvara trecută la Purdue au avut loc demonstraţii împotriva sporirii taxelor. Universitatea Villanova din Pennsylvania a hotărît să reducă sporirile proiectate pentru costul pensiunii şi taxele de şcolarizare cu 50% după protestele studenţeşti din aprilie a. c.

Înalţi funcţionari ai colegiilor subliniază însă că sporirea taxelor este aproape singura cale de care dispun pentru a-şi spori veniturile şi a face faţă cheltuielilor. O serie de legislaturi au redus bugetele pentru învăţămîntul superior. Ajutorul federal a fost redus şi la multe şcoli contribuţiile din partea donatorilor sînt foarte scăzute.

În rîndurile unora dintre educatori există sentimentul că colegiile şi universităţile ţării sînt pedepsite pentru faptul că „au tolerat" atîta violenţă din partea studenţilor în ultimii ani.

„Învăţămîntul superior a devenit pentru mulţi „ţapul ispăşitor", a declarat un înalt funcţionar. „Este greu pentru noi dar este şi mai greu pentru tinerii care încearcă să facă economii pentru a putea urma cursurile unui colegiu".

(După revista U.S. News and World Report)

Manifestaţiile de amploare organizate luna trecută pe întreg teritoriul S.U.A. împotriva intervenţiei în Vietnam au avut larg ecou şi în alte ţări. Iată o secvenţă fotografică dintr-o demonstraţie a tineretului vest-german

DUPĂ TURNEELE ÎNTREPRINSE PESTE HOTARE DE AMBASADORI AI ARTEI STUDENŢEŞTI DIN BUCUREŞTI, CLUJ, ORADEA, TIMIŞOARA SAU BAIA MARE, ALTE DOUĂ MERITUOASE FORMAŢII ARTISTICE UNIVERSITARE AU PARTICIPAT — DE CURÎND — LA ACŢIUNI INTERNAŢIONALE

Spectacolele „Doinei Carpaţilor" în Franţa

„Noi am simţit în voi un suflet frăţesc"

Recent s-au întors în ţară Ansamblul folcloric „Doina Carpaţilor" al Casei studenţilor din Iaşi şi cvartetul de coarde al Conservatorului din Iaşi, care au făcut un turneu de două săptămîni în Franţa.

Spectacolele date la casele de cultură din cîteva oraşe s-au bucurat de un real succes, stîrnind furtuni de aplauze şi plăcute aprecieri în presă, ele fiind considerate ca purtătoare ale mesajului trimis de o „ţară dintre cele mai bogate în conţinut folcloric din Europa", cum menţiona un cotidian francez.

„Doina Carpaţilor" s-a prezentat cu dansuri populare de o subliniată varietate, cuprinzînd majoritatea ariilor folclorice româneşti, de la dansurile din Oaş şi Căluşari pînă la cele someşene şi olteneşti, predominînd totuşi caracterul moldovenesc, mai ales printr-o suită de ansambluri prezentată în încheiere.

De un deosebit succes s-au bucurat şi soliştii de muzică populară. „Campioni" ai aplauzelor au fost Maria Văraru, care a oferit publicului, între altele, cîntecul popular francez „Alouette", şi Doina Ciobanu, care a interpretat doine bătrîneşti, vocal, şi, în partea a doua, la fluier.

O menţiune cu totul specială trebuie făcută pentru Nicolae Răducanu, „a cărui sensibilitate şi extraordinară virtuozitate ne-au lăsat o vie impresie", cum scria un ziar din Les sables d'Olonne sub un titlu de-o schioapă: „Nicolae Răducanu, un preţios virtuoz, cu ansamblul folcloric român la Teatrul Municipal".

Dar, să dăm cuvîntul, în încheiere, citorva comentarii din presa franceză:

„Cîntecele vechi, folclorul cu rădăcini milenare, tipice şi pure, care constituie programul Ansamblului „Doina Carpaţilor", prezintă pe scenă o savoare excepţională". („*La Nouvelle République*")

„Costumele de un colorit strălucitor şi prezenţa atletică a tinerilor artişti au făcut din această seară un foarte bun contact cu oraşul Iaşi sub egida Casei de cultură". („*Presse — Océan*")

Noi am simţit în voi un suflet frăţesc, declara rectorul Universităţii din Poitiers, Choisy.

Ion CRACIUNICA

Wroclaw — Festivalul festivalurilor

24 de formaţii teatrale, 800 participanţi, 104 ziarişti, 10 locuri de joc — de la scena clasică în stil italian la un subsol amenajat — cel mai în vîrstă participant 46 de ani, cel mai tînăr 2 ani, 5—6 spectacole pe zi, conferinţe de presă, cocktailuri, vizite la teatre profesioniste, discuţii între trupe, jaz, dans, seminarii de dramaturgie modernă — iată cîteva date statistice despre cel de-al doilea Festival internaţional al festivalurilor teatrale studenţeşti Wroclaw 1969.

Două lucruri am putea remarca, drept capete de afiş, în programul încărcat al festivalului. Cabaretul To-Tu din Gdansk, înfiinţat de Cybulski, în care trei actori — unul din ei fiind autor, regizor, scenograf — prezintă „Regele tată", spectacol bazat pe un colaj literar, obţinut prin alăturarea lui Marlowe, A. Tolstoi şi altor mari autori, jucaţi cu mijloacele expresive şi pitoreşti ale music-hall-ului. Apoi, Bread and Puppet, 33 de actori, fiecare muzician, mim, constructor şi mînuitor de păpuşi, un teatru de stradă de tendinţă politică. Ei joacă folosind mijloace specifice, combinaţie între circ şi catedrală, spectacole manifest, antirăzboinice, antisegregaţioniste. „Ţipătul poporului pentru hrană", spectacol parabolă, ne introduce astfel în plină actualitate, vorbind despre Vietnam, despre Biafra...

Miercuri 22 octombrie, ora 23,45.

Spectatorii intră în sala W.D.K. Pe afiş au citit: „Ritmuri" — Teatrul studenţesc al Centrului universitar Bucureşti. Prima scenă a fost subliniată de un ropot de aplauze. Fiecare nouă apariţie—acompaniată de aplauze. După zece minute, toată sala participa la „Ritmuri". Apoi, numărate, 14 minute de aplauze la final. Mijloacele adevărate de teatru, mişcarea, ritmul, incantaţia şi-au demonstrat încă o dată forţa de penetraţie, universalitatea. „Ritmuri" e un spectacol care urmăreşte două linii teatrale, linia de maxim comic, linia de sărbătoare desfăşurată. Gama de referinţă a expresiei atinge elemente din spectacolul popular, avînd elemente comune cu sărbătoarea dionisiacă, marile momente ale teatrului comic, de la Comedia dell'arte la elisabetani, marile momente de teatru sacral. Unitar conceput şi realizat, „Ritmuri" a găsit la Wroclaw un public deosebit de receptiv. La cererea generală, am mai jucat un spectacol în acest oraş. Am fost printre puţinii care au primit invitaţia de a întreprinde un turneu şi am jucat la Gdansk, pe malul Balticii.

Festivalul a fost un excelent prilej de contact cu formele de teatru studenţesc din lume. Am văzut încă o dată că atunci cînd există o echipă bine închegată, unde criteriile de selecţie sînt talentul şi seriozitatea, cînd această echipă are idealuri comune, cînd munca e bazată pe tradiţii solide, se face teatru bun.

Şi nu pot omite, în această succintă relatare, întîlnirile pe care le-am avut cu colegi din atîtea ţări, discuţiile, cunoştinţele pe care le-am legat, nu pot omite frumuseţile unei călătorii care a intersectat Varşovia, Wroclaw, Sopot, Gdansk... Şi nu pot omite, de asemenea, că toate acestea se înscriu în tradiţia relaţiilor prieteneşti dintre uniunile studenţilor polonezi şi români.

Andrei BELGRADER

ÎN AMERICA LATINĂ AU REIZBUCNIT MIŞCĂRILE STUDENŢEŞTI DE PROTEST

La sfîrşitul lui octombrie şi nceputul lui noiembrie, în rei ţări latino-americane — 'enezuela, Ecuador, Republi-a Dominicană — au reizbuc-it mişcările şi demonstraţiile tudenţeşti revendicative. S-au nregistrat ciocniri de o deose-ită violenţă în mai multe entre universitare.

N VENEZUELA SE ÎNCHID UNIVERSITĂŢILE

În numărul nostru din 15 ctombrie inseram în această agină un comentariu asupra tuaţiei de la U.C.V. (Uni-ersidad Central de Venezue-a) din Caracas, subliniind e-orturile diferitelor organizaţii tudenţeşti de aici de a parti-ipa la o elaborare a unei re-orme universitare, de strictă ecesitate. Dar discuţiile des-re reformă n-au avut loc. pre sfîrşitul lui octombrie stu-enţii află că un coleg de-al lor, Alberto Hernandez, a murit ntr-o celulă a poliţiei, în ur-na torturilor la care a fost upus. Un nou incident, care a-ea să declanşeze evenimente ragice.

Ultimele ciocniri de am-loare avuseseră loc în Vene-uela în mai, la închiderea se-nestrului trecut, exact în ur-na unui fapt similar. La Me-ida, poliţia ucisese un student – ceea ce a declanşat demon-traţii de protest în mai multe raşe, la care au participat nii de studenţi şi elevi din lasele superioare. Acum, în ctombrie, lucrurile s-au în-mplat la fel. Studenţii au ini-at timp de trei zile, pînă la 0 octombrie, mari manifes-aţii la Caracas, Merida şi Va-encia, în cursul cărora au fost nregistraţi 14 răniţi şi 30 de restări. Pe străzile capitalei u apărut baricade, automobi-e ale poliţiei — care interve-nea cu gaze lacrimogene — au fost incendiate. Un demon-strant a fost ucis.

Imediat, guvernul a proce-dat la închiderea cursurilor tuturor universităţilor şi şcoli-lor din ţară, iar preşedintele Rafael Caldera a ordonat ocu-parea cu poliţia a U.C.V. În ultimele zile ciocnirile au con-tinuat şi situaţia rămîne alar-mantă.

ŞASE MORŢI ÎN ŢARA BANANELOR

Ecuadorul este de mai mulţi ani cuprins de o febră univer-sitară. Principalul teren de acţiune al revendicării studen-ţeşti este aici discriminarea practicată între şcolile publice, unde condiţiile de studiu de-vin tot mai precare şi şcolile particulare şi religioase e-vident favorizate de autorită-ţi.

Ultimele ciocniri violente se înregistraseră cu aproape un an în urmă din cauza protes-tului exprimat de studenţi pe stadionul universitar din Qui-to, cu prilejul „Jocurilor spor-tive bolivariene". Obiectiv de luptă era atunci contestarea acţiunii guvernamentale de a reduce 40 la sută din bugetul şcolilor publice şi subvenţia de 80 de milioane acordate ce-lor particulare. În toamnă, Fe-deraţia studenţilor, Uniunea naţională a profesorilor şi Liga tineretului din colegii au orga-nizat un „Marş al demnităţii universitare", ocupînd Uni-versitatea din Quito.

Acum incidentele au început la Esmeralda apoi la Guaya-quil, după ce — în virtutea a-celeiaşi politici — Ministerul educaţiei închisese Colegiul municipal. Studenţii au pro-testat, cerînd redeschiderea colegiului, au blocat căile de acces în oraş şi străzile pe ca-re erau situate diferitele sedii ale instituţiilor oficiale. La Esmeralda şase persoane au fost ucise. Acţiuni în favoarea democratizării şi laicizării în-văţămîntului au urmat apoi la Loja, Machala, Portoviejo. Pentru a pune capăt demon-straţiilor au intervenit minis-trul apărării, Acosta Velasco, şi ministrul de interne, Galo Martinez, avînd ca argumente trupele de soldaţi şi poliţişti. Şi în Ecuador atmosfera se menţine încordată.

LA SANTO-DOMINGO CEA MAI MARE FRECVENŢĂ ÎN COLEGII O AU POLIŢIŞTII

În Republica Dominicană conflictul poliţie-studenţi n-a încetat, în ultimii ani, să se manifeste cu acuitate. Măsuri-le — permanente aproape — de reducere a bugetului de în-văţămînt provoacă în fiecare lună greve, manifestaţii, lupte de stradă.

Ultimele ciocniri, în cursul semestrului trecut, se soldase-ră cu morţi. Împotriva studen-ţilor au fost trimise elicoptere şi tancuri. Universitatea Au-tonomă (!) a fost în dese rîn-duri asediată şi ocupată. Con-siliul Universitar a declarat zadarnic: „de la instalarea sa la putere guvernul lui Balagu-er a atacat şi asfixiat Univer-sitatea, reducîndu-i atît de mult resursele încît nu mai poate satisface nici o treime din necesităţi".

La începutul lui noiembrie şi aici au reizbucnit incidente grave. O adunare la Colegiul Eugenio Maria de Hostos, un-de studenţii şi profesorii îşi exprimau solidaritatea cu gre-va generală din şcoli, a fost dizolvată de poliţie. Profeso-rul Eladio Rosa a fost ucis, s-au înregistrat răniţi, 10 ca-dre didactice, printre care Mendez Santos, directorul co-legiului, au fost arestate. Spon-tan, în toată capitala s-a ridi-cat un val de demonstraţii.

În trei din ţările latino-americane, unde cererile pen-tru reformă şi democratizare a educaţiei au fost perpetuu întîmpinate cu represalii, lup-ta studenţilor, acţiunea lor le-gitimă de a-şi apăra dreptul la studiu şi libertate au năs-cut din nou focare de conflict. Ştirile care ne vin din această zonă continuă să fie îngrijoră-toare, anunţînd un an univer-sitar furtunos, desfăşurat în condiţii improprii împlinirii proceselor academice. În a-celaşi timp, nu putem să nu subliniem şi tendinţa tot mai hotărîtă a mişcărilor studen-ţeşti din America Latină de a nu-şi slăbi fermitatea, de a se orienta cu neabătută constanţă pe tărîmul acţiunii democrati-ce, antiimperialiste şi antidic-tatoriale.

Eugen PATRICHE

Anul trecut la Santo Domingo demonstraţiile cu caracter antimilitarist şi antiimperialist au adunat mii de tineri, studenţi şi muncitori

---

MAPAMOND STUDENŢESC

• În ziua de 5 noiembrie agenţia C.T.K. din Praga a transmis următorul anunţ:

La 6 noiembrie va apărea primul număr al revistei studenţeşti „Prjedvoi", deo-camdată ca ediţie specială.

Pentru început, revista va fi editată de C.C. al Frontului Naţional al R. S. Cehe, iar ulterior de către Uniunea Studenţilor din în-văţămîntul superior din R.S. Cehă. Redactorul şef al revistei este Jozef On-drouh.

• Cîteva sute de stu-denţi în medicină din Pa-ris au început săptămîna trecută o grevă profesiona-lă, cerînd crearea de ur-genţă a unui comitet in-terministerial pentru orga-nizarea, conform noii legi de orientare, a primului ciclu de studii medicale şi paramedicale. 2000 de stu-denţi, adunaţi în marele amfiteatru al noii facul-tăţi de medicină, au protes-tat împotriva reglementări-lor privind reorganizarea studiilor, elaborate de Mi-nisterul Sănătăţii, pentru primul an de facultate. Susţinînd acţiunea stu-denţilor, în presă, diferiţi specialişti şi cadre edi-cale au apreciat de aseme-nea aceste reglementări ca restrictive, cu repercusiuni grave, în sensul frînării dezvoltării reţelei de asis-tenţă medicală în ţară.

La Reims, studenţii din anul I al facultăţii de me-dicină au hotărît să decla-re şi ei grevă.

• Universitatea Mordvi-nă a împlinit zece ani de existenţă. Acestei universi-tăţi i se mai spune sora mai mică a Universităţii din Leningrad, deoarece le-ningrădenii i-au ajutat în multe privinţe pe colegii lor din Saransk, prin trimite-rea de profesori sau edita-rea în colaborare a publi-caţiei „Analele ştiinţifice".

Universitatea din Sa-ransk are şapte facultăţi care pregătesc specialişti pentru peste douăzeci de profesiuni: matematicieni şi fizicieni, istorici şi filo-logi, ingineri şi agronomi. Aici învaţă 17 000 de stu-denţi. Universitatea se mîn-dreşte cu centrul ei de cal-cul, înfiinţat în urmă cu trei ani, care efectuează o-peraţiuni de calcul pentru tezele de diplomă şi lucră-rile studenţeşti şi răspunde şi la comenzi de ordin in-dustrial, primite din dife-rite oraşe ale ţării.

RADAR

Necazurile unui impresar pop

Jean Georgakarakos, „indus-triaş" pop, sub treizeci de ani, şi asociatul său Jean Luc Young, idem, terorizaţi de concurenţa anglo-americană (vezi succese-le festivalurilor pop de la Woodstock, 400 000 participanţi, şi insula Wight: 200 000) s-au gîndit să organizeze la Paris un „carnaval", la care să invite eli-ta avangardei pop, cam vreo 400 de cîntăreţi (numeroasă eli-tă) aparţinînd formaţiilor Ten Years After, Soft Machine, Mar-tin Circus (fără aluzii) şi altele. Bun. S-au făcut şaizeci de mii de afişe color, plătite de firma de discuri Ricard, s-au tipărit 500 000 de prospecte, s-au dat anunţuri la radio, mă rog, in-vestiţii. Festivalul, intitulat mo-dest „Festivalul actual", urma să fie o bună afacere stil „pop big bussines". Mai rămînea de găsit un loc, de preferinţă în aer liber, pentru desfăşurarea nestingherită a talentelor. Din păcate, alegerea s-a dovedit mai dificilă decît părea. Aflată într-o perioadă de campanie împotriva folosirii de droguri şi a vagabondajului, poliţia şi municipalitatea Parisului au re-fuzat orice tentativă de a se în-chiria amatorilor de pop Hale-le sau parcul Saint-Cloud. A-tunci „Karakos" s-a gîndit la Puteaux, mică insulă pe Sena, al cărei primar părea tentat să concureze cu succesul colegilor săi britanici de pe insula Wight. Puteaux era locul ideal şi din alte motive, deoarece se află în apropiere de Nanterre, puter-nicul centru studenţesc, care ar fi putut furniza şi publicul ne-cesar festivităţii. Surpriză. Pre-fectul departamentului Hauts-de-Seine refuză categoric ofer-ta, iar studenţii nu mişcă nici un deget în apărarea idolilor pop. O nouă tentativă la Reui-lly, altă comună suburbană, „strategic" situată lîngă noul centru universitar de la Vincen-nes. Un nou refuz.

Dar nu numai refuzurile mu-nicipale îi intrigă pe tinerii a-facerişti. Autorităţilor poate să nu le placă muzica pop, ches-tie de gust. Dar publicul, dar tinerii, studenţii? De unde a-ceastă subită indiferenţă în principalele două campusuri pa-riziene? Poate, preocupaţi de travaliul organizării, cei doi an-treprenori n-au citit presa. N-au aflat că în acele zile de început de semestru studenţii aveau alte preocupări, ca de pildă noul tarif de înscriere în facul-tăţi, campaniile de adeziune în asociaţii, obţinerea plăţii bur-selor pînă la 15 noiembrie şi cîte altele... Cum să concureze tematica universitară cu un fes-tival pop? De, se mai întîmplă. Pînă una alta, Georgakarakos a plecat în Belgia. Poate studenţii de acolo să fie mai receptivi, poate autorităţile să fie melo-mane.

P. S. Se pare că n-au fost.

E. P.

Afurisisme

Cum vreți, domnișoară; oricum sînteți prima care vă spălați pe dinți cu paste făinoase

★

Cine rîde la urmă, rîde singur.

★

Nu știam tinere, că toamna se numără babacii. Dar, mă rog, nu strică...

★

— Vine dragă, o dată, mistrețul ăla ?...
— Vine-vineeeeeeeee !!!

★

Sîntem de părere că, dacă vreți să vă aruncați gol pînă la brîu fără să vă udați pantalonii, apoi nu trebuie să depășească un metru.

★

Dacă nu cumva e o greșeală de ortografie și ne întrebați foarte serios răspunsul nostru este: nu! La Mogoșoaia nu există nici o cață de creație.

★

Eu am un principiu în viață: nu fura că s-ar putea să te prindă

★

V. Roșu, Pitești: *Ne întrebați care e, conform părerii noastre, cel mai bun critic actual. Da' ce sîntem noi, birou de informații ?*

★

Nu vi se pare că-i cel puțin ciudată formularea „buturuga mică se scoală de dimineață" ?

★

Ce vă face să credeți că patru frați siamezi nu pot să înoate ?..

★

Nu, „naturalețe" nu înseamnă două naturi mai mici.

★

Sigur, folosiți loțiunea în continuare. Chelia cade mult mai greu!

Tudor VASILIU

Vameș patruped

Anual trec granița Suediei aproximativ 4 milioane de automobile. Peste 150 000 dintre acestea transportă mărfuri, îngreunînd peste măsură munca vameșilor.

Pentru a veni în ajutorul lor s-a apelat la perspicacitatea cîinelui Coquitt, denumit de contrabandiști „dracul negru". Cîinele depistează imediat acele locuri din mașini unde se află ascunzători pentru stupefiante.

O viitoare cîntăreață ?

Cunoscutul cîntăreț francez, fermecătorul Charles Aznavour, a devenit tată. Nu e pentru prima oară: din prima că-

sătorie are deja o fiică de 23 de ani, Patricia, și un fiu de 18 ani, Patric. În ziua de 11 octombrie, actuala lui soție, Ulla, i-a născut o fetiță, Katia. Se spune că primele ei țipete, de altfel cu nimic mai deosebite de ale celorlalți prunci, ar prevesti o viitoare mare cîntăreață.

Firma recunoscătoare

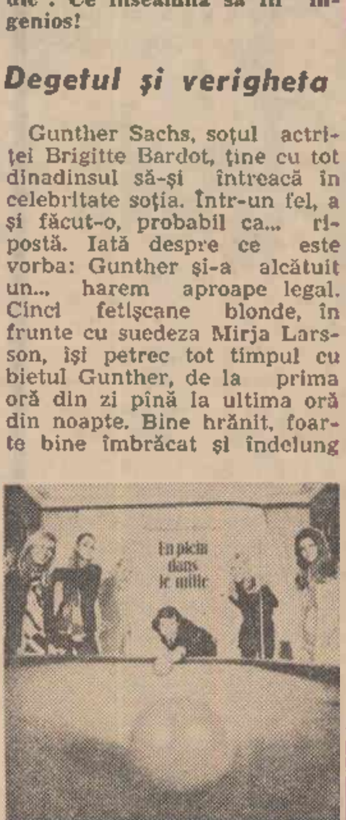
În ziua cînd firma sa, care se ocupa cu montarea geamurilor sparte, împlinea 20 de ani de rodnică activitate, Fred Maguido din Milano a oferit tuturor băieților sub 14 ani din cartierul său cîte o praștie. Darurile au fost însoțite de o carte de vizită pe care scria: „În semn de recunoștință pentru colaborare fidelă".

Cînd omul este foarte ocupat

Ce face un om cînd este extrem de ocupat? Foarte simplu: își ia un ajutor. Așa a procedat și un locuitor din capitala Suediei. El a dat la „Mica publicitate" a unui ziar din Stockholm următorul anunț: „Bărbat, extrem de ocupat la serviciu, caută o persoană care să facă zilnic în locul lui plimbarea în parc care i-a fost prescrisă de medic". Ce înseamnă să fii ingenios!

Degetul și verigheta

Gunther Sachs, soțul actriței Brigitte Bardot, ține cu tot dinadinsul să-și întreacă în celebritate soția. Într-un fel, a și făcut-o, probabil ca... riposta. Iată despre ce este vorba: Gunther și-a alcătuit un... harem aproape legal. Cinci fetișcane blonde, în frunte cu suedeza Mirja Larsson, își petrec tot timpul cu bietul Gunther, de la prima oră din zi pînă la ultima oră din noapte. Bine hrănit, foarte bine îmbrăcat și îndelung

purtat prin străinătățuri, pe buzunarul doldora al tînărului industriaș amator de sexi-girls, „cvintetul" feminin reprodus și în fotografia noastră se străduiește, în fel și chip, să-l facă în necaz Brigittei. „De altfel ea m-a abandonat", declară Gunther. Nu știm ce să credem. Oricum, nu vedem cum s-ar putea pune, pe degetele soțului dornic de consolare, cîte o verighetă pentru fiecare din cele cinci „girls".

Ura! Și oamenii ar folosi la ceva

Prețul aproximativ a două cămăși de calitate medie, aceasta este valoarea „materiilor prime" din care este alcătuit corpul uman, după revista franceză „La presse medicale". Pe de altă parte, specialiști ai N.A.S.A. au ajuns la concluzia că, de pildă, un om de 75 kilograme conține în corpul său cantitatea de apă necesară pentru a spăla bine două cămăși, suficient fier pentru a fabrica un cui mare, tot ceea ce trebuie pentru a... văruí cușca unui cățeluș, precum și cantitatea de sulf necesară pentru a ucide... puricii acestuia. Se naște, însă, o problemă: cine este dispus să-și dea corpul pe mîna chimiștilor, pentru verificarea practică a teoriei? Pînă acum, nu sînt amatori.

Viața dulce a anilor '30

...Este reînviată într-un nou film francez în care se povestesc întîmplările a doi tineri șmecheri și ușuratici. În acest film se întîlnesc pentru prima oară J.-P. Belmondo și Alain Delon. Vă dați seama că numai unul dintre ei ar fi fost suficient pentru a umple o sală de cinematograf cu admiratoare de toate vîrstele și de toate preocupările. De data aceasta

atracția este dublă. Nici bărbații nu vor fi nedreptățiți, ei vor putea admira în voie numărul mare de frumuseți feminine care îi impresoară pe cei doi eroi.

Scufundarea Albionului

În anul 3500 Insulele Britanice urmează să dispară sub valurile Oceanului Atlantic. Potrivit calculelor făcute de doi cercetători britanici, Richard Taylor și Jan Smalley, solul Marii Britanii se scufundă în fiecare an cu cîte un centimetru. Astfel, în jurul anului 3470 se va împlini termenul fatidic la care Oceanul Atlantic și Marea Nordului vor acoperi Insulele Britanice. Cei doi savanți apreciază că mai întîi va dispare sub apă sudul Angliei. În faza finală nivelul Tamisei va crește și va inunda zone întregi ale Londrei. O soartă similară, spun Taylor și Salley, este rezervată Olandei și altor regiuni de pe costa Mării Nordului.

Nu rîdeți, e adevărat

Ludovic al XIV-lea urma să aibă o întrevedere de lucru cu Cardinalul Mazarin. Însă, cînd Cardinalul veni la ora fixată, el fu concediat de suveran pe motivul că are o migrenă și nu poate lucra. Cardinalul se întoarse fără să insiste peste cîteva ore.

— Și migrena, Sire ?

— A trecut, spuse regele.

— Îmi amintesc, am văzut-o ieșind...

★

George Sand și Dumas fiul asistau la o nuntă: mireasa tînără, iar mirele un bărbat trecut și de a doua tinerețe. George Sand își întreabă prietenul :

— Care din ei comite o mare prostie ?

— Doamnă, dacă un bătrîn se căsătorește cu o fată tînără, el trebuie să se aștepte la toate.. dar dacă o fată tînără se căsătorește cu un bătrîn, ea nu trebuie să se aștepte la nimic.... răspunse Dumas fiul, surîzînd.

★

Puccini se întreține cu un prieten :

— Aproape douăzeci de ani mi-au trebuit pentru ca să constat că nu am deloc talent.

— Și te-ai lăsat apoi ?

— N-am mai putut, devenisem celebru...

★

Un comediant dorind să intre și el în capela de la Versailles îi anunță pe ușier că este bărbierul suveranului. Ușierul nu întîrzie să-i dea răspunsul :

— Nu poți să intri fiindcă Majestatea Sa nu se bărbierește în capelă...

★

Bernard Shaw fu invitat la o petrecere iar în ziua următoare un cunoscut îl întreabă cum s-a distrat !

— Dacă n-aș fi fost eu prezent aș fi murit de plictiseală...

★

Ludovic al XIV-lea îl întreabă pe unul dintre curtenii lui :

— Cunoști limba spaniolă ?

— Nu, Sire.

Acesta din urmă crezînd că regele avea intenția să-l trimită ambasador în Spania în cel mai scurt timp învăță limba.

— Sire am învățat limba spaniolă.

— Ai învățat-o așa bine încît poți conversa cu un spaniol ?

— Da, Sire.

— Te felicit, acum vei avea prilejul să citești „Don Quijote" în original.

Umor cu lingurița

Clark descinde la Londra cu două geamantane în mîini. Neavînd încotro, se hotărăște să ia un taxi.

— Cît costă cursa pînă la Piccadilly ? se adresează el cu precauție șoferului.

— Cinci șilingi.

— Asta pentru mine dar pentru bagaje ?

— Pentru bagaje, gratis.

— Atunci, știi ce ? Ia bagajele, iar eu o să te însoțesc pe jos...

★

— Să nu mai împrumuți bani de la Welter. E un cămătar nerușinat: iarna cere o dobîndă de cincizeci la sută, iar vara de șaizeci !

— De ce ?

— Pentru că vara zilele sînt mai lungi...

★

— Bună ziua, d-nă Clark. S-a vindecat fiul dv. de cleptomanie ?

— Nu, draga mea, dar boala începe să fie mai puțin supărătoare. Aduce acum obiecte de valoare.

★

Vecinul a venit la Weller, rugîndu-l să-i împrumute măgarul pentru o jumătate de zi, să care ceva la tîrg.

— Îmi pare rău, vecine, dar măgarul meu e la cîmp. Altminteri ți l-aș fi dat cu plăcere...

În acel moment se auzi răgetul animalului priponit în spatele casei.

— Hm, ciudat ! Ziceai că măgarul e la cîmp..

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că poți să dai mai multă crezare unui măgar decît vorbelor mele !

★

Smith se întîlnește față în față cu Brown, își aruncă unul altuia o privire semeață, rece, și trec mai departe.

— Nu vă salutați ?, întreabă foarte mirat Jones. Știu că erați amici...

— Desigur.. Dar Brown nu-mi poate ierta un mic incident petrecut acum o lună, cînd i-a luat foc casa. Cînd a izbucnit incendiul, Brown se afla la etaj în camera lui, încît atunci cînd a vrut să coboare, scara s-a prăbușit în flăcări. Atunci am pus mîna pe o scîndură și am proptit-o în grabă de fereastra lui Brown și-a dat drumul pe scîndură...

— Și ?

— De unde naiba să fi știut că scîndura are un cui în care Brown o să-și rupă pantalonii ?...

Căsătorie japoneză

Încă din anul 604 al erei noastre tradiția japoneză fixează doar 4 sau 5 zile dintr-o lună favorabile... căsătoriilor. Aceste zile.. marcate în calendar prin două mici semne caracteristice, poartă numele de „daian".

În sfîrșit, a sosit „daianul" pentru o pereche de îndrăgostiți. Mirele primește de la mireasă o manta brodată, la care iubita sa a lucrat 200—250 de ore. La rîndul său, mireasa îmbracă un kimono de bumbac alb, pregătit încă în urmă cu trei luni. Două cosmeticiene, două manichiuriste și o coafeză o pregătesc pentru ceremonie. Special pentru ceremonia căsătoriei lor un specialist compune o melodie unică, cu o temă

melodică neîntîlnită la alte căsătorii. Acest cîntec, de o extremă sobrietate, va constitui fundalul sonor al ceremoniei nupțiale.

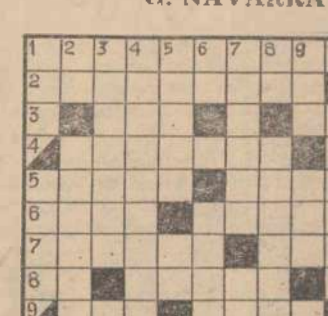
Oficierea propriu-zisă a căsătoriei e marcată de savurarea unei cupe de sake (un alcool fabricat din orez japonez), pe care mirii și-o trec unul altuia de 3 ori, în fața unei mici mese de lac roșu. Apoi... urmează ospățul, la care se consumă produse ale mării și ale pămîntului. La sfîrșit, noaptea mirii se despart, așa cum se observă și în fotografia noastră: grațios, de la... distanță, întrucît modul de viață japonez nu permite efuziunile în public. Sayonara! La revedere! O mențiune: o dată căsătoriți, soții japonezi nu-și vor da unul altuia ocazii ca celălalt să fie gelos. Căsătoria, conform tradiției nipone, exclude opțiunea unuia din soți, indiferent de sens, pentru altcineva decît tovarășul de viață.

Est modus in rebus

ORIZONTAL: 1) Facultate... 2) ...De litere (pl.). 3) Transferat — „Universitatea" pe extreme! 4) Instituitorul unei vetuste metode de învățătură. 5) Curs... — ...Și cursuri. 6) Oferă minimum de efort — Casa studențească. 7) Contestație... — ...La absolvire! 8) ... și 6 la orice student! — Totdeauna prezent în amfiteatru!... 9) Teodor cel mic — Sprijină dezvoltarea culturilor. 10) Se acordă „magna cum laude" — Pentru el, materia înainte de toate.

VERTICAL: 1) Centru de învățătură și cultură — Greutate străină... 2) ...Și primele la învățătură — Exercițiu bazat pe „carte". 3) Factor educativ — E o personalitate în materie de filozofie. 4) Acumulează totul în mod automat. 5) În ceață — Ultimele la învățătură! 6) Înfiripare de idee! — Oarece. 7) Așezămînt „postuniversitar"... de sezon... — Și încă jumătate. 8) La sfîrșitul seminarului! — Cel care învață. 9) „Litera" studentului de la politehnică — Te face să ai o țintă înainte — Ceva, ceva! 10) Lăcaș de cultură.

G. NAVARRA

PREUNIVERSITARIA

De ce nu v-au reuşit elevii la concurs?

Laboratorul de ştiinţe naturale al Liceului nr. 1 din Galaţi

Ne aşteptam ca întrebarea ce figurează drept titlu — şi care este nu numai firească, dar şi necesară — să frămînte atît cadrele didactice şi diriginţii, cît şi conducerile liceelor ai căror absolvenţi nu au reuşit, sau au reuşit în număr mic, la concursurile de admitere din acest an.

Vizita făcută la două din liceele cu un număr scăzut de admişi în învăţămîntul superior ne-a dezvăluit însă, în acest sens, o pasivitate soră cu lipsa de răspundere. La Liceul „Alexandru Sahia" din Bucureşti, şi la liceul „Vasile Cîrlova" din comuna Băleni, judeţul Dîmboviţa, unde nu numai că această întrebare nu şi-a pus-o nici un cadru didactic (la „Alexandru Sahia" nici măcar profesorul plătit şi degrevat de multe ore, adică cel ce răspunde de orientarea şcolară şi profesională a elevilor) dar, mai mult, conducerile celor două licee n-au găsit încă prilejul (şi-au trecut două luni de la începutul anului şcolar) să analizeze felul în care s-au prezentat elevii lor la admiterea în facultăţi: 24 reuşiţi din 124 absolvenţi la „Alexandru Sahia" şi 8 din 33 la „Vasile Cîrlova".

Cadrele didactice se mulţumesc doar să prezinte directorilor, iar aceştia inspectorilor, o situaţie statistică. Însă aceasta este aproximativă, pentru că profesorii ştiu doar din auzite unde s-au prezentat elevii lor, cîţi dintre ei au reuşit (răspunsurile „e la Politehnică" sau „e la A.S.E." fiind desigur echivoce).

Trecînd însă peste aceste aspecte, care spun multe despre responsabilitatea celor două licee, vom încerca în cele ce urmează să vedem cauzele care au făcut ca un număr aşa de mic de absolvenţi să reuşească la facultate.

Două profesoare, una absolventă a fostei Academii comerciale — Constantin Maria, cealaltă cu specialitatea limba rusă — Baloniu Maria, predau încă de la înfiinţarea Liceului „Vasile Cîrlova" (1962) limba franceză, disciplină ce constituie probă de concurs la unele facultăţi. Şi astfel, cu toată bunăvoinţa manifestată de ele, cei ce s-au prezentat la concursul din cadrul A.S.E. — la Facultatea de comerţ, secţia comerţ exterior — n-au reuşit. Exemplul oferit de Anghel Elena şi Bănică Tinel, doi dintre cei mai buni elevi ai liceului, care au clacat la prima sesiune, dar au reuşit la a doua printre primii (la alte facultăţi însă, unde limba franceză nu era probă de examen) este edificator. Aceeaşi situaţie este cu orele de fizică predate de profesori de matematică ş.a. Cei responsabili de această situaţie n-au nimic de spus?

Permanentul du-te-vino de cadre, cei din Băleni mutîndu-se la Bucureşti sau Tîrgovişte, cei de la „Alexandru Sahia" la un liceu „mai cu tradiţie", creează greutăţi conducerilor liceelor. În plus, profesorii respectivi, cu gîndul la plecare, neglijează munca la clasă şi şcoala nu-i mai poate trage la răspundere pentru activitatea desfăşurată. Cum pot explica nereuşita multor elevi soţii Andronache, profesori de limbă şi literatură română la liceul din Băleni? În acest sens, este drept, conducerea liceului nu mai poate face nimic acum, cînd amîndoi sînt transferaţi, unul la Tîrgovişte, la inspectoratul judeţean, celălalt (soţia) la Bucureşti. Ministerul Învăţămîntului, inspectoratul nu privesc însă reuşita sau nereuşita bacalaureaţilor în învăţămîntul superior şi ca pe un rezultat al activităţii cadrului didactic? Nu socotesc examenul de admitere ca pe o recepţie ce se face muncii depuse de fiecare profesor?

Nereuşita absolvenţilor celor două licee se mai datorează şi greşitei lor orientări în alegerea viitoarei profesii. Elevii (la sugestia părinţilor) optează deseori pentru o facultate total neindicată. Şcoala găseşte vinovată exclusiv familia, care n-a ştiut să-şi îndrume copilul spre o specialitate potrivită. Adevărul însă este că şi într-un liceu şi-n altul munca cu părinţii, atragerea lor în activitatea instructiv-educativă şi de orientare şcolară şi profesională nu a avut un caracter organizat. Noile conduceri ale liceelor (la Băleni începînd cu acest an, la „Al. Sahia" de la sfîrşitul anului trecut) sperăm să acorde o importanţă mai mare acestui aspect.

Din toate cele de mai sus se desprinde concluzia că în cele două licee drumul ce-l urmează elevii după absolvire este lăsat la voia întîmplării, şcoala considerînd — în mod greşit! — că şi-a făcut datoria dacă elevul a reuşit să-şi ia bacalaureatul. Ar fi bine ca inspectoratele şi Ministerul Învăţămîntului să găsească formele cele mai potrivite de cointeresare a cadrelor didactice pentru rezultatele obţinute de elevii lor în învăţămîntul superior, iar reuşita sau nereuşita acestora din urmă să fie criteriul principal de apreciere a activităţii profesorilor lor.

I. NOVAC

Citiţi în numărul viitor răspunsul academicianului ALEXANDRU ROSETTI, preşedintele secţiei de ştiinţe filologice a Academiei R.S.R., la întrebarea: CE SUBIECTE AŢI DA LA CONCURSUL DE ADMITERE ÎN SPECIALITATEA DV.?, precum şi indicaţiile lect. univ. IOAN N. CHIŢU în legătură cu modul de tratare a subiectelor propuse.

Cum s-au prezentat şi cum ar trebui să se prezinte candidaţii (II)

În numărul trecut al revistei noastre am publicat prima parte a articolului cu titlul de mai sus — în care autorul dezvăluia unele deficienţe în pregătirea candidaţilor pentru filozofie. În această a doua parte se spune astăzi ce trebuie făcut pentru îmbunătăţirea situaţiei în viitor.

Calea este una singură: muncă intensă şi perseverentă, străduinţă de a înţelege cît mai adînc problematica studiată, renunţarea definitivă la simpla memorare a unor paragrafe din manual. Cînd spunem „renunţare la memorizarea mecanică" nu excludem actul psihic al memoriei din procesul învăţării, ci cerem ca această activitate complexă de adîncire a cunoştinţelor să nu fie redusă doar la memorie. Apelînd doar la ea, ca singurul mijloc de acumulare a cunoştinţelor, memoria are drept consecinţă, paradoxal dar adevărat, uitarea a tot ceea ce nu a fost înţeles, adică a oricărei idei al cărei sens adînc nu a fost perceput. Acest lucru este cu atît mai adevărat cînd este vorba de pregătirea filozofică, căci filozofia nu este o simplă acumulare de date. Filozofia este concepţia generală despre lume, adică actul pătrunderii dincolo de liniştea aparentă de la nivelul fenomenului la înţelegerea neliniştii din adîncul lucrului

În plus, nu trebuie uitat că pentru a realiza succese, celor ce doresc să urmeze filozofia le sînt necesare anumite aptitudini: discernămînt, capacitate analitică şi sintetică, o minte clară şi bine organizată... Nu este însă vorba nici pe departe de a te naşte cu astfel de calităţi. Ele pot fi formate printr-o muncă raţională, printr-un efort perseverent.

Evident însă că pentru viitorul candidat la concursul de admitere al Facultăţii de filozofie, presupus fiind că este animat de o dorinţă fermă de a răspunde tuturor acestor cerinţe, se ridică o problemă: nu numai cum să studieze, dar şi ce trebuie să studieze pentru a obţine maximum de eficienţă.

Să pornim de la un fapt incontestabil. La Facultatea de filozofie nivelul exigenţelor nu este cu nimic mai scăzut decît la alte facultăţi. Nu permitem deci să atragem atenţia viitorilor candidaţi asupra a două aspecte.

Primul constă în aceea că nimeni nu trebuie să creadă că la filozofie au şanse de succes în special „visătorii", poeţii sau creatori de fel de fel de bizarerii numite de ei „sisteme filozofice originale". La fel, nu au şanse de succes acei foşti elevi care s-au tîrît cu greu dintr-o clasă în alta şi care pe parcursul liceului n-au acumulat decît o pregătire slabă sau mediocră. Dacă nu ştii matematică, fizică, chimie, română, naturale, istorie, geografie şi, deci, consideri că nu ai şanse la altă facultate, acesta nu este un motiv să speri că vei avea succes încercînd la filozofie. Celor care ar mai crede în astfel de opinii ţinem să le amintim: primilor — că un sistem filozofic este aproape întotdeauna o operă de o viaţă şi că se poate realiza, înainte de toate, pornind de la o adîncă cunoaştere a întregii istorii a filozofiei, dublată de o cultură generală serioasă; celor din urmă — le sugerăm să reflecteze mai adînc asupra unei chestiuni cuprinse în orice manual de filozofie: raportul dintre filozofie şi ştiinţele particulare.

Al doilea aspect priveşte locul pe care îl ocupă disciplinele filozofice în programa liceului. Să încercăm o comparaţie. Cel care se prezintă la un concurs de admitere pentru matematică, vine după 12 ani de matematică, cel ce concurează la filologie după acelaşi număr de ani pe parcursul cărora a studiat limba română şi istoria literaturii. Disciplinelor filozofice le este însă afectat un timp cu mult mai redus: un an economie politică, la fel psihologia şi filozofia. Şi, în plus, nu trebuie uitat că pe parcursul unui singur an, sub numele generic de filozofie se studiază trei discipline filozofice: materialismul dialectic, istoria filozofiei şi socialismul ştiinţific. Mai mult decît atît, una dintre cele mai importante discipline filozofice, logica, figurează doar cu 5 ore în cadrul lecţiilor de psihologie.

Nici manualul de filozofie pus la dispoziţia elevilor de liceu nu e prea strălucit. El cuprinde în multe locuri doar o înşiruire de idei generale nesusţinute printr-o argumentare riguroasă, iar în alte locuri, mai ales acolo unde este expusă concepţia unor gînditori, textul reproduce aproape integral paragrafe din Dicţionarul Enciclopedic Român.

Concluzia firească desprinsă de aici este că o pregătire filozofică serioasă la nivelul cerinţelor unui concurs de admitere nu poate fi dobîndită de un candidat doar pe baza a ceea ce i se oferă în liceu prin manual sau prin prelegeri.

Rezultă oare de aici că viitorul candidat se află în faţa unui obstacol insurmontabil? Ce trebuie să facă el, să renunţe sau să caute la „mica publicitate" nişte meditatori experţi în a asigura „un succes sigur" la concursul de admitere?

Nu negăm în mod absolut ajutorul pe care un elev îl poate obţine consultînd un profesor de specialitate. Numai că şi aici rolul fundamental în asigurarea unei pregătiri corespunzătoare revine tot elevului, prin munca sa şi nu a profesorului meditator.

Pentru un elev conştiincios însă, animat de dorinţa de a se pregăti serios, depăşirea dificultăţilor menţionate rămîne în mod categoric o chestiune de efort personal. Şi iată cum. Nimeni nu se poate plînge că în ţara noastră literatura filozofică nu s-a bucurat de atenţia editorilor. An de an în rafturile bibliotecilor sau pe standurile librăriilor îşi fac apariţia numeroase lucrări, fie opere originale ale unor filozofi, fie alte cărţi dedicate explicării, interpretării sau elaborării unor aspecte importante ale filozofiei. Dar, se pune întrebarea: pentru a fi cît mai sigur de succes, trebuie oare ca un candidat la concursul de admitere la filozofie să citească toate lucrările filozofice puse la dispoziţia publicului de editurile noastre? Bineînţeles că nu, şi chiar dacă s-ar gîndi cineva la acest lucru, el ar fi extrem de greu de realizat.

Indispensabil însă, pentru un viitor candidat la filozofie, este nu numai să dispună de o cultură generală serioasă, dar să fi studiat cel puţin una sau două din lucrările filozofice fundamentale. Citind cu atenţie astfel de opere filozofice, cum ar fi „Materialism şi empiriocriticism" a lui V. I. Lenin, „Dialectica naturii" a lui F. Engels, o operă de-a lui Hegel, unul sau două din dialogurile lui Platon, „Metafizica" lui Aristotel — exemplele ar putea continua — viitorul candidat va putea, indiscutabil, să se familiarizeze cu terminologia filozofică, să-şi adîncească propria sa pregătire, să realizeze o înţelegere mai adîncă a problematicii filozofice, să-şi perfecţioneze aptitudinea de a expune clar, corect şi fundamentat cunoştinţele dobîndite în domeniul filozofiei. Aproape că devine de neînţeles cum cred unii că pot pătrunde în Facultatea de filozofie fără a fi încercat vreodată măcar să răsfoiască o carte de filozofie.

În cele spuse nu avem intenţia de a nega valoarea muncii celor care în pregătirea lor s-au bazat exclusiv pe manualul de filozofie din liceu. Dorim doar a arăta că o reproducere, chiar perfectă, a manualului nu poate fi apreciată cu o notă prea mare. Or, admiterea este un concurs şi, ca atare, urmează a primi note mai mari acei candidaţi care nu numai că „ştiu" manualul, ci aceia care cunosc aprofundat şi multilateral problematica manualului.

Lector univ. Petre BIELTZ
prodecan al Facultăţii de filozofie,
Universitatea Bucureşti

CRONICA MICROBISTULUI

Între noi, spectatorii...

Orice am fi scris noi astăzi, aici, tot n-ar fi fost de prea mare folos tricolorilor care poartă speranțele a 20 milioane de inimi într-o prezență românească la finalele fotbalistice mondiale din Mexic. La ora aceasta tricolorii știu bine ce au de făcut și, supuși de bună voie regulilor prohibitive, dar înțelepte, ale antrenorilor, nu discută cu nimeni despre partida cu Grecia și nu citesc nici un comentariu privitor la marea șansă pe lîngă care nu vrem să trecem pentru că o așteptăm de trei decenii.

Vă propunem, așadar, să-i lăsăm pe cei unsprezece să-și vadă de tihnă și odihnă. Răducanu, Sătmăreanu, Dan, Hălmăgeanu, Deleanu, Nunweiler, Dinu, Dembrovschi, Dumitrache, Dobrin și Lucescu simt, probabil, cu suficientă răspundere, greutatea calificării și au nevoie săptămîna aceasta de liniște pentru a putea duminică să intre pe teren proaspeți și calmi, optimiști și puternici. Să-i lăsăm și să stăm puțin de vorbă noi — spectatorii.

Mai avem patru zile. Sînt patru zile în care se știe cine va fi subiectul nr. 1 al conversațiilor noastre. Ne vor ierta profesorii și părinții dacă ne va zbura gîndul mai des la după-amiaza de 16 noiembrie, ne vor ierta iubitele și nevestele dacă vom rămîne în dragoste mai mult cu fotbalul. Despre rezultatul prezumtiv al marii confruntări nu cred că trebuie să vorbim prea mult. Pentru că am fost întotdeauna și sîntem și azi mai valoroși decît oaspeții noștri (care nu ne-au învins la fotbal nici măcar o singură dată), pentru că meciul începe de la 0—0 (deci cu un scor care ne asigură deja calificarea), pentru că sîntem la noi acasă și pentru că avem încredere în unsprezecele nostru, neînfrînt nici în Templul fotbalului — nu cred că trebuie să vorbim prea mult despre rezultat. Că jucătorii noștri nu trebuie să neglijeze nici progresul valoric substanțial înregistrat de fotbaliștii greci în ultima vreme și nici faptul că adversarii vor lupta pe viață și pe moarte, pentru a se califica ei — este o altă problemă pe care reprezentanții noștri o știu și căreia, în răstimpul rămas, îi vor căuta cheia; iar duminică, nu ne îndoim, vor pune în joc toată capacitatea lor fizică, tactică și morală pentru a realiza victoria.

Noi, spectatorii, să vorbim mai mult d'ale noastre. De pildă, despre calm și elan. Trecutele confruntări internaționale ne-au demonstrat, cu puterea de convingere a faptelor, că publicul nostru nu cade în greșelile grave săvîrșite pe alte meridiane, dar și că nu și-a însușit încă marea artă a încurajării. Oricît am lăuda publicul de la meciul cu Portugalia, nu putem uita, totuși, publicul din ziua cînd am pierdut calificarea pentru Olimpiadă chiar pe... „23 August". Trăind la cea mai înaltă tensiune cele 90 de minute care, oricum, vor fi epocale, avem posibilitatea — și datoria față de soccerul nostru aflat pe drumul ieșirii din anonimat — să ne încurajăm tricolorii, din prima pînă în ultima clipă, din tot sufletul și din tot pieptul, indiferent de fazele pe care le vor reuși, ori nu le vor reuși într-un moment sau altul, indiferent cui va zîmbi capricioasa Fortuna într-un moment sau altul. Ai noștri unsprezece joacă la noi acasă și trebuie să-i facem să simtă că joacă la noi acasă. Dacă nu vom osteni o clipă noi, în tribună, nu vor osteni o clipă nici ei, în arenă. Cînd zicem toate acestea ne gîndim la toți fericiții posesori ai unui bilet pentru duminică, dar ne gîndim mai cu seamă la studenții noștri. De-acolo, de unde vor sta ei — de la sectoarele 11, 28 și 35 — am dori să auzim necontenit formidabilele încurajări ale formidabilei galerii studențești : înălțînd pancarte și fluturînd lozinci, cîntînd, scandînd tot timpul „Hai România!", să susținem echipa lui Lucescu și a noastră așa cum știm noi, studențește.

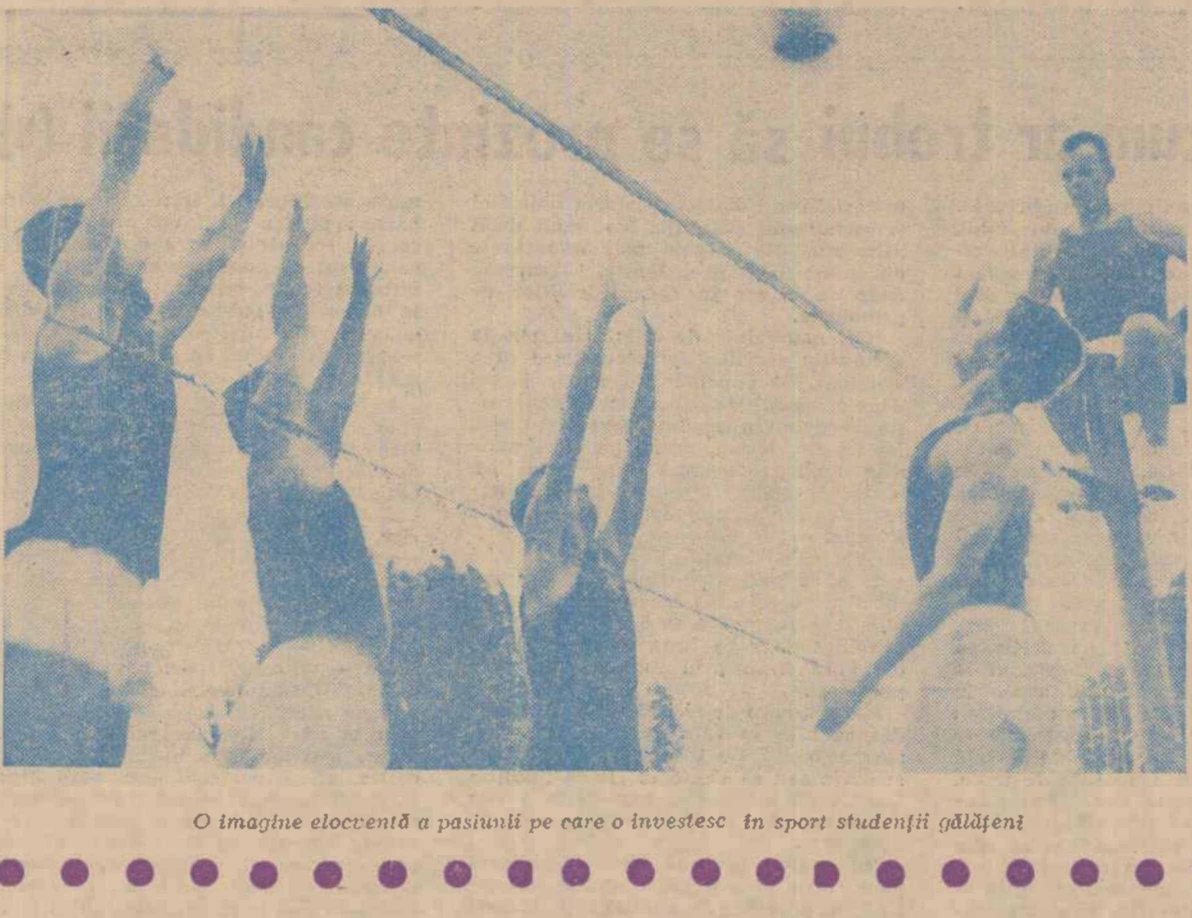
Este bine însă ca elanul, dorința de victorie și tensiunea partidei să nu ne facă să ne pierdem calmul. Jucătorii vor arunca în luptă toată forța lor, de aceea vom asista probabil la faulturi și la scene nedorite în tribună, în mijlocul nostru, cei 4.000 de oaspeți eleni își vor încuraja și ei, cum e firesc reprezentanții. Să nu ne pierdem cumpătul : să avem încredere că arbitrii irlandezi — recunoscuți pentru probitate și exigență — vor ține bine în mînă frînele jocului; să acoperim galeria oaspeților cu încurajările noastre, dar să-i respectăm pe oaspeți. Cînd zicem toate acestea ne gîndim din nou la toți fericiții posesori ai unui bilet pentru duminică, dar ne gîndim și la studenții noștri, din rîndul cărora cîndva, cîțiva, nu prea ne-au făcut cinste. Să nu cădem prinși în plasa nervilor, să nu cădem, pentru că românului îi stă bine să respecte curatul spirit al sportivității, dar și pentru a nu da posibilitate adversarului să-și motiveze ori să conteste probabila înfrîngere prin invocarea unor fapte pe care nu le dorim. Nici o secundă, din cele 5.400 ale partidei de duminică, să nu ne pierdem cu firea. Să dovedim că avem temperament latin, dar și că ne-am însușit ceea ce se numește curent civilizația sportului. Să fim optimiști și incandescenți, dar calmi și reverențioși cu partenerul de joc sau de tribună. Indiferent care va fi rezultatul — deși sperăm că și de data aceasta cel mai bun va învinge — să facem totul pentru ca, în minutul 91, și după aceea, noi, spectatorii, să nu avem nimic a ne reproșa.

G. MITROI

Competițiile de masă de la plus la minus

Sportul, în învățămîntul superior, este considerat — pe bună dreptate — un mijloc de completare a activității intelectuale printr-o activitate fizică, de revitalizare a intelectului. Pe această linie, Cupa anilor I atestă necesitatea introducerii de la început a bobocilor în competițiile de anvergură ale sportului studențesc de masă.

Tenisul de masă și-a disputat faza pe centrul universitar. Din păcate, tenisul de masă nu mai reprezintă o competiție de... masă. Numai astfel se explică numărul redus al participanților. La băieți, 32 de participanți din 7 institute de învățămînt superior ; la fete, doar 8 concurente din 4 institute ! Băieții au prezentat o serie de jucători valoroși, meciurile lor fiind spectaculoase și mai ales dîrz disputate. La individual finala disputată între M. Dumitrașcu (Drept) și R. Weber (I.P.G.G.) a dat cîștig de cauză lui Dumitrașcu, după o plăcută propagandă făcută sportului cu mingea de celuloid. Pe echipe-băieți a cîștigat Universitatea (28 puncte), urmată de Construcții și I.P.G.G. La fete a fost evidentă diferența de valoare dintre cîștigătoarea concursului, Adriana Moisescu (Arhitectură), și celelalte participante. Pe echipe, deși n-a avut formație completă, tot Arhitectura a cîștigat, valoarea Adrianei Moisescu avînd ponderea cea mai mare în acest „event". Minusurile ce se mai manifestă încă în acest sport au fost arătate de tovarășul asistent Mihai Stoian, de la Catedra de educație fizică a Universității. Au existat o serie de amănunte de care depinde reușita deplină a acestor competiții. Regulamentul concursului a stipulat acordarea de premii cîștigătorilor .Aceștia au trebuit să se mulțumească însă cu... strîngeri de mînă și atît. În plus, baza materială (la acest sport destul de modestă) este veche, deteriorată. S-a cerut înlocuirea meselor, fileurilor, dar... Și pentru a face cu adevărat „liniște" în acest sport, clubul sportiv Universitatea București a desființat echipa feminină (ce activa în categoria „Onoare"), apoi și echipa masculină (din categoria „Promoție"). Actualmente, antrenorul Mihai Stoian a transferat echipa de tenis de masă la... salariați pentru a putea continua să joace în campionat. Se pare că sportul ce ne-a adus atîtea statisfacții supreme a devenit o „cenușăreasă" în institutele din București. Din păcate, tocmai la izvorul său — activitatea de masă — din care pot ieși viitorii campioni, succesori ai Mariei Alexandru și ai lui Dorin Giurgiucă.

O imagine elocventă a pasiunii pe care o investesc în sport studenții gălățeni

În cadrul aceleiași cupe a „bobocilor" s-au disputat finalele la volei, faza pe Universitate. În finala feminină, echipa Facultății de matematică a învins Fizica cu 2—1. Nota bene : învingătoarele au jucat tot meciul în 5 jucătoare și au fost conduse de pe margine de o studentă din an mai mare. Tovarășa asistentă V. Pădureanu, conducătoarea echipei, n-a venit la meci, avînd în aceeași zi meci de divizie. La masculin, finala a opus două echipe de valori apropiate : Chimia și Dreptul. Au cîștigat jucătorii Chimiei cu 2—0 (15—13 ; 15—12) după un joc extrem de echilibrat.

„Sportul rege" — fotbalul — a avut șansa de a beneficia de un timp excelent. În finală, Dreptul a învins cu 3—2 (1—1) Filozofia, după un meci disputat „cu dinții încleștați".

Aceste întreceri de masă ale studenților sportivi vor continua în cadrul campionatelor interfacultăți, cu ocazia diverselor cupe și competiții. Dar se pare că s-a uitat un lucru. Cel ce este încă un prieten de nădejde azi, mîine poate deveni un dușman periculos : timpul. Dacă pînă acum timpul a stat la dispoziția sportivilor, splendida toamnă permițînd desfășurarea în aer liber a multor concursuri, nu se știe cum vor fi viitoarele zile. De aceea sugerăm programarea urgentă a competițiilor ce nu permit desfășurarea lor în sălile de sport. Ce bine ar fi dacă la primăvară nu vor exista întreceri-restanță și totul va decurge conform calendarului competițional stabilit de Comisia sportivă a U.A.S.R. pentru sportul de masă. Deci, atenție la respectarea programului în acest final de sezon în aer liber !

Ionel TĂTARU

OFSAID

● „Sportul studențesc" și „Știința" Bacău își continuă seria „neagră" în divizia B

Se pare că aceste două echipe au inventat un joc nou pe care îl joacă între ele : „pasarea lanternei"...

● Momentul pe care vrem să-l fixăm acum ar putea fi numit „răfuială sub panou".

In meciul de baschet I.E.F.S. — I.C.H.F., meci de altfel echilibrat și spectaculos, un fost icefist, Puiu Gall (actualmente profesor de educație fizică I.C.H.F. și jucător în această echipă), a găsit momentul potrivit să-și lichideze vechile conturi, faultîndu-l grosolan (ceva între rugbi și catch) pe fostul său coechipier Ioneci.

Vorba zicalei : „Ferește-mă de prieteni, că..."

● Partida dintre baschetbaliștii I.E.F.S. și colegii lor de la Universitatea clujeană (52—56) a fost umbrită de comportarea necivilizată (fluierături, bruiaje însoțite de epitete urîte) a galeriei studenților de la institutul bucureștean. Ofsaidul nostru — punîndu-i acestei galerii... nota zero la purtare — este în același timp o trimitere la ziarul „Sportul" din 6 noiembrie, care critică pe cît de incisiv pe atît de întemeiat purtarea lipsită de fair-play a viitorilor pedagogi sportivi.

● Arbitrul întîlnirii Sportul studențesc — Metalul Petre Badea, „Sbardella", cum l-a alintat galeria studențească datorită alurii sale, a fost departe de competența veritabilului cavaler italian. Dacă ar fi să amintim numai faza din minutul 32 : la „sugestia" tușierului, Petre Badea a fluierat ofsaid, apoi, la protestele metalurgiștilor, a ținut un colocviu cu arbitrul de margine, s-au convins amîndoi că n-a fost ofsaid (poate aveau niște instalații amplex portative) și s-a dat... minge de arbitru în careul de 16 m.

Tîrgoviștenii au egalat și arbitrul s-a îndreptat liniștit spre centru.

O rezolvase și pe asta...

Colectivul de redacție

Redactor șef : NICULAE STOIAN

Nicolae Dan Fruntelată, Dragomir Horomnea, Gheorghe Mitroi (redactor șef adjunct), Ion Novac, Eugen Patriche (secretar general de redacție), M. N. Rusu, Georgeta Rușă, Ion Sogărceanu, Virgil Simion, Tudor Octavian.

Fotoreporter : Emil Cojocaru.

Prezentarea grafică : Tiberiu Petrescu.

Redacția : Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCINTEII" 40-468